

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Número 84

I Legislatura

Any 1981

Presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 35

Tercera i darrera reunió
tinguda el dia 4 de desembre de 1981

SUMARI

Es reprèn la sessió, suspesa ahir, a un quart i quatre minuts d'onze del matí, sota la Presidència del M. H. Sr. President. El tercer punt de l'ordre del dia és la **Interpellació al Consell Executiu sobre accions empreses per tal de prevenir, impedir i sancionar la comercialització de l'oli tòxic a Catalunya**. La formula el Diputat I. Sr. Martín i Toval, del G. Socialista (p. 2343). Respon l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 2344). Intervenien en sengles torns de rèplica el Diputat I. Sr. Martín i Toval (p. 2347) i l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 2348). Intervé l'H. Sr. Conseller de Treball (p. 2349). Replica el Diputat I. Sr. Martín i Toval (p. 2349).

El quart punt de l'ordre del dia és la **Interpellació al Consell Executiu sobre l'anàlisi de l'oli Oleoli i l'aplicació de l'article 12 de l'ordre del febrer de 1980 sobre control sanitari dels aliments**. La formula el Diputat I. Sr. Espasa, del G. p. del PSUC (p. 2350). Respon l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 2351). Intervenien en sengles torns de rèplica el Diputat I. Sr. Espasa (p. 2353) i l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 2354).

El cinquè punt de l'ordre del dia és la **Interpellació al Consell Executiu sobre les mesures a adoptar per tal de clarificar els fets esdevinguts a Polinyà, així com sobre les que està duent a terme per tal de delimitar les competències en matèria d'ordre públic i el paper de la Junta de Seguretat**. a formula el Diputat I. Sr. Cuadras, del G. p. del PSUC (p. 2354). Respon l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 2355).

El sisè punt de l'ordre del dia és la **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les Bases per a la Selecció d'Obres a incloure en el Pla d'Obres i Serveis de Catalunya per al 1981**. La formula el Diputat I. Sr. Padullés, del G. p. del PSUC (p. 2357). Intervenien successivament els Diputats I. Srs. Pla, del G. p. de Convergència i Unió (p. 2358), Fornas, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 2360), Chua, del G. p. de Centristes (p. 2360) i Armet, del G. Socialista (p. 2361). Es posa a votació i es rebutja per 47 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció (p. 2363).

El punt setè és la **Moció subsegüent a la Interpellació a l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament sobre possibles irregularitats comeses pels Serveis territorials de la Conselleria d'Ensenyament a Tarragona en l'adjudicació de vacants i en el nomenament de càrrecs directius a l'Institut de Batxillerat de Campoclaro i en general**. La formula la Diputada I. Sra. Mata, del G. Socialista

(p. 2363). Intervenien successivament els Diputats I. Srs. López, del G. p. del PSUC (p. 2365), Descals, del G. p. de Convergència i Unió (p. 2365), Planasdemunt, del G. p. de Centristes (p. 2366) i Vicens, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 2367). Torna a prendre la paraula la Diputada I. Sra. Mata (p. 2368). Es posa a votació la moció i es rebutja per 46 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció (p. 2369).

El M. H. Sr. President proposa i la Cambra accepta una **modificació de l'ordre del dia**, a petició unànime dels Portaveus de tots els Grups, en el sentit d'incloure-hi una **Proposició no de Llei relativa a una declaració sobre el tercer aniversari de l'aprovació de la Constitució** (p. 2369). El Sr. Secretari Primer la llegeix (p. 2369). Posada a votació s'aprova per la unanimitat dels presents (p. 2369).

El darrer punt de l'ordre del dia són les **Preguntes amb resposta oral**. La primera, **Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Treball sobre quins han estat els compromisos de l'ANE que han estat assumits i posats en pràctica per l'Administració de la Generalitat**, i la segona, **Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Treball sobre quines iniciatives ha adoptat el Consell Executiu per a promoure la concertació entre les centrals sindicals i organitzacions empresarials**, són formulades conjuntament pel Diputat I. Sr. Cuadras, del G. p. del PSUC (p. 2369). Respon l'H. Sr. Conseller de Treball (p. 2370). El M. H. Sr. President surt de la Cambra i tot seguit la Vice-presidenta Primera ocupa la Presidència. Intervenien en sengles torns de rèplica el Diputat I. Sr. Cuadras (p. 2372) i l'H. Sr. Conseller de Treball (p. 2372).

La pregunta següent és la que es fa a l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social sobre mesures preses davant la **Delegació Territorial d'INSALUD per tal d'esmenar l'exclusió de 22 dones «per raons de sexe» de la convocatòria per a la provisió de vacants de personal no sanitari a les Institucions Sanitàries de la Seguretat Social, de la categoria professional de Zeladors**, que la formula la Diputada I. Sra. Barenys, del G. Socialista (p. 2373). Respon l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 2373).

La darrera pregunta és la que es fa a l'H. Sr. Conseller de Governació sobre les **irregularitats econòmiques i administratives de l'Ajuntament de Cardona**, que la formula el Diputat I. Sr. Lorda, del G. Socialista (p. 2374). Respon l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 2375). Intervé en el torn de rèplica el Diputat I. Sr. Lorda (p. 2376).

La sessió s'aixeca a tres quarts menys dos minuts de tres de la tarda.

(Es reprèn la sessió, suspesa ahir, a un quart i quatre minuts d'onze del matí, sota la Presidència del M. H. Sr. Heribert Barrera, acompanyat de la Vice-presidenta Primera, I. Sra. Concepció Ferrer; el Vice-president Segon, I. Sr. Isidre Molas; el Secretari Primer, I. Sr. Ramon Camp i Batalla; el Secretari Segon, I. Sr. Felip Lorda, i el Secretari Tercer, I. Sr. Enric Manuel-Rimbau. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major, Sr. Pitarch, i la Lletrada Sra. Folchi. Al banc del Govern seuen els Honorables senyors Consellers Adjunt a la Presidència, de Governació, d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, i de Treball.)

Interpellació al Consell Executiu sobre accions empreses per tal de prevenir, impedir i sancionar la comercialització de l'oli tòxic a Catalunya

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. Passem al tercer punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre accions empreses per tal de prevenir, impedir i sancionar la comercialització de l'oli tòxic a Catalunya, interpellació formulada pel Grup Socialista. En nom del Grup Socialista, té la paraula per a substanciar-la el Diputat senyor Martín.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, a començaments de novembre d'aquest any es va produir la notícia a la premsa que hi havia un oli, que es venia i es comercialitzava particularment a Santa Coloma de Gramenet, que comportava o podia comportar problemes de toxicitat, i hi va haver notícies —segurament alarmants i alarmistes— que l'autoritat administrativa competent no havia actuat amb prou diligència en relació amb la resolució o, si es vol, a la correcció de les infraccions conseqüents a la comercialització d'aquest oli.

Aquest és el motiu fonamental d'aquesta interpellació si lliguem, naturalment, el conjunt de dades que, no només a través dels mitjans de comunicació, sinó amb connexió amb altres institucions, altres autoritats administratives —en aquest cas, locals— del nostre país, veurem que ens deien que, efectivament, podia entendre's que hi havia, segurament, poca transparència, manca d'informació; sens dubte, manca de coordinació entre la Generalitat-Consell Executiu i les corporacions locals actuant —ja veurem després que, el tema, fins i tot és més greu perquè hi ha, fins i tot acusacions des de la Generalitat-Consell Executiu a les corporacions locals— i de lentitud, sens dubte també, de manca d'agilitat i de rapidesa en l'elaboració de les decisions i en la seva aplicació.

Tema Oleoli-Santa Coloma: el 12 d'agost es produeix ja la immobilització de 425 litres d'oli duta a terme per l'Ajuntament de Santa Coloma, mobilització que comporta que, a partir de llavors, s'enviïn mostres a la Generalitat, per tal que —des del 12 d'agost, ho torno a dir, i tinc escrits del setembre, de l'octubre...— la Generalitat-Consell Executiu digués si l'oli en qüestió era comestible o no, si es podia, per tant, utilitzar, si l'oli en qüestió era tòxic o no.

El 2 de novembre de 81 —el 12 d'agost, primera data— hi ha un escrit de l'Ajuntament de Santa Coloma de Gramenet que reitera novament, que, si us plau, la Generalitat els digui alguna cosa —Generalitat-Consell Executiu.

Finalment, i després de molts altres requeriments i escrits, tant a la Conselleria de Comerç i Turisme, com a la Conselleria

de Sanitat i Seguretat Social —en definitiva, el Consell Executiu—, el que passa és que el tema, justament, apareix a la premsa el 3 de novembre, i el mateix 3 de novembre, el Director General de Promoció de la Salut i el Director General de Comerç Interior adrecen, en comú, un telegrama a l'Ajuntament de Santa Coloma per tal que els olis marca Oleoli siguin immobilitzats.

Però, curiosament, senyores i senyors Diputats, això és el 3 de novembre, i el 4 de novembre encara arriba a l'Ajuntament de Santa Coloma un escrit del Departament de Comerç i Turisme de la Generalitat de Catalunya, que diu: «en relació amb el vostre escrit del 14 d'octubre del 81 —i això és del 4 de novembre—, us informo que, en relació amb l'Oleoli, etc. s'han fet aquestes proves, i resulta el següent», i els adjunten un paperot, el qual diu: «Generalitat de Catalunya, etc.», que l'Oleoli, després del les anàlisis efectuades dona absència d'anilina i d'amides; no obstant això —això és el dia 4—, el dia 3 se li havia enviat ja el telegrama que ordenava la immobilització.

Per tant, si es miren les dates des del 12 d'agost fins al 3 de novembre, el fet que el telegrama es produeixi justament el mateix dia de l'aparició de la notícia a la premsa, el fet que el dia 4 encara es rebin contradictoris escrits, des del Consell Executiu de la Generalitat a l'Ajuntament de Santa Coloma, penso que es pot entendre per què nosaltres parlàvem de manca de transparència, de manca de coordinació i de lentitud.

El tema, a més, no se circumscriu a això; per aquesta raó, nosaltres, en la nostra interpellació plantejàvem, i volíem plantejar-ho amb força, si el Consell Executiu té o tenia notícies d'altres infraccions possibles i quin tractament els estava donant, perquè el tema és, certament, no alarmant, no alarmant en la mesura que, en aquest país, segurament la gent només s'alarma quan comença a morir, però sí preocupant en la mesura que, efectivament, creiem que hi ha dades per a intranquillitzar. Per exemple, el Departament de Sanitat i Seguretat Social, la Direcció General de Promoció de la Salut de la Generalitat de Catalunya, el 20 d'agost del 81 adreça un escrit que diu textualment: «Aquesta Direcció General de Promoció de la Salut arriba a la conclusió que no hi ha proves que els olis esmentats, Fantàstic i La Pista, presentin toxicitat i, per tant, resol que són aptes per al seu consum en l'alimentació.» Doncs, bé, el La Pista aquest és un dels olis que assortixen Manresa, Navars i aquella zona. Els Alcaldes de Balsareny i Navars varen denunciar el fet; hi havia processos d'immobilització d'aquests olis duts a terme pels Ajuntaments, però el 26 de novembre del 81 —l'escrit de la Generalitat que he llegit, ho recordo, era del 20 d'agost del 81— surten unes notícies als mitjans de comunicació i, a part d'aquestes notícies, uns comentaris del mateix senyor que signa aquell escrit de la Generalitat, on diu, el senyor Lluís Daufí, Director General de Promoció de la Salut de la Generalitat, que la responsabilitat de la venda a doll dels olis tòxics és dels alcaldes, i, en fer referència a l'oli La Pista, diu que l'oli La Pista era tòxic, i que s'havia informat els Ajuntaments corresponents, quan —ho torno a dir— el 20 d'agost afirmava, textualment, justament el contrari.

Comerç i Turisme —Departament de la Generalitat—, Sanitat i Seguretat Social —Departament de la Generalitat—, però Treball també, perquè abans-d'ahir, el dia 1 de desembre,

surten uns grans titulars en un diari —titulars que són, naturalment, del diari—: «La Generalitat confirma que hubo comercio fraudulento de aceites...» a la Unió Agrària Cooperativa de Reus. Per tant, també el Conseller de Treball, la Conselleria de Treball és implicada en el tema. Jo no entraré, perquè no és tema ni qüestió de la interpellació, en la problemàtica que pot haver-hi, o no, en la Unió Agrària de la Cooperativa de Reus, però sí que vull indicar que el Conseller que em respongui —que ja m'imagino que serà el de Sanitat i Seguretat Social— m'explíci quins tipus d'investigació, quins tipus d'acció s'ha desenvolupat en relació amb tots els temes en els quals han aparegut, des de bon començament, empreses o societats clarament implicades amb el tema de la colza tòxica.

Quan apareixia l'empresa Alabart Hermanos, s'ha investigat? Quan apareixia ANDANI, s'ha investigat? Perquè, d'acord amb les dades que jo tinc —i no parlo de les declaracions del senyor Castaño, ara, Director General de Cooperatives—, ja el diumenge, 11 d'octubre del 81, al diari El País sortien les implicacions de l'empresa Andani, a través de Lípidos Ibéricos, etc., amb tota la problemàtica —d'Anadani de Vicente Andani— de la colza tòxica i de l'entrada de colza tòxica justament pel port de Barcelona. Doncs bé, allà sortien unes matrícules d'uns camions implicats en el transport d'aquest oli tòxic —som l'11 d'octubre, ho torno a dir, l'11 d'octubre. Doncs bé, en una acta notarial que, d'altra banda, és a la Generalitat, almenys allà m'ha estat a mi facilitada, perquè ha estat presentada a la Conselleria de Treball en relació amb la situació actual de la Unió Agrària Cooperativa, un notari, una senyora notària, dona fe que han passat, en aquelles dates mateixes, i abans —agost-juliol del 81—, per la Unió Agrària de Cooperatives de Reus els camions d'Andani amb matrícules idèntiques —no es tracta, puc citar-les; no es tracta ara de fer la comprovació— a les denunciades a El País com a suposadament implicades en el transport d'oli tòxic, colza tòxica des del port de Barcelona, per on entrava, a diferents altres llocs.

Alabart Hermanos, també implicada, evidentment, en aquesta operació —i consta també en aquesta acta notarial coneguda, sens dubte, pel Consell Executiu de la Generalitat, car la qüestió ja ha estat plantejada a la Generalitat de Catalunya— torna a sortir en relació amb l'oli immobilitzat al seu dia a Tàrraga —Indústries Pont. De tot això, la Conselleria, les Conselleries, el Consell Executiu m'imagino que en tenen notícia, i del que es tracta és de saber —per a la seguretat en el funcionament, en aquests temes, per de l'autoritat competent— si coneix o té constància el Consell Executiu de l'existència —dèiem nosaltres textualment— d'altres situacions d'infracció arreu de Catalunya, en relació amb la comercialització d'oli tòxic. I quines han estat les accions concretes empreses pel Consell Executiu per tal de prevenir, impedir i sancionar, si s'escau, la incidència, a Catalunya de la comercialització de l'oli tòxic?

Doncs, bé, aquest és el sentit fonamental de la nostra interpellació, que, sens dubte, per la seva formulació ja per escrit, no se circumscriu només a l'afer de l'Oleoli a Santa Coloma, sinó al conjunt del que podríem anomenar dissortat afer de l'oli tòxic, de l'oli adulterat, de l'oli mal comercialitzat a Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a respondre, en nom del Consell

Executiu, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Sanitat i Seguretat Social.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, jo agraeixo, en primer lloc, tant a l'interpellant, senyor Martín, com al qui ve després, senyor Ramon Espasa, que em donin l'ocasió d'explicar davant aquest Parlament quines han estat les actuacions de la Generalitat pel que fa —una vegada més, perquè ja ho hem explicat diverses vegades en aquesta Cambra— a l'afer de l'oli i, especialment, en referència a les informacions —que jo m'he permès de jutjar de sensacionalistes i, segurament, de parcialment mal informades— que han aparegut a la premsa aquests darrers temps.

Jo, en lloc de respondre les tres preguntes concretes que fa el senyor Martín en aquesta interpellació, seguiré més o menys la seva exposició oral i intentaré respondre tots i cadascun dels punts que ell ha plantejat.

En primer lloc, però, jo voldria fer dues afirmacions. En primer lloc, la primera d'elles és que, evidentment, jo no crec que en aquest cas se'ns pugui informar d'haver dut a terme una política de poca transparència. Tota aquesta documentació que hi ha aquí, i molta més, està naturalment a la disposició del Diputat interpellant i de tots els altres Diputats, i, a part d'això, jo voldria assenyalar que davant d'aquest Parlament, sigui en el Ple, sigui en la Comissió corresponent, el 12 de juny, el 23 de juny, el 25 de juny i el 28 d'octubre jo he tingut ocasió d'explicar quines eren les actuacions que els diversos Departaments, coordinadament, del Consell Executiu de la Generalitat duïen a terme sobre aquest desgraciat afer de l'oli de colza desnaturalitzat.

Sense entrar ara en una altre tema també voldria remarcar, encara que sigui molt de passada, que, afortunadament —jo crec que per una doble fortuna—, de fet el problema de la intoxicació per oli de colza desnaturalitzat no ens ha afectat directament.

El senyor Martín ha dit ara mateix que s'havia demostrat que determinades partides d'oli de colza desnaturalitzat havien entrat pel port de Barcelona. És cert. I que determinades empreses catalanes estan implicades en el tractament, i el transvasament cap a la xarxa de l'alimentació humana d'un oli de colza desnaturalitzat, que no és apte per a aquest consum, atès que podia ser tòxic. Tot això és absolutament cert. Però no és menys cert que de toxicitat, d'allò que en dèiem primer «pneumònia atípica», i que després s'ha acabat dient «síndrome tòxica», afortunadament aquí a Catalunya no n'hi ha hagut. Més ben dit: els senyors i les senyores Diputats segurament saben que n'hi ha hagut set o vuit casos, tots de pacients que no són d'aquí, o que essent d'aquí han passat una temporada a les zones on es consumia aquest oli tòxic.

O sigui, cap de les marques ni dels olis, a doll o a granel que s'han distribuït per Catalunya, tot i que siguin fraudulents, tot i que siguin —algunes d'elles més que altres— potencialment tòxiques, cap d'elles no han produït cap acció nociva per a la salut dels ciutadans.

Anem ara a la resposta —com deia abans— concreta de cadascun dels punts que m'assenyala el senyor Martín. El senyor Martín ens diu que l'Ajuntament de Santa Coloma, ja el 12 d'agost, el 12 d'agost, ens va advertir sobre la possible

acció —o ens va interpellar, o ens va preguntar—, sobre la possible nocivitat de l'oli Oleoli. Jo tenia una resposta, un calendari d'actuacions amb l'Oleoli preparat per a respondre la interpellació següent, que se centrava directament sobre aquest tema, però jo em permetré de llegir-ho ara, i si després l'interpellant posterior hi torna a insistir, ho tornarem a llegir.

La primera notícia oficial que tenim en el laboratori de l'existència de l'Oleoli —que, entre parèntesi, és un oli fet a Aragó, no pas aquí— és que el dia 7 d'agost —no el 12 d'agost, que no sé amb què lliga aquest 12 d'agost, no lliga amb cap de les dates que jo tinc— uns ciutadans particulars, adreçats al nostre Departament per l'Ajuntament de Santa Coloma, porten dues mostres d'oli dintre uns flascons de «Nutribén» —o sigui, d'una cosa que no té res a veure amb l'oli que porten— i ens diuen «miri, això és Elosol i això és Oleoli, i com que tenim una nena malalta amb la pneumònia tòxica, internada en la Ciutat Sanitària de la Vall d'Hebron, voldríem que vostès els analitzessin».

Nosaltres els fem l'anàlisi, aquests resultats surten positius —els resultats sobre l'oli que hi havia dintre els flascons que ens van dur— i, immediatament, obrim una enquesta sobre què tenia aquesta nena. Aquesta nena havia estat, efectivament, internada en l'Hospital Infantil de la Ciutat Sanitària de la Vall d'Hebron, aquesta nena no tenia res, va ser donada d'alta; els pares, molt comprensivament, es van alarmar, van anar a l'Ajuntament de Santa Coloma, Santa Coloma els va dur a la nostra Territorial, allà se'ls va atendre i se'ls va donar aquest resultat, que és el que ha sortit als diaris.

Immediatament es va intentar comprovar si realment l'Elosol i l'Oleoli eren olis que contenien amines o no contenien amines. I això es va fer en diversos laboratoris; ho va fer el Laboratori Municipal de Barcelona, amb el qual hem col·laborat —jo haig d'agrair des d'aquí la intensa col·laboració que el Laboratori Municipal de l'Ajuntament de Barcelona ha prestat al nostre Departament durant tot l'estiu i la tardor passades— i, efectivament, el flascó que deia que era Elosol es va demostrar que no ho era, l'Elosol era un producte que era una barreja d'olis, l'Oleoli, en unes altres anàlisis que es van fer a l'Ajuntament de Barcelona, va sortir també positiu. I l'Ajuntament de Barcelona, el 18 d'agost, va immobilitzar a Barcelona les partides d'Oleoli que havia trobat.

Però, aleshores, nosaltres ens informem que Comerç havia recollit abans, el 23 de juliol, unes mostres d'Oleoli. Nosaltres també vam analitzar aquestes mostres durant el mes d'agost, les va analitzar el Departament de Bromatologia de la Facultat de Farmàcia, i van trobar que això era un oli fraudulent, és a dir, que, en contra d'allò que deia l'etiqueta, que era un oli d'oliva, no ho era, hi havia un frau: s'hi havia afegit oli de llavors. I es va trametre el corresponent informe a la Delegació de Comerç de Saragossa, atès que —tal com ho he dit abans— l'Oleoli és un oli aragonès. A part d'això, aquesta mostra va donar negatiu, aquesta mostra recollida per Comerç va donar negatiu a la presència d'anilines o de substàncies estranyes d'aquest tipus. Els nostres serveis, el 4 de setembre, van trobar, finalment —l'Oleoli era un producte que, per la recollida que havia fet l'Ajuntament de Barcelona o pel que sigui, era difícilment trobable en la nostra ciutat—, el 4 de setembre se'n troba una mostra en un establiment d'alimentació de Barcelona. Es fa la recollida oficial, es porta al nostre laboratori, s'ana-

litza i dona negatiu a les anilines. El 8 de setembre, entre el 8 i el 14 de setembre, entra realment una nova mostra tramesa per Oleoli, de setembre, i aquesta mostra torna a donar positiu. El 12 d'octubre, no obstant això, una altra mostra recollida es fa analitzar en l'Institut Químic de Sarrià — que també ha col·laborat, a petició nostra, amb nosaltres—, es torna a constatar aquí que és oli de llavors, però que no conté anilines, i es tramet una nova comunicació a la Delegació de Comerç de Saragossa en aquest sentit.

El dia 19 d'octubre, l'Ajuntament de Santa Coloma ens porta unes noves mostres, que donen un resultat negatiu. El dia 26 d'octubre, no prou satisfets amb això, es fa fer una recollida oficial, per acabar d'una vegada amb aquest afer, per la Farmacèutica titular de Santa Coloma, fan la recollida mal feta, i s'ha de repetir aquesta recollida el dia 28 del 10, que es fa realment en condicions. El dia 29 del X aquestes mostres reglamentàries donen positives. Prèviament, nosaltres, a part de les comunicacions escrites a la Delegació de Comerç de Saragossa, ens havíem posat en contacte amb la Jefatura Provincial de Sanidad, de Saragossa també, per tal de citar oficialment la indústria Oleoaragonesa, SA, per tal que vingués a fer aquí l'anàlisi i midiment en presència seva. No hi van aparèixer. Es va comunicar, es va incloure en la llista d'olis sospitosos, tramesa als caps locals la confirmació de la positivitat de l'Oleoli —al final el vam donar per positiu per una sèrie de circumstàncies que ja diré després—, es va incloure en aquesta llista, i el dia 2 de novembre —no el dia 3, a conseqüència de l'escàndol de la premsa, com ha dit el senyor Martín, sinó el dia 2 de novembre— i es va cursar un telegrama circular. Segurament, l'Ajuntament de Santa Coloma el va rebre el 3, però el dia que es va posar el telegrama a tots els Ajuntaments de Catalunya, als 920 i tants ajuntaments de Catalunya, va ser el dia 2 de novembre. Es va fer l'oportuna denúncia al Jutjat, i, per a acabar la història cronològica dels fets, li diré que no va ser fins al dia 6 de novembre que nosaltres no vam rebre una comunicació oficial de la Direcció General de la Salut Pública en la qual se'ns deia que immobilitzéssim l'Oleoli, atès que havia estat declarat com a possiblement tòxic, i, per tant, era immobilitzat en tot el territori espanyol.

Bé, aquest és el calendari d'actuacions nostre pel que fa referència a l'Oleoli i a Santa Coloma. Jo voldria dir que no crec que això demostrï que hi hagi ni una manca de coordinació. Segurament l'escrit de Comerç —que jo desconec, ho reconec—, però segurament l'escrit de Comerç, rebut el 4 de novembre a l'Ajuntament de Santa Coloma, com diu el senyor Martín, és alguna còpia dels informes, a què abans ja m'he referit, de les mostres recollides i analitzades per Comerç, per ells mateixos, o per la Facultat de Farmàcia de Barcelona, o per l'Institut Químic de Sarrià, i, per tant, l'únic que em podria tirar en cara el senyor Martín o l'interpellant que ve després és el fet de per què nosaltres, a la primera sospita, a la sospita que vam tenir ja el mes d'agost, no vam immobilitzar l'Oleoli. Això té una resposta clara. Després, en la interpellació següent, també m'hi estendré més extensament; això té una resposta clara: nosaltres, l'Ajuntament de Barcelona i nosaltres, durant el mes d'agost vam procedir a la immobilització d'una sèrie d'olis, alguns dels quals vam arribar a la conclusió que no s'havien d'haver immobilitzat, i no s'havien d'haver immobilitzat per diversos motius. Un motiu legalista,

si vostès volen, però no menys important, que és que eren olis no produïts a Catalunya, i, per tant, nosaltres el que havíem de fer era donar-ne comunicació a l'Administració central o als llocs respectius. De tota manera, i precautòriament, aquests olis van ser immobilitzats. Però és que després, encara, hi va haver un altre tema, i és que es va demostrar que aquests olis, que donaven positiu a l'anilina —no em refereixo a l'Oleoli, em refereixo a uns altres—, aquesta anilina no era deguda a la presència, en alguns d'ells, de l'oli de colza desnaturalitzat, sinó que era deguda a altres causes. La presència d'anilina, en molt baixes quantitats, a l'oli, pot ser deguda a diverses causes. Una, rara, és que surti dels envasos de plàstic, que de vegades contenen compostos d'aquesta mena, o una altra —no tan rara, i que s'ha donat en una marca important, de la qual jo no diré el nom, però que realment va ser immobilitzada durant un temps per nosaltres— és deguda a la presència de colorants que contenen anilina i que donen positiu a la reacció de l'anilina encara que aquesta anilina no sigui procedent de l'oli de colza desnaturalitzat.

Aquest és, en conjunt —espero que després, en l'altra interpellació, hauré de tornar sobre el tema, i ho faré amb molt de gust i, si cal, amb més extensió—, però aquest és en conjunt el calendari de les nostres actuacions amb l'Oleoli. Al final, l'Oleoli ha estat immobilitzat, malgrat que —ja ho dic ara— les nostres investigacions ulteriors han demostrat —i les anteriors també— que conté anilina en quantitat molt petita, i que conté una petita quantitat d'oli de colza. Per tots aquests motius, finalment l'Oleoli va ser immobilitzat.

A part d'això, el senyor Martín, el Diputat senyor Martín em deia que el dia 20 d'agost la Direcció General de Promoció de la Salut havia dit que eren aptes per al consum els olis Fantàstic i La Pista. Això, efectivament, és així, i els olis Fantàstic i La Pista, que havien estat immobilitzats, malgrat que estan comercialitzats per una empresa que no és de dintre del territori de la Comunitat Autònoma catalana, van ser desimmobilitzats quan es va demostrar que allà no hi havia oli de colza ni hi havia anilines en quantitat suficient. Algunes mostres també havien donat resultats positius, però —hi insisteixo— aquests resultats positius eren deguts, amb tota seguretat, a la presència d'un colorant.

En canvi, en el que no estic d'acord és amb el que diu el senyor Martín, l'Il·lustre Diputat senyor Martín, quan diu que a Balsareny i a Navars s'ha trobat altra vegada oli La Pista i que el doctor Daufí, Director General de Promoció de la Salut, arriba a la conclusió que, en fi, que ara diu que abans va dir que no i ara diu que sí que és tòxic.

No és cert, això, senyor Martín. Aquí segurament hi ha una confusió de noms. La nostra Direcció General de Promoció de la Salut ha donat una nota recentment sobre el tema de Balsareny, sobre el qual hi podem entrar si vol, en el qual es parla d'uns olis de l'empresa Carrera, uns venuts a doll, i els altres de les marques San Ramon, La Presa i Carreras, no La Pista, La Presa. Es tracta, per tant, d'una marca absolutament diferent, i no hi ha cap contradicció entre el que deia la nostra nota del 28 d'agost i el que diu la nostra nota —donada molt recentment— sobre l'oli La Presa. Potser hi pot haver hagut algun error de transcripció, no en les nostres notes —d'això sí que n'estic segur, i les puc ensenyar al senyor Martín, a la disposició del qual està tota aquesta documentació—, però potser

s'ha posat en boca del doctor Daufí, que ara diu que La Pista potser és tòxic, però no, el que diu el doctor Daufí, en la nota oficial que tinc aquí, és que es procedeix a la immobilització dels olis de les marques San Ramon, La Presa i Carreras, a part dels olis a doll, dels olis *a granel* venuts per la mateixa empresa.

S'ha referit després l'Il·lustre Diputat senyor Martín al tema de la Unió Agrària Cooperativa de Reus, al tràfec fraudulent, al comerç fraudulent d'olis. Aquest és un tema en el qual jo li haig de confesar que Sanitat no ha tingut res a veure, perquè aquí es tracta d'un tema —el senyor Martín ho sap millor que jo— més administratiu que no pas fraudulent. Segons les meves notícies, del que s'ha acusat, ara últimament, la Unió Agrària Cooperativa, que és una cooperativa de Reus, és que ha comercialitzat no solament oli propi, sinó oli adquirit d'altres empreses, i en tot cas el tema és aquest, el tema no és si l'oli de la Unió Agrària Cooperativa de Reus és tòxic o no és tòxic, és un altre aspecte molt diferent de la qüestió, al meu entendre.

I, finalment, el senyor Martín ha insistit molt sobre la possible —vaja, ha insistit finalment, tampoc d'una manera especial—, sobre l'eventual intervenció de la Generalitat, dels diversos Departaments de la Generalitat en el comerç fraudulent de l'oli de colza importat a Catalunya i que, afortunadament, i li haig de confessar al senyor Martín que jo no sé per què no ha donat lloc a víctimes ni a toxicitat. Aquest tema de la toxicitat que s'ha vist a les zones castellano-lleoneses sobre determinats olis que tots —com ho sap molt bé el senyor Martín i ho saben molt bé els senyors Diputats—, tots els que han estat tòxics procedeixen d'una sola i única empresa que se situa a Alcorcón, només l'oli que ha sortit o ha passat per Alcorcón ha estat tòxic, ha estat tòxic no sabem per què —no per l'anilina que pugui contenir, això no vol dir que l'anilina no pugui ser tòxica, però l'anilina té un altre tipus de toxicitat, i en unes altres dosis, no té res a veure. L'anomenada primerament pneumònia tòxica i després síndrome tòxica, és una malaltia nova, produïda per unes substàncies que no se sap exactament quines són, que indubtablement estan relacionades amb el consum d'un oli determinat, però que són produïdes exactament per un producte químic la identitat del qual encara no se sap en aquests moments, almenys jo no la sé i pel que tinc entès ningú dels que han treballat en aquest afer encara no la sap.

Bé, malgrat això, i malgrat que, tal com hem dit aquí, a Catalunya no hi ha hagut, afortunadament, víctimes ni malalts, sí que haig de dir —ja ho he dit altres vegades davant d'aquesta Cambra— que evidentment el Consell Executiu havia establert una coordinació de tres Departaments, Agricultura, Comerç i Sanitat, per intervenir en el tema de l'oli, molt abans que ningú no sospités que aquests olis podien ser tòxics. L'acord va ser pres el mes de febrer, i va ser pres en virtut que es comprovava que hi havia des de feia temps un gran frau pel que fa als olis d'oliva, és a dir, vendre amb etiqueta d'oli d'oliva —que com saben les senyores i els senyors Diputats ha de ser pur o verge i, en canvi, amb aquestes etiquetes es venien barreges— mesclades d'oli d'oliva amb olis de llavors, molt més barats, i que apareixien empreses fantasmes que venien oli i no se sabia d'on sortien —vull recordar, per exemple, el cèlebre oli El Olivo que va ser un dels primers que es va

retirar i que portava una etiqueta andalusa, vaja, que ubicava l'empresa a Andalusia, i en canvi era fet aquí a Catalunya. I, finalment, per l'altre tema, que realment és greu, i que malauradament es veu que encara no s'ha resolt del tot, de la venda clandestina de l'oli anomenat «de pagès» —diguem-ho entre cometes— per certs venedors, sigui pel carrer, sigui a domicili sigui a les collectivitats. Aquests eren fets que ja existien a començaments d'aquest any, i van fer que s'iniciés la campanya a la qual d'altres vegades, davant d'aquesta Cambra, he tingut el gust de referir-me.

Al costat de tot això, no hi ha dubte que Comerç ha fet tota una sèrie d'accions —que jo ara en poso tota la documentació a disposició del senyor Martín i de tots els senyors Diputats. Però vull dir que en col·laboració amb l'Administració central —i aquí tinc un llarg informe sobre això— s'ha descobert a Catalunya una xarxa de traficants d'oli de colza desnaturalitzat i de greixos animals estilificats i productes de síntesi, que han afectat diverses empreses catalanes, per exemple, Jorpi SA., Lípidos Ibéricos, SA., i també Alabart. Aquests eren importadors o traficants amb oli de colza desnaturalitzat, i oli de colza cru o refinat, i sobre això el nostre Departament de Comerç ha dut a terme tota una sèrie d'accions, sempre en col·laboració amb l'Administració central —com molt bé sap l'Il·lustre Diputat senyor Martín i totes les senyores i senyors Diputats—, i aquest és un tema que està en aquests moments *sub iudice*, que està en mans de l'Administració de Justícia, i hi ha una sèrie d'expedients oberts i una sèrie de persones detingudes, entre elles els responsables de totes aquestes empreses.

Jo entenc que aquesta explicació, vaja, voldria que aquesta explicació hagués correspost a les preguntes que m'ha formulat l'Il·lustre Diputat senyor Martín, amb el benentès —ja li he dit— que a la rèplica, a la contrarèplica o en qualsevol moment estic a la seva total i absoluta disposició per a donar-li tota mena de detalls sobre els temes la discussió dels quals avui hem encetat aquí.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Martín té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo agraeixo al senyor Conseller que estigui a la disposició del senyor Martín a la rèplica, a la contrarèplica i allà on sigui per explicar tot això, però, d'entrada, el primer que se m'ha acudit quan el senyor Conseller ha dit «tinc un oli que té anilina, però no diré la marca», és dir, «ai, jo vull saber la marca». I aquesta és, aquesta és la situació del problema, i la situació del problema al carrer. Jo vull saber la marca perquè no vull que els meus fills prenguin aquest que té poqueta anilina, que no ve d'això, però com que jo no hi entenc, en el tema, i ningú no ha explicat amb contundència d'on ve la toxicitat, i vostè mateix ha dit aquí que no se sap d'on ve, doncs bé, tot el que no sigui oli, si us plau, que es digui que no és oli, perquè no s'hagi de consumir, i que ho digui el qui n'és responsable, el responsable de l'afer públic, i si no ho diu en aquesta tribuna i ho vol dir a l'orella de cada ciutadà, que ho digui a l'orella de cada ciutadà, però de cada ciutadà, no d'uns privilegiats que tenen més contactes amb el senyor Conseller. Jo mateix, jo mateix, m'ho podria dir aquí a l'orella, però no és així com resoldriem el tema, no són només els senyors

Diputats de Convergència i Unió.

Senyor Conseller, vostè ha fet el seu recull del que s'ha fet a Santa Coloma en relació amb l'Oleoli, doncs bé, jo no sóc Conseller de Sanitat i Seguretat Social, tampoc de Comerç i Turisme, tampoc d'Agricultura, no estic a la Comissió interdepartamental corresponent, però també tinc documentació, i aquesta documentació és contradictòria, senyor Conseller. El telegrama surt no sé quan de la Generalitat, però sí sé quan de telecomunicacions, que és per on van els telegrams, veritat?, el 3 de novembre del 81, i arriba el mateix 3 de novembre del 81 a l'Ajuntament de Santa Coloma de Gramanet. Tinc aquí dates amb segells de sortida i d'entrada, primera qüestió. Segona qüestió: el dia 4 —com ha dit abans— arriba a l'Ajuntament de Santa Coloma, signat pel Director General de Comerç Interior, amb el qual van vostès molt coordinats, el dia 4 de novembre, arriba, ho torno a dir, una documentació procedent dels Serveis Territorials de Comerç a Barcelona, també coordinats, m'imagino, amb aquesta interdepartamental, en la qual se'ls diu, a Santa Coloma, que Oleoli no té toxicitat, les mostres d'un procés de temps que enclou pràcticament tots els dos mesos anteriors, quan vostès han donat ja l'ordre d'immobilització, torno a dir immobilització que com contesta —i m'imagino que sí que el senyor Conseller té constància d'aquest escrit—, com contesta Santa Coloma, l'Ajuntament de Santa Coloma el mateix dia 5 de novembre, immobilització que era feta des del 12 d'agost, des del 12 d'agost, perquè afortunadament i malgrat les paraules del senyor Director General de Promoció de la Salut, els ajuntaments van fer el que poden i, per tant, Santa Coloma, curant-se en salut —i mai millor dit el «curant-se en salut», m'imagino—, va immobilitzar el dit oli d'anilina o del que fora, però amb la por que pogués afectar els ciutadans del seu ajuntament, ho va immobilitzar el 12 d'agost.

Però és que podem parlar, a més, d'això de la coordinació. Jo tinc molta documentació també a la disposició del senyor Conseller. Olis Royo, Santa Coloma de Gramanet, 14 de setembre del 81, l'Ajuntament s'adreça al Cap de Serveis de la Direcció de Promoció de la Salut, si us plau, que els diguin què passa amb aquest oli. 18 de setembre del 81, quatre dies després, «no hi ha res, no es preocupin, no hi ha res», però pel Departament de Comerç i Turisme se'ls diu que evidentment, vendre oli a doll és prohibit, és un tràfec illegal, i com a conseqüència s'ha d'actuar consegüentment. Doncs bé, l'Ajuntament de Santa Coloma, continua insistint i requerint a la Generalitat, Consell Executiu, que actuï en el tema, però fins el 5 de novembre, fins el 5 de novembre, és a dir, després del telegrama, després de sortir el tema a la premsa, Santa Coloma, Oleoli, etc., el Departament de Comerç i Turisme no inicia l'expedient, inicia l'expedient —ho torno a reiterar perquè em sembla que el distreien—, l'expedient, l'expedient contra el tràfec a doll, la venda a doll d'aquest oli, Olis Royo, malgrat que des del setembre el tema és a la Generalitat i a la Comissió interdepartamental, no és fins al 5 de novembre, torno a dir, és a dir, quan ja el tema és al carrer, que la Conselleria de Comerç i Turisme decideix d'iniciar l'expedient corresponent.

Un aclariment d'un equívoc, equívoc segurament provocat per la meua intervenció. L'oli La Pista va ser declarat no tòxic, les mostres rebudes, naturalment, per la Direcció General de

la Promoció de la Salut, el 20 d'agost, com ja he dit abans, i l'oli La Pista va haver de ser immobilitzat per l'Ajuntament de Sabadell, tot el que existia a la zona i al seu municipi, perquè les anàlisis fetes per l'Ajuntament de Sabadell han donat toxicitat, no sé quina anilina ni de quin tipus, o, si se'm permet, quin «bichito», que deia l'altre, però la realitat és que ha hagut de ser immobilitzat, malgrat que el Director General de Promoció de la Salut havia dit que això no era necessari de fer-ho. Un altre ajuntament que ha actuat en relació amb aquest tema.

I jo he citat el tema dels Lípids Ibèrics, d'Andoni, d'Alabart Hermanos, perquè si existia consciència i existeix, i per això és *sub iudice*, de la presumpta implicació d'aquestes empreses en la comercialització d'olis tòxics o amb possibilitat de toxicitat, i en qualsevol cas de frau en el tema, frau i *negocios fraudulentos*, que són, ho torno a dir, declarats per un Director General de la Conselleria d'aquest senyor Conseller, fa dos dies, o tres dies, en relació amb la dita Unió Agrària Cooperativa —no ho diu el Partit Socialista, no ho diu el Diputat que els parla— si tot això existeix, què han fet vostès per resseguir aquest procés i, per tant, evitar que el tema surti com surt al carrer, i com surt on legítimament ha de sortir, sense que abans la Generalitat no s'hagi avançat en aquest procés?

Tot això el que em demostra —i és la meua documentació, i segurament el senyor Conseller quan ensenyi la seva dirà que la seva és més demostrativa d'altres coses—, el que em demostra és que en tot cas, el que no pot dir un càrrec públic de la Generalitat, Director General de Promoció de la Salut, és el que diu, per exemple, a la premsa, als mitjans de comunicació, el 26 de novembre, fa uns dies, el 26 de novembre del 81, que la responsabilitat aquí és dels ajuntaments, perquè els ajuntaments no estan portant bé el tema, quan justament els ajuntaments si alguna cosa estan fent malament, m'imagino, o que desagrada, m'imagino, als Consellers de la Generalitat implicats en aquest afer —implicats perquè en són responsables i volen fer-ho bé— sens dubte, si alguna cosa desagradable fan els ajuntaments és anar-los donant problemes cada dia i plantejant-los qüestions respecte als olis, per la seva preocupació, perquè la salut dels seus ciutadans estigui com cal.

Senyor Conseller, problemes de coordinació sí, i coordinació amb les corporacions locals sí, i com és possible que només sobre un oli, i sobre unes mostres d'oli s'hagi hagut de cursar fins a sis escrits com a resposta, tardana, però resposta, sis escrits d'anada i tornada d'un ajuntament a la Generalitat? Manca de coordinació, manca de transparència —encara que només sigui, senyor Conseller, perquè vull saber l'oli aquell que vostè ha dit que no en dirà la marca—, i lentitud també en l'elaboració i en la presa de les mesures corresponents.

He citat tres exemples. Se'n podrien citar més. En tot cas, no és permisible, al meu entendre, que es pensi que, davant del risc d'immobilitzar un oli o d'aturar la venda d'un oli que després no resulti tòxic, si hi ha dubtes, senyor Conseller, la responsabilitat de qui té la responsabilitat de la salut pública és immobilitzar, perquè la responsabilitat de qui té la responsabilitat de la salut pública no és que les empreses funcionin, les empreses que comercialitzen oli, sinó que funcioni la salut dels ciutadans, i això com a element primordial i fonamental d'aquesta tasca.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyors

Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a la rèplica, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Sanitat i Seguretat Social.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Gràcies, senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, molt breument perquè dintre de poc hauré de tornar a donar més explicacions sobre el mateix tema en aquesta tribuna; el senyor Martín té tot el dret a saber la marca dels olis que s'han immobilitzats: han sortit a la premsa. Tots els olis que van ser immobilitzats per la Generalitat i per l'Ajuntament de Barcelona durant el mes d'agost van ser publicats a la premsa. Jo li puc assegurar al senyor Martín que no hi ha hagut cap immobilització secreta. Una immobilització secreta no tindria, en absolut, sentit. O sigui que el senyor Martín els sap, i només cal que repassi els diaris. I després aquests olis han estat desimmobilitzats. Com que aquests olis després han estat desimmobilitzats, és per això que jo m'he permès de dir que no en repetiria la marca aquí, perquè si no hi ha motiu per a immobilitzar-los em sembla que no val la pena que tornem sobre el tema. Només n'he anomenat un, que és La Pista, que, segurament, ha estat confós després amb un altre nom. Un número dos: el telegrama. La nostra Direcció General va prendre la decisió d'immobilitzar, finalment, després de veure tants resultats contradictoris, la marca Oleoli, i després jo he fet totes les gestions pertinents prop de les autoritats corresponents i prop de diverses institucions d'aquí —institucions científiques— sobre quins eren els problemes que hi havia a l'Oleoli. Va prendre la decisió d'immobilitzar-los el dia 29 d'octubre, i el mateix dia 29 d'octubre aquesta decisió va sortir en una nota circular que el nostre delegat territorial va enviar a tots els metges titulars de sanitat de la província, de la demarcació territorial de Tarragona. Van donar l'ordre de posar el telegrama, i, aquest telegrama, jo el que li puc assegurar al senyor Martín —jo no he vist el telegrama que ha rebut l'Ajuntament de Santa Coloma, em crec el que ell digui— que els nou-cents i tants telegrams van ser posats, no sé si tramitats, el dia 2, i que, evidentment, no van ser posats a conseqüència del que va portar un determinat diari el dia 3.

La nota que van rebre a l'Ajuntament de Santa Coloma el 4 de l'11: el que m'agradaria saber a mi és la data de sortida del Departament de la Direcció General de Comerç Interior, perquè, evidentment, havia d'haver sortit abans que nosaltres prenguéssim la decisió d'immobilitzar. I era realment una de les anàlisis a les quals jo ja he fet referència abans.

Pel que fa a l'oli Royo, portat per Santa Coloma, nosaltres vam comunicar a Santa Coloma els resultats de l'oli Royo el dia 14 d'octubre de 1981, registre de sortida 8381, senyor Eduardo Martín.

Pel que fa a l'oli La Pista, immobilitzat a Sabadell, jo dubto moltíssim que l'Ajuntament de Sabadell hagi immobilitzat oli La Pista. L'Ajuntament de Sabadell fa poc, sí, ha immobilitzat dues marques d'oli —lamento no recordar en aquests moments els noms—, les va portar perquè les analitzéssim, i aquestes marques van ser immobilitzades no perquè fossin tòxiques, sinó perquè tenien mal aspecte, tenien unes floculacions, unes coses. Aquestes marques van ser analitzades immediatament al nostre Departament, i es va trobar que no eren tòxiques i que, per tant, no hi havia motiu per a procedir

a cap immobilització, i, segons les meves notícies, l'Ajuntament de Sabadell immediatament va desimmobilitzar aquestes partides.

I, finalment, el doctor Dauí, quan va veure les seves declaracions als ajuntaments, em va dir: «no han recollit exactament el que jo volia dir, i ara es pensaran que jo dono la culpa als ajuntaments». No és això, senyor Martín. Nosaltres no donem cap culpa a cap ajuntament, i agraïm la col·laboració sempre important de tots els ajuntaments, començant, ja ho he dit abans, per l'Ajuntament de Barcelona, del laboratori municipal del qual ens hem refiat durant molt de temps, continuant per l'Ajuntament de Santa Coloma de Gramenet i continuant per l'Ajuntament de Sabadell, per no esmentar-ne més. Ara, el que va dir el doctor Dauí, o el que volia dir el doctor Dauí, que potser en algun lloc no se li va recollir prou bé, no és que de la toxicitat de l'oli en tinguessin culpa els ajuntaments, és que la responsabilitat de vigilar la venda clandestina d'oli a doll és dels ajuntaments, que això és un altre tema.

Això no vol dir si són tòxics o no són tòxics, però, evidentment, el senyor Martín estarà amb mi que no són els inspectors farmacèutics o els veterinaris qui han de mirar si hi ha transgressions en aquest tema.

Bé, això és tot, senyor President, moltes gràcies. Moltes gràcies, senyors Diputats.

(El Sr. Conseller de Treball demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: El senyor Rigol desitja intervenir? Té la paraula el senyor Rigol.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, haig de demanar disculpes per no haver sentit la primera intervenció del Diputat senyor Toval, però penso que s'ha referit a qüestions que es refereixen a una cooperativa determinada, en el tema de l'oli.

Quan m'he integrat a aquest debat he vist que l'objecte fonamental en aquest debat era en el frau de la mateixa matèria de l'oli, fonamentalment. Jo voldria deixar aclarides unes quantes coses respecte a aquesta cooperativa que s'ha esmentat abans.

Jo penso que el senyor Martín Toval és la persona de la Cambra que té més clar quina és la deontologia d'un inspector de treball, entre altres raons perquè ell n'és, i això em consta. Aleshores, en aquest moment en què s'està inspeccionant i està actuant la inspecció del treball, ell sap com ningú —i també vostès ho compartiran amb mi— que no hi pot haver cap intervenció ni de la mateixa Administració, i prudentment, possiblement, de cap opció política, que interfereixi una gestió feta en moments d'inspecció. Aquest és un primer punt important.

Segon: no es pot vincular en un debat sobre el possible frau d'una matèria com l'oli, aspectes de tipus administratiu que, en aquest moment, són en els que el Departament de Treball està actuant. Cal dir, i aquesta és una missió que tinc encarregada des del meu Departament, que si això s'ha de tenir molt clar, més s'ha de tenir quan es tracta d'una cooperativa, ja que conec la voluntat de tots els senyors Diputats de defensar aquest esperit cooperatiu, quan en temes d'aquesta importància com pot ser el de posar una etiqueta o posar una marca o una empremta dolenta en el tema de l'oli podria portar greus repercussions. Jo demanaria a aquesta Cambra que, en aquest moment que està actuant la inspecció del tre-

ball, en aquest sentit no es referís i no confongués el que és un procés administratiu del que podria semblar una taca respecte a la bona qualitat del producte a què s'està referint.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Martín pot comentar la intervenció del senyor Rigol, amb un temps proporcional, com diu el Reglament.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, jo el que sento, senyor Conseller de Treball, és que vostè hagi vingut i hagi sentit campanes però no sàpiga quines campanes eren ni com sonaven, perquè les meves referències a aquest afer són justament les de queixar-me que vostè i la seva Conselleria siguin qui es fiquin en el tema, quan l'inspector de treball, com diu vostè, i la seva deontologia estan treballant en la qüestió. Perquè jo, aquí, l'únic que he fet és dir: la Generalitat confirma que «hubo comercio fraudulento de aceites» —i lleigeixo — «el Director General de Cooperativas de la Conselleria de Treball diu que hi ha hagut comerç i tal i que l'inspector de treball ho farà bé, i farà no sé què, i l'expedient i una sanció...», per tant, ni això he dit. Simplement he citat això, i vostè em surt apellant-nos a nosaltres, a la deontologia del tràmit administratiu i de l'inspector de treball. Apeli, vostè, senyor Conseller, al seu Director General, en tot cas.

Però vull dir una altra cosa. Jo m'he referit a aquest tema, quant a la Unió Agrària de Cooperatives, no per fer esment de qualsevol tràmit que s'estigui portant ara, sinó per dir —i amb referència a la interpellació que tenia feta al Consell Executiu— que en un diari de Madrid, *El País*, de l'11 d'octubre, si no ho recordo malament, i els ho diré, de l'11 d'octubre del 81, sortien unes matrícules d'uns camions d'Andani, sortien unes relacions sobre el tema de la importació d'oli de colza, que ha vingut pel port de Barcelona, sortien uns camions concrets amb unes matrícules determinades, que eren els que feien el transport, i que en una acta notarial que jo conec, perquè m'ha estat facilitada pels serveis de la seva Conselleria, hi ha les mateixes matrícules. Si això ha estat investigat o no per la Generalitat, pel Consell Executiu de la Generalitat, als efectes de determinar si d'aquí també podia derivar-se, per tranquil·litzar, per tant, tant la Unió, que és com s'ha de tranquil·litzar, amb investigacions aclaridores, no amb paraules de solidaritat coooperativa, que la solidaritat cooperativa és molt fàcil d'expressar verbalment, però molt difícil de fer dia a dia, com els bons cooperadors fan, investigant, per tant, el tema en profunditat, i això s'havia fet per la tranquil·litzat tant, ho torno a dir, de la cooperativa, com, també és molt important, dels ciutadans. Aquest és el sentit de la meua intervenció.

**Interpellació al Consell Executiu sobre l'anàlisi
de l'oli Oleoli i l'aplicació de l'article 12
de l'Ordre del febrer de 1980
sobre control sanitari dels aliments**

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, senyors, substanciada ja aquesta primera interpellació, passem a la segona, punt quart de l'ordre del dia, que és la que planteja al Consell Executiu el Diputat senyor Ramon Espasa, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, sobre l'anàlisi de l'oli Oleoli i l'aplicació de l'article 12 de l'Ordre del febrer de 1980 sobre el control sanitari dels aliments.

Per al torn d'exposició, té la paraula el Diputat senyor Ramon Espasa.

El Sr. ESPASA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, com es diu en els toros, hi haurà canvi de terç. No repetiré tot el que ja ha estat argumentat per l'il·lustre Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula, ni rebatré, només aquelles que em semblen no ajustades a la veritat, les contestes —moltes d'elles acceptables, altres no, en la meua opinió— de l'Honorable senyor Conseller, perquè això seria repetir la interpellació. D'alguna manera, en aquest cas, en no ser el primer interpellant, m'ha facilitat la tasca, i penso que, indirectament, haurà ajudat que la Cambra conegui millor tota aquesta problemàtica, perquè jo he de dir que subscric totes i cada una de les paraules que ha dit, en defensa de la seva interpellació, l'interpellant, senyor Martín i Toval.

No repetiré tota la qüestió de dates, contradates, anàlisis positives, anàlisis no tan positives, però sí en una qüestió, i és que el senyor Conseller ens ha dit una veritat, però no tota la veritat. Ell ha dit que el dia 14 de setembre una anàlisi d'Oleoli que ve de l'Ajuntament de Santa Coloma surt positiva; cert. Ha dit que el dia 19 d'octubre una altra anàlisi que ve de l'Ajuntament de Santa Coloma surt negativa, i això no és cert; això és parcialment cert: una mostra surt positiva i una mostra surt negativa, senyor Conseller. Tinc les actes aquí, que ha tingut l'amabilitat de trametre'm l'Ajuntament de Santa Coloma, que, donat el seu gran interès per aquest tema, avui, a més, ens honra el seu president amb la seva presència. I el dia 26 d'octubre, cert, l'anàlisi dona positiva amb les dues mostres. És a dir, aquí hi ha hagut una petita, almenys, manca de precisió del senyor Conseller, perquè el 19 d'octubre no és cert que sortís negativa; surt una mostra negativa i una mostra positiva.

Dit això, una altra qüestió de dates, i ja no m'hi referiré més, perquè, repeteixo, assumeixo i comparteixo tot el que ha dit el senyor Martín Toval. El senyor Conseller ens ha dit que ell està segur que va donar l'Ordre el 29 d'octubre de la decisió d'immobilització, però que no pot assegurar-nos quan va sortir el telegrama i quan va arribar, jo el que li puc dir, com el senyor Martín Toval, és que el telegrama va arribar el dia 3 de novembre i també puc dir-li que la data de sortida d'aquest telegrama és també del 3 de novembre. Jo, si dins del seu Departament, els seus funcionaris no compleixen el que han de complir; si dins del seu Departament determinats responsables d'àrees importants no fan el que altres responsables superiors, directors generals, els encomanen, aquesta és una responsabilitat que té vostè, senyor Conseller, que té el Director General; en tot cas, miri què passa a dins de casa seva. I no ens digui que vostè ja ho va dir el 29 d'octubre, perquè nosaltres només podem dir el que veiem, i nosaltres veiem que el telegrama surt el 3 de novembre i arriba el 3 de novembre.

I, en definitiva, jo el que voldria assenyalar en la part que em resta de la interpellació, insisteixo ja, deixant tot el tema, anàlisi, contraanàlisi, deixo el tema fins i tot de l'anàlisi contradictòria —suposo que després sortirà, m'ho reservo per a la meua rèplica, el tema de l'anàlisi contradictòria—, i voldria passar a posar a la consideració dels senyors i senyores Diputats, què és això de la síndrome tòxica, què és això dels olis, de les anilines i dels perills per a la salut.

Molt breument, senyores i senyors Diputats: l'oli de colza

desnaturalitzat, envasat i distribuït per l'empresa d'Alcorcón ha estat la causa, fins avui, de 210 morts.

Com ha dit el senyor Conseller, no sabem, no sap ningú encara quina és la causa, quin és el tòxic que provoca aquestes morts; sabem que és dins de l'oli de colza desnaturalitzat i renaturalitzat per a poder-lo reintroduir en el circuit humà, però no sabem quina és la substància. I què és el que en sabem, només? Què és el que en sap el Ministeri de Sanitat i Seguretat Social, què és el que en sap el Departament de Sanitat i Seguretat Social, què és el que en sap —molt millor que jo, per la seva professió— el senyor Conseller de Sanitat i Seguretat Social? El senyor Conseller sap, millor que jo, que l'únic, el que se'n diu l'únic marcador tòxic que tenim avui al nostre país dels olis potencialment verinosos, potencialment mortals, és la presència d'anilines i anilides en les anàlisis; no hi ha cap més marcador tòxic. A més a més, i per acabar-ho d'adobar, aquesta anàlisi és una anàlisi qualitativa, no quantitativa. Per tant, un únic marcador tòxic: les anilines i les anilides; segon: anàlisi qualitativa, no quantitativa. Per tant, això vol dir que quan en un oli, avui, en el nostre país es troben anilines i anilides, a part que el Codi Alimentari espanyol prohibeix terminantment la presència d'aquests productes en qualsevol producte, en qualsevol, davant de la síndrome tòxica, quan es troben anilines o anilides —amb anàlisi qualitativa, no quantitativa—, únic marcador tòxic reconegut— el que s'ha de fer immediatament és immobilitzar aquest oli perquè pot ser dels verinosos. Que després no ho serà? Ja ho sabem, senyor Conseller, vostè ho ha dit, jo comparteixo les seves paraules. Sort —trista sort— que només la partida comercialitzada a través d'Alcorcón ha estat la mortífera, però de la llista dels vint-i-tres olis que el Ministeri de Sanitat, Treball i Seguretat Social va donar al país, tots aquests olis, senyores i senyors Diputats, l'únic que tenen en comú és presència positiva d'anilines i anilides amb anàlisi qualitativa, no quantitativa. Per tant, és molt possible que molts d'aquests olis no siguin mortífers, que portin anilines que, com sap el senyor Conseller, poden ser cancerígenes, a molt llarg termini, etc., però és que és l'únic marcador tòxic. És l'únic marcador tòxic, i ha estat la única forma com s'ha elaborat aquesta llista.

És per tot això que si uns olis a Catalunya es fan unes anàlisis, que primer són positiu, després positiu-negatiu, i després positiu, si tenim uns traspassos en matèria de control alimentari i una ordre que en el seu article primer recorda que s'ha d'exercir la inspecció sobre tots els productes que es produeixen a Catalunya i els que es comercialitzin a Catalunya —encara que, d'això, se n'ha de donar compte a l'Administració d'origen que tingui la competència per als no catalans—, és evident, em sembla que salta de seguida a l'opinió de tots els qui m'estan escoltant, que el primer que s'ha de fer és decomissar i immobilitzar aquesta partida perquè té el mateix que tenen els altres olis que s'han identificat com a potencialment tòxics; que després molts d'ells no han estat ni segur que no seran mortífers, que són fraudulents perquè porten llavors que després no es diuen a l'etiqueta, perquè porten anilines que no són permeses pel Codi Alimentari espanyol, que aquestes anilines segurament no són la causa de les morts, de les dues-centes morts, però que són —ho repeteixo una vegada més— l'únic marcador tòxic que tenim per a identificar l'oli possiblement verinós o els olis possiblement verinosos.

És per tot això que realment el Diputat que els parla ha quedat sorprès de l'actuació del Departament de Sanitat i Seguretat Social de la Generalitat de Catalunya; perquè tenia anàlisis que revelaven la presència d'anilines i anilides en aquests olis. Per què no va intervenir i decomissar immediatament la partida? Per què no va comunicar-ho immediatament a l'Ajuntament de Santa Coloma, a la Secretaria d'Estat per al Consum, a la població? Està passant una mica la preocupació més important i que no es digui que això és fer alarmisme, perquè dues-centes deu morts és l'epidèmia tòxica més gran que hi ha hagut per un producte tòxic fins ara a la història de la humanitat, senyores i senyors Diputats. I no estic exagerant. I no es parli d'alarmisme quan en un oli del qual només coneixem un marcador tòxic, l'anilina —ho repeteixo una vegada més—, s'hi troba la presència d'aquest producte. No es parli d'alarmisme davant d'una situació com aquesta.

Per tant, per què no es comunica, ràpidament, francament i decididament a l'Ajuntament, a la Secretaria d'Estat per al Consum i a la població? Per què es perd la possibilitat que la Generalitat de Catalunya contribueixi positivament a l'elaboració d'aquestes llistes d'olis possiblement tòxics que estan fent la Secretaria per al Consum, el Departament de Treball, Sanitat i Seguretat Social de l'Estat espanyol? Per què hem d'esperar fins al 3 de novembre oh casualitat!, després que el dia 2 de novembre la notícia salti a la premsa, a fer el que ens mana una ordre del 12 de febrer del 1980, que és en el *Diari Oficial de la Generalitat*, número 48, que diu que quan hi hagi productes que puguin ser delictes contra la salut s'han de decomissar immediatament. Per què es tarda tant?

I el que és més sorprenent, i amb això acabaré, no és tant el retard —que jo insisteixo, i el senyor Conseller ho sap, perquè això li he dit en particular, que jo estic disposat a creure que l'ordre estava donada, però que si té problemes d'eficiència, d'eficàcia, per no dir una paraula més gruixuda, dins del seu Departament, és ell qui els ha de resoldre, no nosaltres des d'aquesta Cambra; nosaltres li hem de dir que hem detectat això, o que creiem haver detectat això; que potser funcionaris seus que tenien l'ordre de fer això no ho van fer, i aquest és un problema molt greu, penso—, doncs el més greu no és tant el retard, el possible retard per petits defectes administratius, per petits o grans defectes de funcionament intern del Departament, sinó que això revela una voluntat administrativa i política de poc intervencionisme en aquest assumpte tan important com és la defensa de la salut dels consumidors, la defensa de la salut de la població. És a dir, si davant d'una de les epidèmies tòxiques més importants que ha tingut el país, Europa, la humanitat —i no estic exagerant, ho repeteixo, senyores i senyors Diputats, és un problema de llegir i de conèixer la història de les epidèmies tòxiques, per tòxics, no infeccioses— si davant d'aquest estat de coses no s'ha de ser al més agressiu, al més intervencionista possible en matèria de defensa de la salut, jo ja no sé què és el que s'ha de ser, des d'una responsabilitat de promoció de la salut, de defensa de la salut dels ciutadans.

L'ordre del 19 de febrer, en el seu article 12, recorda que l'Administració davant de la presència —ordre de la Generalitat de Catalunya, ordre en el *Diari Oficial de la Generalitat*—, que en presència de delictes contra la salut..., i és delictes contra la salut pública, segons el Codi penal, article 346, que

cito textualment: «El que con cualquier mezcla nociva a la salud alterase las bebidas o comestibles destinados al consumo público, será castigado con prisión menor -etc.», és a dir, s'estaba contravenint a un article del Codi Penal, s'estava contravenint a un article del Codi Alimentari espanyol que prohibeix la presència anilines i anilides en els productes. Les anilines i les anilides són l'únic marcador tòxic de la síndrome tòxica de l'oli de colza desnaturalitzat. I, davant de tot això, anem passant els dies i arribem una mica tard a produir la immobilització.

En definitiva, jo penso que en aquest cas, si no el titular del Departament, membres del Departament de Sanitat i Seguretat Social han ignorat la real importància de la síndrome tòxica per a la salut dels ciutadans, per a l'opinió pública, per a l'opinió política que això genera, per tal com, com deia molt bé el senyor Martín Toval, es calibra quina és l'actitud de l'Administració, quina és l'actitud de defensa, de sortir al pas de qualsevol perill que atempti contra la salut dels consumidors. S'ha menystingut el que diu el Codi Penal vigent al nostre Estat; s'ha ignorat el que diu el Codi Alimentari vigent; s'ha actuat tard en un assumpte —i valgui la redundància— de vital importància política, d'importància transcendent, no només per a les vides que es poden salvar, que és el fonamental, sinó també per la confiança que això pot generar a la població de Catalunya en la seva Administració, en el seu Consell Executiu, en els titulars d'aquest Consell Executiu. Perquè la població de Catalunya, i la de tot Espanya, ha de tenir confiança en les seves institucions d'autogovern i en les persones que es responsabilitzen d'aquestes institucions, i una forma de tenir confiança és veure com aquesta Administració actua, ràpidament, concretament i eficaçment en la defensa dels interessos dels ciutadans, en aquest cas en la defensa de la salut dels consumidors.

Acabo, definitivament. Potser no ha estat una responsabilitat directa del Conseller; potser ha estat un mal funcionament del Departament o d'algun funcionari d'aquest Departament, però en tot cas jo crec poder afirmar, amb la documentació que tinc a la mà i subscriuint tot el que ha dit el meu predecessor, senyor Martín Toval, que s'ha actuat tard i malament en aquest desgraciat assumpte.

El Sr. PRESIDENT: Per a la resposta té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Sanitat i Seguretat Social.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, voldria, abans de res, agrair dues coses a l'Il·lustre Diputat senyor Espasa. Una és les manifestacions que ha fet reiterant, en certa manera, les que jo havia fet abans en referència amb la importància del problema davant el qual ens trobem. No és un problema menor, no és un problema menor. És un problema molt greu —em sembla que ja ho he dit abans—; faig meves, totalment, les paraules de l'Il·lustre Diputat senyor Espasa. És la pitjor intoxicació alimentària que recorda la història, no n'hi ha cap dubte. El tema, per tant, s'ho val, el tema és greu.

Una altra cosa que en certa manera li agraeixo però que evidentment no puc acceptar és que sembla que em vulgui exonerar a mi d'una eventual responsabilitat passant les culpes a unes determinades persones del Departament de Sanitat i Seguretat Social. Jo li ho agraeixo, però no ho accepto, evi-

dentment. El responsable del Departament de Sanitat i Seguretat Social sóc jo, senyor Espasa, i, per tant, si alguna cosa hi ha mal feta, qui la feta sóc jo.

Bé, fets aquests aclariments passaré ara a contestar-li punt per punt, espero, totes les seves argumentacions.

El senyor Espasa ens diu que l'anàlisi —això jo diria que és un tema menor—, però que l'anàlisi del dia 19 era un positiu i un altre negatiu. Jo aquí tinc un dictamen del dia 19 d'octubre que diu «Dos muestras d'Oleoli, no se detecta en ninguna». Bé, després ja en parlarem, d'això, potser ell té un altre paper i ja ens posarem d'acord. El problema no és aquest. El problema —hi insisteixo, i la responsabilitat és meua si no es compleix— és que nosaltres tenim una sèrie d'anàlisis contradictòries des del dia 7 d'agost fins al dia 29 d'octubre. Per què no prenc abans del 29 d'octubre la decisió d'immobilitzar l'oli? I això és el que ara intentaré explicar.

Hi ha moltes possibles explicacions per a les discrepàncies en els resultats, evidentment. Una de les tals explicacions és que els olis analitzats segurament pertanyen a lots diferents. És evident que un mateix fabricant amb la mateixa etiqueta pot posar barreges diferents d'olis, i per això ens trobem amb un mercat complex que a vegades dóna positiu, a vegades dóna negatiu. Ara mateix a Manresa —i després en parlarem, si vol— s'ha donat altra vegada aquest cas. Això és una explicació.

Però també hi ha altres explicacions. Ho he insinuat abans quan contestava a l'Il·lustre Diputat senyor Martín, però hi vull insistir ara. L'anilina present en els olis pot procedir del plàstic; l'anilina que hi ha en els olis pot procedir d'amines lliures que tenen certs colorants, com el yellow A B, o sigui el groc A B, que utilitzen, sense que estigui autoritzat, però que utilitzen, que no és tòxic, alguns fabricants, i pot procedir en tot cas de l'oli de colza desnaturalitzat. Tòxic o no tòxic, això es veu després, i evidentment no hem d'esperar a veure si es mor algú per immobilitzar l'oli. En això estic absolutament, totalment d'acord amb l'Il·lustre Diputat senyor Espasa. Jo estic totalment d'acord amb el fet que —ja ho he dit abans— no sabem quina és la substància tòxica activa; l'únic que sabem és que l'anilina —com molt bé ha dit el senyor Espasa— és un indicador. Ara, en el que no estic d'acord amb el senyor Espasa és en el fet que no tinguem altres maneres d'aprofundir més aquesta anàlisi. El senyor Espasa només té resultats qualitatius, evidentment, però jo en tinc de quantitatius; jo tinc altres tipus d'anàlisis fetes, perquè, en fi, jo ja estava escarmentat per unes immobilitzacions que es van haver després de desimmobilitzar —i suposo que totes les senyores i senyors Diputats estaran d'acord amb el fet que és una cosa que no va bé—, i estic escarmentat d'una sèrie de discussions que hi ha hagut amb altres comunitats autonòmiques o pre-autonòmiques amb olis fabricats allí, i fins i tot amb l'Administració central, i per això nosaltres sabem ara molt més del que sabíem, i ja ho sabíem abans. Per exemple: sabem que, quant als olis suposadament tòxics —que possiblement ho serien a llarg termini, i s'haurien d'immobilitzar—, els olis del circuit català que tenen anilines, en tenen deu parts per milió. En canvi, sabem que l'oli realment tòxic, per anàlisis fetes a Madrid i a l'Institut del Greix de Sevilla, tenen de mil a dues mil parts per milió d'anilines. O sigui que contenen anilina en una quantitat de cent a dues-centes vegades més gran

que no pas els olis que són comercialitzats aquí. I això —hi insisteixo— no és una hipòtesi; nosaltres ens havíem trobat en el mes d'agost amb un oli andalús molt estès en el seu consum, i amb quatre olis d'una altra Administració pre-autonòmica, com he dit, que van ser immobilitzats per l'Ajuntament de Barcelona, i nosaltres també vam mantenir aquesta immobilització durant algun temps, però després d'aquest contenciós amb una altra Administració —en aquest cas, pre-autonòmica— i amb Majadahonda hem hagut, realment, d'acabar, heguérem de desimmobilitzar-los perquè ningú no tenia la seguretat —no ja que aquests olis fossin tòxics— sinó que hi haguessin anilines procedents de la colza, encara que, en algunes mostres, donessin també resultats positius.

Però encara li puc donar una altra informació qualitativa que jo entenc que és important, a l'Il·lustre Diputat senyor Espasa. Els olis es poden analitzar, no per la seva presència o per una anàlisi quantitativa en el seu contingut d'anilines, sinó que es poden analitzar també per la seva composició. I s'ha procedit a fer anàlisis de tota una sèrie de marques que ara referiré amb noms i cognoms, senyor Toval.

En analitzar el contingut d'aquests olis, el que s'ha anat a mirar ha estat el seu contingut en brassicasterol, un nom tan estrany —el brassicasterol— és un component propi de l'oli de colza natural, que no és tòxic, que no és tòxic, però sí que ens dóna una dimensió quantitativa de la grandària de l'adulteració de l'oli amb oli de colza.

Aleshores, en aquest sentit, els haig de dir que l'oli que en direm «A», aquell oli andalús que vam immobilitzar i després desimmobilitzar durant el mes d'agost no té brassicasterol. O sigui, no conté, malgrat que sigui positiu en les anilines, oli de colza.

Un oli fet aquí —només em referiré ara a olis catalans—, «El Olivo», aquell de l'etiqueta falsa, suposadament fet a Jaen, a Andalusia, però produït aquí, té un 8% de brassicasterol, un 8% de brassicasterol de la fracció esteròica dels insaponificables. I això demostra que té un contingut aproximadament del 80% d'oli de colza; que sigui denaturalitzat o no, aquest oli de colza, això és un altre tema que el brassicasterol no detecta. El brassicasterol és el que posa el nom d'oli de colza.

El Aceite Framar de Aceites Ampurdán, immobilitzat per nosaltres a Girona conté un 10% de brassicasterol de la fracció esteròica dels insaponificables. Això vol dir que aproximadament és oli de colza pur. No sé si serà tòxic —possiblement no ho deu ser— però pel fet de ser oli de colza pur i tenir una reacció positiva —encara que sigui molt dèbilment en les anilines—, respecte a aquest oli no vam dubtar ni un moment; va ser immobilitzat d'una manera immediata.

I, finalment, l'Oleoli sí que té oli de colza. Té exactament —les mostres que hem analitzat en aquest sentit— un 0,7% de brassicasterol de la fracció esteròica dels insaponificables, és a dir, que conté menys d'un 10%, aproximadament un 7% d'oli de colza.

Aquestes són les altres anàlisis que jo volia posar aquí, sobre la taula, per a completar tot allò que ha dit l'Il·lustre Diputat senyor Espasa; no és una contradicció, és un afegiment a algunes de les dades que ell ha aportat.

Aleshores, a part d'això, jo també li voldria dir que totes les

coses que nosaltres podíem fer pel que fa —ja ho he dit abans— a les actuacions amb relació a les altres administracions autònomes o a l'Administració central, nosaltres ja les vam fer. El Departament de Comerç de la Generalitat va avisar dues vegades el seu corresponent, la Delegació de Comerç de Saragossa, que aquí s'estava venent un oli, fabricat aquí, l'Oleoli, que no deien que fos tòxic, perquè en aquelles anàlisis no es van trobar anilines, però sí que era absolutament fraudulent i, per tant, calia que prenguessin les disposicions oportunes.

El dia 28 d'octubre —ja ho he dit abans això—, hi va haver una comunicació directa amb la Jefatura Provincial de Sanidad de Saragossa amb la doble finalitat d'advertir-los de les anàlisis, dels resultats de les anàlisis que nosaltres havíem practicat, i que preguessin, perquè s'havia intentat localitzar-los repetidament, als fabricants que vinguessin a fer l'anàlisi contradictòria, i aquests fabricants no van aparèixer mai. Va ser aleshores quan, malgrat tot això, es va acordar la immobilització, tot i que aquella ordre de l'època del senyor Espasa —que nosaltres intentem complir, fil per randa, perquè ens sembla una gran ordre pel que fa al tema de la higiene alimentària— en l'article 1.b diu: «En cap cas l'exercici de la competència que es regula en aquesta ordre no s'estendrà a indústries o a establiments o a productes que es fabriquin, elaborin o comercialitzin fora de l'àmbit territorial de Catalunya, amb excepció de la necessària inspecció, els resultats de la qual es comunicaran a l'Estat.»

Ja he dit abans quan ho havíem comunicat.

Finalment, l'il·lustre Diputat senyor Espasa insisteix una altra vegada en el fet que nosaltres, amb això, hem tingut una actuació poc voluntariosa, poc interessada, poc aprofundida i, senyores i senyors Diputats, en això sí que jo haig de dir que no hi estic gens d'acord en absolut. Nosaltres, el tema d'oli... Nosaltres ens haurem pogut equivocat en moltes coses en el tema de l'oli o fora del tema de l'oli, però en el tema de la pneumònia tòxica, que és així com es va iniciar el fet, i en el tema subsegüent de la síndrome tòxica hi hem posat —no cal dir-ho— tota la nostra voluntat, que és la nostra obligació, sinó tots els nostres esforços, i hem fet un seguit d'actuacions que difícilment poden ser superables, d'acord i en col·laboració amb molts altres laboratoris. Però en els nostres laboratoris, jo puc assegurar al senyor Espasa que s'han analitzat fins a la darrereria de novembre més de 3.000 mostres d'oli; les unes portades per particulars, les altres portades per ajuntaments, les altres potades per comerços, les altres recollides directament pels nostres inspectors farmacèutics o veterinaris, i sobre aquestes 3.000 mostres d'oli s'hi han fet més de 10.000 anàlisis diferents, més de 10.000 anàlisis diferents. Em sembla que si nosaltres, amb poc temps, amb personal que hem hagut d'afegir al que ja hi havia, sense fer vacances molta de la gent que estava treballant al laboratori durant el mes d'agost —i evidentment que no n'havien de fer perquè hi havia un tema vital, que era el tema de l'oli, i aleshores, fins i tot, podíem pensar, el mes d'agost, que podia atacar-nos directament, la qual cosa era el nostre temor, en aquest aspecte ja podem estar absolutament tranquils —deixi'm tocar fusta, però vaja— en el sentit que això no passarà ja a Catalunya perquè sembla que finalment les partides d'oli defectuoses o tòxiques ja s'han immobilitzat. Jo no puc acceptar de cap manera que nosaltres no

hàgim posat tots els nostres set sentits en el tema de l'oli. És més, jo —i amb això ja acabo—, senyor Espasa, l'únic que li puc dir és que, si ens hem equivocat en això, ens hem equivocat per carta de més; ens hem equivocat immobilitzant olis que després els fets han hagut de demostrar que els havíem de tornar a desimmobilitzar.

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn de rèplica, té la paraula el Diputat senyor Espasa.

El Sr. ESPASA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, quan parlàvem d'actitud poc voluntariosa, poc clara, parlàvem de resultats, senyor Conseller, no de voluntats, que no poso en dubte. A més, vostè ho ha rebutjat, no era cap pont, no era cap facilitat, és una convicció que tinc, una convicció que no puc expressar més clarament per manca de proves, però és una profunda convicció, que les coses han anat com jo he dit abans, i no es tractava d'exonerar-lo a vostè. Perquè si hagués estat vostè el responsable, no dubti que aquest Diputat hauria fet el que ha de fer, que és assenyalar les responsabilitats allí on són i no canviar-les de lloc. Però com que no tinc proves suficients, deixo ja aquest tema.

Per tant, jo parlava, quan feia la crítica, dels resultats, no de les voluntats, que accepto, i crec, per definició, que han de ser positives i ben encaminades.

Primer element amb què no estem d'acord; el senyor Martín i Toval i jo sí, i vostè no: jo tinc aquí fotocòpia de l'acta del laboratori aquest que ha fet tantes anàlisis, que estic segur que és cert, i de la qual em felicito: «Muestra de Oleoli número 1, positiva. Muestra número 2: no es positiva a los fer-ratos i al betanaftol, presencia de anilina; muestra número 2, no se detecta, no se detecta», és a dir, no les dues no; almenys el paper que tinc jo és que el dia 19 d'octubre ja podíem estar en un dubte més que raonable, més encara quan el 14 de setembre ja hi havia una anàlisi positiva d'Oleoli. No toco més aquest tema, però, aquí, en tot cas, o tenim els papers canviats o no diem el mateix. Potser tenim els papers canviats, però jo tinc una acta, una fotocòpia que tenia l'Ajuntament de Santa Coloma, que diu això.

Vostè ens ha dit ara, ens ha fet tot un seguit de consideracions que possiblement són certes, —els meus coneixements d'anàlisi no van tan enllà— sobre aquesta relació directa entre la presència de brassicasterol i la presència de colza; jo li voldria demanar una qüestió, senyor Conseller: aquestes anàlisis que ens ha citat, aquest 8%, 10% al Framar i 0,7% a Oleoli, suposo que estan fets bastant després. En tot cas, m'agradaria saber en quina data estan fets perquè, és clar, el que no val és utilitzar arguments que provenen d'anàlisis fetes en una època posterior. I en l'època que estem discutint-ho torno a dir tan enfàticament com ho he dit abans i com sóc capaç—, l'únic marcador tòxic que es té avui, al país, de la possibilitat d'olis tòxics o d'olis verinosos és la presència d'anilines i anilides. I és cert el que ha dit vostè, que en els olis del circuit català la presència d'anilines és molt més baixa que en els olis del circuit castellano-lleonès, això és cert. I possiblement aquí hi ha la pista més important per a trobar la substància tòxica present en l'oli de colza desnaturalitzat i renaturalitzat per a poder-lo vendre fraudulentament al circuit alimentari humà. I això és cert. Però, l'únic marcador tòxic avui existent —hi insisteixo

una vegada més— és la presència d'anilines.

La presència d'anilines ha estat la característica, l'element amb què s'ha fet la llista dels olis que l'Estat, que el Govern de l'Estat espanyol, de l'Estat central, ha immobilitzat i que ha posat vint-i-cinc mil vegades a la televisió per dir a la gent: no consumiu aquests olis.

Sabíem tan bé com ells, ells com nosaltres, senyor Conseller, que molts d'aquells olis no són tòxics ni són verinosos. I, en canvi, ho han fet. I vostès, o algú, ho va fer tard i malament a Catalunya. I això és el que ens dol. I això és el que em dol a mi com a Diputat d'aquesta Cambra que, aquí no ho fem tan bé com el Govern central, sinó millor que el Govern central. Perquè aquest és un dels reptes fonamentals de l'autonomia: demostrar que el descentrament polític portarà a una millor gestió, a una gestió més eficaç.

I jo, pràcticament, no voldria dir ja res més, només tornar a insistir i recapitular —resumint— que aquesta ha estat l'epidèmia tòxica més important de la humanitat —per tant, res d'alarmismes quan parlem de la síndrome tòxica—, que avui encara no se sap quin és l'element que produeix les morts, quin és el verí que mata la gent, 210 ciutadans fins ara; que l'únic marcador tòxic és, en l'oli de colza desnaturalitzat i en les altres marques, l'anilina i que, per tant, ara com ara, avui i el dia 14 de setembre i el dia 19 d'octubre i el dia 3 de novembre, l'únic element que tenim per a interpretar les lleis, senyor Conseller, per a interpretar el Codi Penal, el Codi Alimentari espanyol i l'Ordre del 12 d'octubre de 1980 de la Generalitat de Catalunya és la presència, poca o molta, tant se val, d'anilines en una anàlisi.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller de Sanitat i Seguretat Social té la paraula.

El CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (*de l'escó estant*): Molt breument, senyor President, senyores i senyors Diputats, perquè el tema potser ja no dóna per més —ja ha durat massa— encara que el tema —insisteixo en el meu acord amb l'il·lustre Diputat senyor Espasa— és d'una enorme transcendència. No tornaré a insistir en les dades, i en el fet de si és positiu i si és negatiu; no en parlem més, d'això, comprovarem després els papers, però el que jo puc dir al senyor Espasa, evidentment, és que joestic d'acord amb ell que l'anilina present en un oli fa que sigui sospitós d'una adulteració d'oli de colza, possiblement desnaturalitzat i renaturalitzat bé o malament. Ara, també el que sí que li puc dir és que no solament són anàlisis quantitatives les que es van fer aleshores amb totes aquestes anàlisis, sinó que es van fer anàlisis qualitatives. I el resultat de les anàlisis qualitatives eren molt diferents; per exemple, en l'oli que s'ha trobat —i després m'hi referiré jo molt breument— a Girona no fa gaire, o en l'oli que és ara sobre la taula de la discussió, és a dir, sobre l'Oleoli. Puc assegurar al senyor Espasa que les quantitats d'anilines presents en les mostres que donaven positiu, perquè —hi insisteixo— nosaltres hem fet més mostres que donaven negatiu que no pas que donaven positiu; segurament és que estaven al límit de la sensibilitat del mètode. Però en les mostres que donaven positiu de l'oli Oleoli, hi havia unes quantitats d'anilina que no eren pas diferents de les que hi havia en d'altres olis, als quals ja m'he referit repetidament abans, que vam immobilitzar per aquest motiu, i que després vam haver de desimmobilitzar perquè va resultar que allà no

hi havia oli de colza desnaturalitzat. I d'això sí que en tinc dades.

Té raó el senyor Espasa que la determinació més aprofundida de bresicoesterol s'ha fet amb posterioritat, s'ha fet a primers de novembre, de totes les marques més importants, més representatives que hi havia. Aquesta és una anàlisi complexa, però que valia la pena de tenir-la en els nostres arxius, per a saber realment fins a quin punt hi havia contaminacions en les diverses marques d'oli.

Finalment, jo insisteixo en els arguments que he dit abans —no els voldria repetir, no voldria cansar la Cambra—, jo no crec que s'hagi fet tard i malament. Jo crec que s'ha fet exactament quan s'havia de fer i, a part d'això, voldria tranquil·litzar el senyor Espasa: les comparances sempre són odioses, jo no pretenc comparar-me amb ningú, ni amb Madrid ni amb cap altra Comunitat Autònoma, però sí que li puc dir que sí que les nostres actuacions, a part de l'Oleoli han contribuït a posar olis a la llista que val per a tot l'Estat. Nosaltres hem tingut actuacions sobre Aceites Ampurdán, que han estat detectivesques, i que no les explico ara per no allargar-me excessivament, però que al final han arribat a una acció d'immobilització d'unes partides amagades en un magatzem clandestí d'olis a doll i d'olis amb marca que eren, tots, oli de colza —ja ho he dit abans. I, finalment, amb aquestes accions sobre el **Rages, sobre Navàs, sobre Balsareny, també han estat les actuacions dels nostres tècnics, dels nostres representants allà, d'una inspectora farmacèutica municipal, la qui va donar la veu d'alarma, la qui ens va posar sobre avís, i hem estat nosaltres els qui hem parat tots aquests olis que —tal com ho he dit abans, contestant al senyor Martín— podien ser tòxics.**

Moltes gràcies, senyor President, moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Espasa desitja replicar? (*Pausa*). Molt bé. Passem, doncs, al punt següent de l'ordre del dia, la interpellació al Consell Executiu sobre les mesures a adoptar per tal de clarificar els fets esdevinguts a Polinyà, així com sobre les que està duent a terme per tal de limitar les competències en matèria d'ordre públic i el paper de la Junta de Segureta, interpellació presentada pel Diputat senyor Celestino Sánchez, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

Interpellació al Consell Executiu sobre les mesures a adoptar per tal de clarificar els fets esdevinguts a Polinyà, així com sobre les que està duent a terme per tal de delimitar les competències en matèria d'Ordre Públic i el paper de la Junta de Seguretat

D'acord amb l'article 63, apartat 4 del Reglament, presentarà la interpellació el Diputat senyor Antoni Cuadras, del mateix Grup.

El Sr. CUADRAS: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, surto a presentar aquesta interpellació del Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya en substitució del company Celestino Sánchez perquè ell es troba malalt. Bé, aquest és un tema relacionat amb els fets de Polinyà, de l'empresa Estampacions Sabadell; jo diria desgraciats fets que van passar i estan en la memòria de tots els senyors Diputats. I potser pot estranyar que nosaltres insistim una vegada més a

portar a aquesta Cambra, en aquest cas, una interpellació en relació amb aquest tema, quan ha estat objecte ja de dues preguntes, si no ho recordo malament, per part del nostre Grup, i d'una altra per part del Grup parlamentari del Partit Socialista. Però això respon a la importància que nosaltres donem a aquest tema i, sobretot, jo diria, a l'enorme preocupació que ens han obert aquests desgraciats fets —ho repeteixo— a partir de l'actuació de les forces de l'ordre públic, d'un petit contingent de les forces d'ordre públic.

Per a nosaltres és un tema greu, i és un tema greu perquè incideix fonamentalment en dos camps: d'un cantó en el camp de les relacions laborals, i, de l'altre, en el camp del tractament dels temes de l'ordre públic.

Jo, fonamentalment, em cenyiré, perquè aquest és també el sentit de la interpellació, a aquest segon aspecte, al tractament dels temes de l'ordre públic, deixant de banda el tema de les relacions laborals, les nostres opinions sobre el qual ja van ser exposades aquí pel meu company Celestí Sánchez.

Jo dic que no insistiré, precisament, en les nostres opinions sobre això, que ja han estat expressades, en una actitud que considerem censurable per part d'una patronal que substitueix la negociació, el diàleg, que és per on haurien de transcórrer aquestes relacions laborals, per, en definitiva, la política de la força, la política de tancar-se en banda a negociar, substituint-la, en definitiva, per la política del garrot.

Però aquest és un cas que ja he dit que ens preocupa especialment, i ens preocupa especialment l'actuació d'un petit contingent de les forces d'ordre públic, amb una actuació absolutament incorrecta, i per a nosaltres censurable, interferint-se en un problema laboral, traient-lo, en definitiva, del seu marc. Això és greu, i repeteixo que ens preocupa pel que pot tenir de precedent en aquest camp, i més en un règim democràtic. Això, aquesta mena d'actuacions ja les havíem viscut, per desgràcia, de formes molt nombroses en altres ocasions, en el règim anterior, però pensem que és especialment greu que això es produeixi en un règim democràtic.

Pensem i creiem que fets com els que comentem són possibles per l'actuació molt minoritària dintre de les forces armades... Perdó, de les forces de seguretat. Perdoneu el lapsus de les «forces armades», perquè en aquest sentit voldria recordar el que ha passat fa uns dies al Ferrol, amb l'actuació d'un contingent també petit de la policia militar, i que almenys nosaltres ens sentim satisfets de l'actuació ràpida, contundent, per part del Govern civil i per part del Governador militar quant al processament dels culpables d'aquests fets.

Sabem, evidentment, que la titularitat del tema d'ordre públic correspon al Govern central, però també sabem de l'autoritat política i moral de l'autogovern de Catalunya, i que aquesta autoritat l'obliga, al nostre entendre, a no sentir-se estrany a qualsevol esdeveniment, i més si revesteix la gravetat d'aquest, als problemes que, en definitiva, estan passant a Catalunya, tinguem competències, no en tinguem, en tinguem més o en tinguem menys. Fet que —ho repeteixo— és un fet que potser simptomàtic, però precisament per això, per això, cal tallar-lo d'arrel. Jo voldria posar dos exemples d'actuació d'aquest Parlament, d'aquesta Cambra, en temes en els quals nosaltres no tenim competències, o en tenim molt poques, com és el tema del Banc Central, en relació amb el qual es va obrir una Comissió d'Investigació, etc., que n'hem

conegut els resultats; tema com el de les presons, etc. Nosaltres creiem que calen mesures polítiques, precisament, a establir una col·laboració, a pesar de la manca de competències, que ens permeti incidir en tots aquests temes de l'ordre públic.

També cal recordar que l'Estatut preveu l'existència de la Junta de Seguretat, que aquesta té un president, té uns vocals, que aquesta s'ha constituït, però que, en definitiva, aquesta Cambra, que jo sàpiga, no té coneixement dels seus treballs. És en aquest sentit que nosaltres hem presentat aquesta interpellació amb les dues preguntes concretes, és a dir, quines mesures pensa adoptar el Consell Executiu per tal de clarificar els fets ocorreguts a Polinyà, en l'empresa Estampacions Sabadell, i exigir responsabilitats? I, d'altra banda, quines mesures està portant a terme el Consell Executiu per tal de delimitar les competències en matèria d'ordre públic de la Generalitat i dels ajuntaments de Catalunya, i quin paper hi juga la Junta de Seguretat?

Senyor Conseller, a nosaltres no ens interessa la polèmica, no busquem la polèmica en aquest tema. Sabem —ho repeteixo— la manca de competències en aquest ordre, però intentem situar el tema —ho repeteixo—, primer en el terreny de cercar la màxima informació possible sobre les actuacions i quines responsabilitats es depuren d'aquí, i sobretot, en el terreny de cercar, de l'autoritat política i moral de les institucions d'autogovern de Catalunya, per tal de tenir una incidència efectiva, al marge de les competències establertes per l'Estatut o per la Constitució, etc., però dintre del marc d'aquesta autoritat, política i moral, repeteixo, de les institucions d'autogovern, per tal d'incidir en tots els temes que afecten Catalunya. És en aquest sentit —ho repeteixo— que nosaltres situem aquesta interpellació.

Res més, moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per al torn de resposta, té la paraula l'Honorable Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en resposta a la interpellació que m'ha estat formulada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, i cenyint-me als dos punts en els quals es concreta aquesta interpellació, voldria explicar el següent: Se'ns demana, en primer lloc, quines mesures pensa adoptar el Consell Executiu per tal de clarificar els fets ocorreguts a Polinyà, a Estampacions Sabadell, i per exigir responsabilitats.

Bé, el Consell Executiu ha fet conèixer a les autoritats d'ordre públic la preocupació d'aquest Parlament, expressada no només a través d'aquesta interpellació sinó a través de les preguntes que em varen ser formulades pel Grup parlamentari interpellant i també pel Grup parlamentari del Partit Socialista de Catalunya, la preocupació, la inquietud, del Parlament, la inquietud i la preocupació del Consell Executiu i la meua pròpia preocupació i la meua pròpia inquietud pels fets esdevinguts als quals fa referència aquesta interpellació.

I va demanar, com jo vaig fer notar al seu dia, que ens fossin aclarits aquests fets per part del senyor Governador civil de Barcelona, a qui corresponia i correspon el comandament de les forces que varen intervenir —el comandament polític, si més no— en els fets de Polinyà. El senyor Governador civil ha tingut l'amabilitat de fer-me arribar una informació amb la

qual jo no pretenc satisfer —perquè la informació, com es poden imaginar, no l'he feta jo— les peticions concretes i, segurament, les intencions i el problema originat per part d'aquesta intervenció, en el sentit en el qual m'ha estat formulada, però, en tot cas, és la relació dels fets tal com els explica el senyor Governador civil. Són els únics elements, en tot cas, que m'han estat facilitats de forma oficial.

L'escrit que he rebut diu així: «L'empresa Estampacions Metalúrgiques Sabadell, SA, situada en el terme municipal de Polinyà, a causa de la seva situació econòmica, va presentar expedient de regulació d'ocupació, que suposava la rescissió de contracte per a cent vint-i-sis dels seus tres-cents seixanta-vuit treballadors. A més, es troba en tramitació d'expedient de suspensió de pagaments.

»Un cop comunicades per la direcció de l'empresa al comitè d'aquesta mateixa empresa les previsions esmentades, els representants dels treballadors van decidir d'iniciar vaga indefinida, sollicitant-ho per via legal.

»D'acord amb la legislació vigent, aquests treballadors, mentre durés la vaga, haurien de romandre fora del centre de treball, per la qual cosa es va procedir a desallotjar el centre.

»Davant aquesta situació de conflictivitat i davant la presència permanent als voltants de la fàbrica dels obrers d'aquesta, forces de la Guàrdia Civil, de la 412 Comandància, van establir un servei de vigilància en previsió de qualsevol mena d'incident. Cal posar en relleu que en el transcurs d'un mes, que feia que durava aquell servei, no s'havia produït cap mena de problema entre la Guàrdia Civil i els obrers. En moltes ocasions, els comandaments de la Guàrdia Civil, entre ells el tinent coronel cap de la Comandància, havien dialogat amb els obrers amb absolutat naturalitat i tranquil·litat.

»El passat dia 3 de novembre, en aquest Govern civil es va rebre una instància de l'advocat representant legal de l'empresa Nacional de Autocamiones, SA, en la qual sol·licitava protecció de les forces de seguretat de l'Estat per a enretirar unes peces de la seva propietat que es trobaven en els magatzems d'Estampacions Sabadell, SA. Aquesta sol·licitud estava avalada per una resolució del Jutjat de Primera Instància, número 5, de Barcelona, en la qual manifestava l'esmentat Jutjat que no hi havia cap inconvenient que fos retirat l'esmentat material.

»La decisió judicial fou sol·licitada per ENASA a instàncies del Govern civil que, davant d'una sol·licitud feta dies abans per l'empresa, va creure convenient, davant la difícil situació laboral d'Estampacions de Sabadell SA., derivada de la sol·licitud d'expedient de regulació de plantilla en tràmit, que fos el jutge qui decidís la procedència o no de retirar les esmentades peces. De manera que la protecció policial no fou atorgada a ENASA fins el moment en què es va poder comptar amb la referida resolució judicial.

»Amb aquests antecedents el dia 5 de novembre, treballadors d'ENASA que havien arribat a Estampacions de Sabadell, SA., amb cinc camions, van procedir a la retirada de les esmentades peces. El nombre d'efectius de la Guàrdia Civil que protegia aquesta operació era de trenta-vuit números, comptant conductors i el capità que comandava la força. Des de l'arribada dels esmentats camions i de la Guàrdia Civil, els obrers d'Estampacions de Sabadell SA., que es trobaven allí congregats, varen començar a proferir insults de tota mena contra els

encarregats d'efectuar el trasllat. En vista que ningú no responia a aquesta agressió verbal, es van llençar algunes pedres contra la Guàrdia Civil i contra els treballadors d'ENASA; davant d'aquesta nova i més greu agressió, l'oficial i quatre números de la Guàrdia Civil es van dirigir cap a un nodrit grup d'obriers amb el fi de detenir els dos que s'havien significat més en el llançament de les pedres. En arribar a l'altura d'aquests dos, un, amb una gran pedra a la mà, va tractar d'agredir el capità de la Guàrdia Civil, i es produí aleshores un enfrontament cos a cos entre obrers i membres de la Guàrdia Civil amb el resultat de set ferits lleus entre els primers i dos ferits lleus entre els segons. La Guàrdia Civil, que portava el material antidisturbi corresponent, no el va poder emprar davant la imprevisible evolució dels fets, tota vegada que en cap moment no es pretenia dissoldre la concentració dels obrers, que com s'ha dit abans, diàriament es produïa des de feia un mes, sense que s'hagués esdevingut en cap cas cap mena d'incident. Es tractava, simplement, de defensar-se d'una agressió flagrant, i es va fer amb els medis materials de què es disposava en aquell mateix moment. La setmana anterior —cal ressaltar-ho— als fets que acabo d'explicar, s'havia procedit a una operació similar, amb la retirada de peces propietat de l'empresa SEAT sense que s'hagués produït cap mena d'incident».

Aquest és el text literal de l'escrit que m'ha tramès el senyor Governador civil. He de dir, no obstant això, que continua, almenys a mi em continua viva la inquietud i la preocupació per aquest tipus de conflictes, i tot i que com ja he explicat en algunes ocasions no és missió específica de la Junta de Seguretat fer-se càrrec de vehicular i de tractar aquests temes en el si de les reunions que celebri la Junta, jo continuaré insistint tant a través de la mateixa Junta de Seguretat com en les relacions directes de la institució amb els governadors civils i, concretament i específicament, amb el Governador civil de Barcelona, per tal de fer tota la pressió que calgui perquè fets tan lamentables com aquest no es tornin a repetir.

Pel que fa referència al segon punt de la interpellació —quines mesures està portant a terme el Consell Executiu per tal de delimitar les competències en matèria d'ordre públic de la Generalitat i els ajuntaments de Catalunya, i quin paper hi juga la Junta de Seguretat—, el Consell Executiu du a terme converses i negociacions amb el Ministeri d'Administració Territorial per tal de poder delimitar aquestes competències. Com vostès saben, la delimitació de les competències en matèria d'ordre públic per la Generalitat, o que puguin correspondre a la Generalitat, està condicionada a l'aprovació de la llei orgànica sobre policies autònomes, que va ser presentada ja fa molt temps i que va ser després retirada pel mateix Govern, i que en aquest moment no sembla que estigui ni tan sols en procés d'elaboració.

Pel que fa referència a les competències en matèria d'ordre públic dels ajuntaments de Catalunya, està pendent de la presentació pel Govern de la llei de seguretat ciutadana, sobre la qual nosaltres pretenem influir per tal que les competències dels nostres ajuntaments siguin les més adients en relació amb les necessitats concretes de la població catalana. Quin paper juga la Junta de Seguretat en tot això? Doncs la Junta de Seguretat, en la delimitació de les competències en matèria d'ordre públic, atès que no té cap capacitat d'ordre legislatiu, que no té cap facultat d'ordre legislatiu, i que, en tot cas les seves facul-

tats estan en relació amb la coordinació de les policies de l'Estat, amb la policia de la Generalitat, i amb l'organització interna —perquè hi participa d'acord amb el que estableix l'Estatut de la mateixa policia autonòmica, i no té, repeteixo, cap mena de facultat legislativa—, i la delimitació de les competències, en matèria d'ordre públic, de la Generalitat i dels ajuntaments de Catalunya, només s'obtindrà amb mesures legislatives, han d'entendre que la Junta de Seguretat hi juga un paper molt petit. No obstant això, el que sí que he de dir és que el paper, que en aquest cas, correspon a les autoritats de l'Estat, utilitzant també la nostra força política i la nostra força moral, l'assumeix la Conselleria de Governació en representació i en nom del Consell Executiu, per tal de fer possible que aquesta legislació a la qual feia referència pugui clarificar i delimitar com més aviat millor les competències que ens corresponen.

Res més, moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les Bases per a la Selecció d'Obres a incloure en el Pla d'Obres i Serveis de Catalunya per al 1981

El Sr. PRESIDENT: El senyor Cuadras desitja...? No desitja replicar. En aquestes condicions passem ja al punt següent de l'ordre del dia, el número 6, que és la moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les Bases per a la Selecció d'Obres a incloure en el Pla d'Obres i Serveis de Catalunya per al 1981, presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. Per a la defensa d'aquesta moció, en nom del Grup parlamentari, té la paraula el Diputat senyor Padullés.

El Sr. PADULLÉS: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats. Aquesta moció és subsegüent a la interpellació que la setmana passada vam veure en el Ple d'aquesta Cambra, en relació amb el Pla d'Obres i Serveis de Catalunya. Aquesta moció la presentem perquè la resposta que va donar l'Honorable senyor Conseller a la nostra interpellació no ens va satisfer, com ja vam anunciar en el nostre torn de rèplica.

Començarem per què diu la moció. «Primer: el Ple del Parlament de Catalunya acorda que el Consell Executiu presenti, per debatre i aprovar en el Parlament, els criteris sobre les Bases per a la Selecció d'Obres a incloure en el Pla d'Obres i Serveis de Catalunya per al 1982 —i aquí voldria fer notar, senyor President, que hi ha un error en el *Butlletí Oficial del Parlament*, perquè diu per a 1981. Segon: el Ple del Parlament insta el Consell Executiu perquè prengui les mesures necessàries per deixar sense efecte el Decret 370/1981 del 8 d'octubre de 1981». Començant a la inversa, direm que el Decret aquest és el que fa referència a la convocatòria perquè els ajuntaments que ho desitgin puguin presentar els projectes o els informes, etc., per poder-se acollir al Pla d'Obres per a 1982. Entenem que aquesta segona part de la moció s'hauria d'aplicar si fos aprovada la primera, en la qual reclamem que el Parlament discuteixi i aprovi els criteris per a l'aplicació d'aquest servei per a 1982.

Per què reclamem que el Parlament de Catalunya ho discuteixi i ho aprovi? Perquè, com deia abans, tot el que ens va dir el senyor Conseller no ha modificat el nostre criteri que el Parlament té el dret i l'obligació de discutir i aprovar i perquè

cap de les mesures o de les normes legislatives que ell va citar entenem que tregui aquesta competència al Parlament de Catalunya. L'Honorable senyor Conseller va citar: primer, la resolució vuitena de l'11 de novembre de 1980; segon, la sessió plenària del 17 de desembre de 1980, del debat de pressupostos; tercer, la Llei de Pressupostos, Disposició Addicional Quarta, que el Parlament de Catalunya va aprovar; quart, l'aprovació de les directrius feta per aquest Parlament el 26 de maig de 1981, i cinquè, el Reial Decret 1673/1981, del 3 de juliol, publicat en el *BOE* del 6 d'agost. De totes aquestes referències que va fer l'Honorable senyor Conseller, només n'hi ha dues que puguin induir-nos a pensar que el nostre Grup parlamentari era en un error en presentar la interpellació: la tercera, la Disposició Addicional Quarta de la Llei de Pressupostos, i la cinquena, el Reial Decret 1673/1981. Les altres no, perquè fan referència a resolucions aprovades per aquest Parlament, que ja en vam parlar, perquè fan referència a debats d'aquest Parlament, i perquè fan referència a una resolució d'aquestes característiques. Per tant, ens cenyirem, en la defensa de la nostra moció, a aquests dos aspectes: primer, la Disposició Addicional Quarta de la Llei de Pressupostos. I què diu la Disposició Addicional Quarta? Diu: «El Parlament ha d'aprovar les directrius i les prioritats a què haurà de sotmetre's el Pla d'Obres i Serveis de Catalunya». Més clar no ho pot ser, senyores Diputades i senyors Diputats: el Parlament ha d'aprovar les directrius i les prioritats, etc.; i no només per a 1981, perquè això no ho diu la llei, el Parlament ho ha d'aprovar, i això és vàlid per a 1981, per a 1982, i si no es fa una llei que liquidi definitivament el tema, per a 1983, després per a 1984, etc.

Segona qüestió: el Reial Decret 1673/1981. En aquest tema, el Diputat que els parla, que no és advocat, va considerar oportú recórrer a un dictamen de juristes per estar més segur que no ens havíem equivocat, i el dictamen diu: «Mitjançant Reial Decret 1673/1981 del 3 de juliol, adjunt en l'annex número 1, s'ha establert una nova regulació dels plans provincials d'obres i serveis. Tal com diu la seva exposició de motius, aquesta normativa pretén simplificar i agilitzar la tramitació dels esmentats plans a l'hora donar més autonomia a les Diputacions en la seva tramitació i resolució. Tot això fins que s'aprovi la nova llei de règim local, que en el seu projecte —cal recordar-ho— segueix atribuint a les diputacions l'elaboració i execució dels plans provincials d'obres i serveis. L'esmentat Reial Decret no diu res sobre els terminis en què hauran d'ésser executades les obres incloses en el Pla, tan sols obliga a realitzar l'aprovació del Pla per la Diputació abans del primer d'octubre de l'exercici immediatament anterior a l'any en què s'haurà d'executar el Pla.» Això és en l'article quart, que diu: «El Plan deberá ser aprobado por el Pleno de la Diputación antes del 1 de octubre del ejercicio económico inmediatamente anterior al año en que se deba ejecutar». Aquest termini ha estat prorrogat fins el 31 de desembre pel Reial Decret 2689/1981, del 13 de novembre, que diu: «Se prorroga hasta el 31 de diciembre de 1981 el plazo de aprobación de los planes provinciales de obras y servicios de 1982». Ara bé, el que cal examinar en aquest dictamen o document és si la Generalitat de Catalunya està vinculada o no per les normes que dicti l'Administració central en matèria de plans provincials d'obres i serveis, o dit d'una altra manera, si la

Generalitat té competències o no per a regular els plans d'obres i serveis, donada l'evolució de la normativa estatal en aquesta matèria. Dit de manera més concreta, es tracta d'analitzar de quina manera el Reial Decret 1673/1981 ha incidit en el Decret 2115/78, del 26 de juliol, de transferència de competències de l'Administració de l'Estat a la Generalitat de Catalunya en matèries d'interior, el qual atribueix a la Generalitat, en el seu article segon, la facultat de confeccionar y aprovar un pla únic d'obres i serveis en el seu territori. Diu: «La Generalidad de Cataluña confeccionará y aprobará un plan único de obras y servicios para su territorio. La ejecución del plan corresponderá a la Generalidad de Cataluña, quien le podrá encomendar a las correspondientes entidades locales, previa solicitud de las mismas y justificación de tener capacidad de gestión y medios técnicos para ello. La aportación de la Administración del Estado a la realización de dicho plan se librará a la Generalidad de Cataluña, a quien corresponderá su distribución conforme al plan. Se transfieren a la Generalidad las funciones que en relación con el número anterior corresponden a las comisiones provinciales de colaboración del Estado con las corporaciones locales de Barcelona, Gerona, Lérida y Tarragona. Los representantes de las entidades locales que al amparo del artículo 7.2 del Real Decreto 2668/1977, de 15 de octubre, sean convocados a las comisiones provinciales del Gobierno, serán designados por la Generalidad». En aquest sentit, no pot mantenir-se que la norma posterior al Reial Decret del 3 de juliol hagi anul·lat l'anterior Decret del 26 de juliol del 78, per aplicació del principi general de jerarquia de normativa segons el qual la norma posterior deroga l'anterior sobre la mateixa matèria. I no pot mantenir-se perquè la Disposició Final Sisena de l'esmentat Reial Decret del 3 de juliol del 81 disposa que «lo dispuesto en el presente Real Decreto se entenderá sin perjuicio de las facultades que correspondan a las Comunidades autónomas de acuerdo con lo establecido en sus respectivos estatutos».

I si bé l'Estatut d'Autonomia de Catalunya no conté cap prescripció relativa als plans provincials d'obres i serveis, la remissió que, amb caràcter general, es fa al número 6 de la Disposició Transitòria Sisena, «la Generalidad asumirá con cargo definitivo y automático y sin solución de continuidad los servicios que ya le hayan sido traspasados desde el 29 de julio de 1977, fecha de restauración de la Generalidad provisional, hasta la vigencia del presente Estatuto», dóna peu a interpretar que entre els serveis traspasats estan compresos els plans d'obres i serveis, d'acord amb la transferència d'aquells a efectuar al Decret del 26 de juliol de 1978.

Aquest és, sens dubte, el fonament en virtut del qual la Generalitat efectua la regulació del Pla d'Obres i Serveis i així ho ha explicat en la part dispositiva del Decret del 8 d'octubre. I així sembla que ho ha entès també el Tribunal Constitucional, quan va dictar sentència al recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei 6/1980, del 17 de desembre, de transferència urgent i plena de les diputacions catalanes quan van establir a l'últim paràgraf dels seus fonaments jurídics el següent: «de acuerdo con la Disposición Transitoria Sexta del Estatuto de Cataluña, las precisiones anteriores no afectan a las competencias que atribuye a la Generalidad el artículo segundo del Real Decreto 2115/1978, de 26 de julio, de confeccionar y aprobar un plan único de obras y servicios». La

conclusió a la qual cal arribar, per tot el que s'ha exposat, és que la Generalitat, que té transferides les competències per a l'aprovació del Pla d'Obres i Serveis, no ha de restar vinculada per cap de les prescripcions que dicti l'Administració central en matèria de plans provincials d'obres i serveis.

Cal suposar, acaba aquest dictamen, que aquesta problemàtica entrarà de ple en els supòsits que contempla el Projecte de Llei Orgànica d'Harmonització del Procés Autònic, LOAPA. Podríem dir que s'està aplicant la LOAPA abans que s'aprovi pel Consell Executiu i, en concret, per l'Honorable senyor Conseller de Governació. Creiem que no és així, creiem que aquest és un problema de desgovern, que no hi ha hagut les previsions que hi havia d'haver, que no s'han fet les coses bé, les coses s'han de fer d'una altra manera, i entenem que no hi ha cap possibilitat de rebatre l'argumentació que el Parlament de Catalunya discuteixi i aprovi les directrius dels plans d'obres i serveis per al 1982. Pensem que no hi ha cap argument i, en tot cas, amb el benentès que no sabem que hi hagi esmenes a aquesta moció i que, per tant, no sabem l'opinió dels Grups a l'hora de votar, nosaltres sí que volem dir que la nostra voluntat no és la de causar cap perjudici als ajuntaments ni a ningú a través de possibles tràmits administratius en l'adjudicació dels diners per a fer aquestes obres.

Si aquí hi ha algun problema és la falta d'una certa perspectiva d'Estat i de govern, pel Consell Executiu, i que ens situa, a nosaltres, en l'obligació de fer aquesta moció, perquè l'obligació d'aquesta Cambra és la de legislar i l'obligació del Govern és la de governar, i si el Govern no governa no som nosaltres els culpables.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Com ha dit el senyor Diputat, no hi ha cap esmena presentada a aquesta moció. No obstant això, els Grups parlamentaris poden intervenir en el debat.

En nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el Diputat senyor Pla.

El Sr. PLA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Grup parlamentari de Convergència i Unió, en aquest torn que em permet fer l'ús de la paraula per fer una rèplica al Diputat que m'ha precedit, i per assentar quina és la nostra posició, el nostre posicionament, davant de la moció presentada pel Grup del PSU, vull avançar-los que nosaltres ja anunciem que demanem a la Cambra el rebuig d'aquesta moció, ja que en el primer punt, quan demana al Ple del Parlament de Catalunya «que acordi que el Consell Executiu presenti per a debatre i aprovar al Parlament els criteris sobre les bases per a selecció d'obres a incloure en el Pla d'Obres i Serveis del 1982», nosaltres interpretem dues coses.

La primera, que ha fet avinent el Diputat senyor Padullés, en dir que hi ha, en el decurs d'aquest any, en el debat de pressupostos, en compliment de la resolució que ens fixava fer un debat genèric sobre el tema del Pla d'Obres i Serveis, informant els criteris per a la seva elaboració, nosaltres entenem que aquesta resolució sorgida d'aquest debat, la resolució del 26 de maig, avui, i per la pròrroga del Decret, del qual ell ha fet esment, presentat per la Conselleria de Governació, és perfectament legal i legítima aquesta pròrroga, donat que som en l'acompliment d'una resolució d'aquesta Cambra, feta durant aquest any. El que succeeix és que aquest any hem d'elaborar i aprovar el Pla d'Obres i Serveis de 1981 i el Pla d'Obres i Ser-

veis de 1982.

S'ha alludit, en la defensa de la moció, que la Generalitat té competència per a portar aquí, al debat, els criteris de 1982 per al Pla d'Obres i Serveis, i que no tenim per què fixar-nos en els terminis del Decret-llei que ha esmentat el senyor Diputat que m'ha precedit, i que jo tractaré de rebatre. Es referia al Decret Llei 1673/1981, del 3 de juliol, en el qual es regula el règim dels plans provincials d'obres i serveis. Ha fet una descripció, el senyor Diputat, ajustada a la normativa que regula, que jo li repetiré, però amb una interpretació totalment diferent de la que ha fet vostè.

El Reial Decret del 3 de juliol de 1981, evidentment, ha establert una nova regulació de plans provincials d'obres i serveis, per tal de simplificar-ne la tramitació, donant, alhora, una major autonomia a les diputacions per a la seva gestió. En l'apartat quart d'aquesta norma s'estableix que el pla haurà de ser aprovat per la diputació abans del primer d'octubre de l'exercici anterior a l'any en què s'ha d'executar el pla. Aquest termini ha estat prorrogat, pel que fa referència al Pla provincial d'Obres i Serveis de 1981, fins al 31 de desembre d'enguany.

La problemàtica que es presenta, i que vostès amb aquesta moció han portat aquí, és la de saber si la Generalitat està vinculada a regular el pla d'obres i serveis de Catalunya per les normes emanades de l'Administració central relatives als plans provincials d'obres i serveis.

Aquesta és una qüestió que pot prestar-se, evidentment, a diferents interpretacions segons es desprèn dels fets següents: vostè ha fet una interpretació que nosaltres valorem, perquè és una interpretació àmplia de la normativa que regula els plans d'obres i serveis, molt generosa, que bé voldríem que es pogués aplicar. No considerem, d'altra banda, que sigui un aplicació a priori de la LOAPA, perquè, com jo ara li aniré descrivint, amb tota la normativa que informa i la nostra argumentació, la Generalitat no pot passar dels terminis que li descriu el Reial Decret que hem esmentat abans.

Aquest Reial Decret, del 3 de juliol, en la seva Disposició Final Sisena, estableix que les seves prescripcions s'entendran sens perjudici de les facultats que corresponen a les comunitats autònomes, d'acord amb el que es disposa en els seus estatuts.

L'Estatut d'Autonomia de Catalunya no fa cap referència —vostè ho ha remarcat molt bé— als plans provincials d'obres i serveis. No obstant això, en el número 6 de la seva Disposició Transitòria Sisena, es disposa que la Generalitat assumirà amb caràcter definitiu i automàtic els serveis que ja foren traspasats en l'època de la Generalitat provisional i, per tant, entre aquests serveis s'han de considerar, segons estableix el Reial Decret del 26 de juliol de 1978, també esmentat, els plans d'obres i serveis.

També és cert que el Tribunal Constitucional, en dictar sentència al recurs contra la Llei 6/1980, del 17 de desembre, de transferència plena i urgent de les diputacions a la Generalitat, va deixar ben clar la competència de la Generalitat, derivada del Reial Decret del 26 de juliol del 78, de confeccionar i aprovar un únic pla d'obres i serveis per a Catalunya.

La reflexió que nosaltres volem fer de la seva interpretació del Reial Decret 2115 del 78, és la següent. Vostè n'ha fet una lectura, però jo demanaria a la Cambra que aquesta lectura es faci d'una manera més acurada, per fer la interpretació jurídica

puntual i exacta de la norma. En el seu article segon, aquest Decret assenyalava que «per a la deguda coordinació —la paraula «coordinació»— a Catalunya de l'activitat de l'Administració civil de l'Estat, la Generalitat i els ens locals, s'ha de tenir en compte el següent: totes les funcions que la Comissió nacional de col·laboració de l'Estat amb les corporacions locals porti a terme en relació amb les de Catalunya, es faran —i aquí també els prego una atenció especial al mot— a través de la Generalitat». I després, en el punt segon d'aquest article segon, diu que la Generalitat confeccionarà i aprovarà un pla únic, etc.

En el punt tercer —i també prego que aquí es tingui una cura especial— assenyalava que «es transfereixen a la Generalitat les funcions que en relació amb un número anterior, corresponen a les comissions provincials de col·laboració de l'Estat amb les corporacions locals de Barcelona, Tarragona, Lleida i Girona».

De tot el que hem llegit, senyores i senyors Diputats, es desprèn que la Generalitat té la competència en l'Estatut d'Autonomia, amb la competència sobre règim local. Però tots vostès saben que, perquè aquestes competències puguin assumir-se plenament, bé cal una llei del Parlament de Catalunya i les transferències dels serveis de les funcions de l'Estat a la Generalitat. Aquí veiem que el Decret de transferències 2115 assenyalava que a la Generalitat, per a la deguda coordinació, se li transfereixen unes competències, competències pròpies, a la resta de l'Estat, de les diputacions provincials i de la comissió provincial de col·laboració de l'Estat amb els ens locals. I em permetré d'explicar als senyors Diputats aquesta competència que han de desenvolupar les entitats que tenen la seva seu al Govern civil, de col·laboració de l'Estat amb els ens locals, és la de l'aprovació d'aquelles obres que les diputacions incloguin en el pla d'obres i serveis de poblacions de més de 20.000 habitants.

Aleshores, amb aquesta exposició, nosaltres, la interpretació que fem de tota la normativa que regula l'elaboració, l'aprovació i l'execució dels plans d'obres i serveis, veiem que no contempla la facultat de dictar instruccions que regulin els terminis, que és el que vostè ens ha volgut incloure en l'exposició de la seva moció, després de llegir aquestes mateixes normes jurídiques que jo acabo d'explicitar, però com vostès, senyores i senyors Diputats, poden entendre, des d'una perspectiva d'anàlisi jurídic-administrativa totalment diferent.

El problema que provocaria el fet de ser acceptada la moció del PSUC, i no és que el Consell Executiu, pel que va manifestar l'Honorable Conseller amb motiu de la interpellació del Grup del PSUC, ni el Grup parlamentari de Convergència i Unió volen refusar el debat en aquesta Cambra, però el debat ha de tenir lloc, com també va assenyalar el senyor Conseller, amb motiu del debat de pressupostos de 1982, en el qual podrem debatre i assentar els criteris del Pla d'Obres i Serveis per a Catalunya de l'any 83. Els riscos que correrien els ajuntaments de Catalunya, en cas de ser aprovada la moció del PSUC, els assenyallarem. En no cenyir-nos, en no adoptar els terminis que ens assenyalava la instrucció que ha donat l'Administració central, nosaltres ens trobaríem que l'Estat, la partida que té aprovada en la Llei de Pressupostos Generals de l'Estat, que té una destinació única que és la partida de crèdit per a la Generalitat de Catalunya, Pla d'Obres i Serveis, es trobaria en...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat ha depassat el seu temps; li prego que abregui.

El Sr. PLA I NADAL: Moltes gràcies, senyor President, acabo breument. Els problemes que tindrien els ajuntaments, en definitiva, serien que, no cenyint-se als terminis fixats per la normativa emanada per l'Administració central, podrien perdre aquells crèdits que aporta l'Estat als plans d'obres i serveis. Aquesta aportació, que també ens llegia l'altre dia el senyor Conseller, aquest any ha estat, aproximadament, de 400 milions de pessetes.

Bé, les obres han de ser contractades, i així queda assenyalat, si no hi ha crèdit amb el Banc de Crèdit Local abans del primer d'abril. Si hi ha crèdit amb el Banc de Crèdit Local, la convocatòria de subhasta haurà de fer-se dintre dels dos mesos següents a la concessió del crèdit. Al contrari, l'Estat es reserva que, si no es compleixen aquests terminis, podrà proposar la redistribució de les subvencions no adjudicades.

Senyores i senyors Diputats, ja que he esgotat el termini de temps i he abusat del termini que m'ha donat la Presidència, els demanem, des del Grup parlamentari de Convergència i Unió, el rebuig de la moció que presenta el Grup del PSU per l'argumentació que els hem fet i perquè aquí es produeix una disfunció, no està assenyalat en el decret-llei de transferències que les instruccions que assenyalen els terminis d'aprovació i execució del Pla d'Obres i Serveis puguin ser alterades des de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor President, per la seva indulgència; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el Diputat senyor Fornas.

El Sr. FORNAS: Per a explicar la posició d'Esquerra Republicana, senyor President i senyores i senyors Diputats. Miraré de ser breu.

Voldria dir que en principi estem d'acord amb gran part del que ha dit el senyor Diputat senyor Pla en nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, i, per tant, no tornaré, ni hi entraré, ni m'estendré en els arguments legals que ha donat. D'entrada, per això també diré que votarem «no» a la moció que ha presentat el Grup parlamentari del PSU, i hi votarem en contra perquè creiem que no cal que el Parlament entri a debatre i a aprovar els criteris sobre les bases per a la selecció d'obres a incloure en el Pla. Creiem que és innecessari. Sí que aquesta era la intenció de la resolució vuitena del novembre del 1980, però el desembre de l'any passat, en sessió plenària, es va acordar que aquest debat s'integrés en el debat del pressupost de l'any 1981, i en la seva Disposició Addicional Quarta s'establí que el Parlament aprovés les directrius a les quals havia de sotmetre's l'elaboració del Pla d'Obres i Serveis de Catalunya.

En compliment, doncs, del que disposa la Llei de Pressupost, aquesta Cambra va aprovar, per resolució del 26 de maig d'aquest any, les bases per les quals s'ha de regir el Consell Executiu per a confeccionar el Pla d'Obres i Serveis. Creiem nosaltres que aquesta darrera resolució substitueix la del novembre de l'any passat, perquè aquí es precisen les bases per les quals s'ha de regir el Govern. És evident que això responia a l'any 1981, però, com ha dit el Diputat senyor Pla, la vigència del Pressupost i el fet que s'anticipi al Pla d'Obres i Serveis del 82 creiem nosaltres que mantenen la vigència de

les bases i que, per tant, aquestes bases són aplicables pel Govern.

Per això el nostre Grup creu que el Parlament no ha d'entrar a debatre i a aprovar el que demana el punt 1 de la moció presentada pel PSU. I votarem en contra del punt 2 de la moció perquè deixar sense efecte el Decret del Govern ens sembla que representaria..., i en aquest sentit no volem entrar en les disposicions estatals que s'han mencionat aquí, sinó que ens trobaríem a final d'any —encara que es digui el contrari— amb un retard considerable. Cal tenir en compte que els qui en sortirien perjudicats serien els municipis, sobretot els municipis petits, sense mitjans o amb mitjans escassos.

La normativa vigent, que obliga per tal de poder donar compliment als terminis, tenint en compte les subvencions consignades en el Pressupost del 1981, fa possible d'aplicar, tal com hem dit abans per al 1982, les bases que foren aprovades per aquesta Cambra. Tot això, senyores i senyors Diputats, sense que quedi disminuïda —i això és important— la potestat que té aquest Parlament de controlar el Consell Executiu per la seva actuació.

Per tant, com he indicat, Esquerra Republicana votarà negativament la moció presentada pel Partit Socialista Unificat.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyors i senyores Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra intervenció? *(Pausa.)* En nom del Grup de Centristes el senyor Clua té la paraula.

El Sr. CLUA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, publicada la moció presentada pel PSU sobre l'assumpte que estem debatent, el nostre Grup, el Grup de Centristes de Catalunya-UCD, no hi va presentar cap esmena, i, per tant, la meua intervenció en nom d'aquest Grup se cenyirà a fer un plantejament, un posicionament respecte a aquesta, a tenor del que estableixen els articles 125 i 130 del Reglament del Parlament.

D'entrada haig de dir que ens ha costat, en certa manera, prendre un posicionament en aquest aspecte perquè, per raons òbvies, el nostre Grup és molt sensible a aquelles coses que afecten els nostres pobles, els nostres municipis, la ruralia en general. I cal dir que, en principi, podríem estar disposats a votar favorablement la moció presentada pel PSU, encara que fos únicament per manifestar, d'una manera o altra també, la nostra disconformitat amb la manera com ha estat portada a terme, o que s'està portant a terme, l'execució del Pla d'Obres i Serveis corresponen al 1981. I, naturalment, amb la idea i pensant que tal vegada una nova discussió d'uns criteris, d'unes bases poguessin millorar, poguessin rectificar allò que produís aquestes mancances.

Bé, i, en canvi, haig de dir, haig d'anunciar ja, abans de tirar endavant, que no votarem favorablement, que votarem negativament la moció presentada pel PSU *(Rialles.)* És una contradicció aparent, és una contradicció aparent, ja em permetreu que l'explique, senyors Diputats, em permetreu que l'explique. Són dues raons, i no citaré ni aquestes normes legals ni citaré aquests decrets ni em referiré als pressupostos. La competència de la Generalitat en això, nosaltres la donem ja per feta, per tinguda, no l'anem a discutir; és competència de la Generalitat, a partir del moment en què es va traspasar a la Generalitat de possibilitar la confecció d'un pla únic per a Catalunya, i no entrem en aquesta discussió en absolut. L'accep-

tem i no hi entrem.

Però hi ha dues raons fonamentals que ens obliguen a explicar aquesta aparent contradicció. Una, de congruència. Nosaltres, el nostre Grup va votar afirmativament els criteris de les bases que regeixen el Pla d'Obres i Serveis de l'any 1981, i entenem que presentar altra vegada a la consideració del nostre Grup un debat sobre aquestes mateixes bases, sobre aquests mateixos criteris seria reiteratiu i no fariem més que, altra vegada, votar afirmativament una cosa que ja tenim feta i que considerem bona i vàlida. És una raó de congruència, i a pesar del que he dit abans.

Però hi ha una raó que jo crec que encara és més important, fonamental per a nosaltres, i és que hem de tenir en compte que amb aquesta cosa del Pla d'Obres i Serveis, amb aquest Pla d'Obres i Serveis, els beneficiaris són els municipis, i que són protagonistes tercers en aquest acte, no solament el Parlament ni el Consell, ni la Conselleria, sinó els nous municipis, que no poden veure's greument perjudicats per qualsevulga decisió que pogués retardar l'aprovació del Pla. I si tenim un termini per a presentar a l'aprovació, que primer era fins a l'1 d'octubre de l'any en curs i que després s'ha prorrogat fins al 31 de desembre, nosaltres hem de fer tot el que està al nostre abast per a poder complir i per poder evitar que la demora, que el retard en el compliment d'aquests terminis pugui perjudicar els nostres municipis. Aquesta és una raó, per virtut de la qual ..., raons pràctiques, raons d'eficàcia, raons d'operativitat. No voldríem de cap manera que raons tal vegada més o menys legalistes poguessin portar a la reconsideració d'aquests criteris, d'aquestes bases. Voldríem que hi entressin els criteris d'objectivitat, d'operativitat i d'eficàcia. I, ho repeteixo, per no perjudicar els nostres municipis, als quals moltes vegades no s'ha donat vot i els legítims interessos dels quals no s'han tingut en compte. I ara mateix permeti'm, senyor Conseller de Governació —amb tot respecte, amb tot el respecte—, que li digui que hem de manifestar, perquè vam ser qui vàrem aprovar també i vam donar suport a aquestes bases i a aquests criteris, la nostra disconformitat en la forma com fins ara s'està portant l'execució d'aquest Pla d'Obres i Serveis. Si no ho recordo malament, va ser el mes de maig quan es va aprovar aquesta resolució. Som ja ben entrat el desembre i segons referències dels nostres senyors Diputats a les Diputacions respectives, ni una sola obra ha estat adjudicada i menys realitzada, i som ja a l'acabament de l'any 1981. Voldríem que això no pogués succeir, voldríem que això no tornés a succeir perquè, en definitiva, els qui estan disgustats, els que estan greument agreujats per aquesta manca jo diria de diligència a obrar del Consell Executiu en aquest punt són els nostres pobles, són els nostres municipis.

Res més, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari Socialista, té la paraula el Diputat senyor Armet.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Grup Socialista vol afirmar que votarà «sí» a la moció presentada pel Grup parlamentari del PSUC. I voldríem donar tot un seguit de raons que nosaltres creiem que són importants, perquè no estem davant d'un tema menor, sinó que estem davant d'un tema important. I, d'on arrenca aquesta valoració que el tema és important? Del debat del Programa d'Actuació Econòmica, que assenyala, inequívocament, que

el Pla d'Obres i Serveis és un instrument possible de la política econòmica de la Generalitat.

Des d'aquest punt de vista, es demana que les bases siguin discutides en aquest Parlament. La llei de Pressupostos confirma aquesta necessitat i, finalment, es desenvolupa un debat en el si del nostre Parlament el mes del maig de 1981 per al Pla del 81, però la Llei de Pressupostos assenyala la necessitat que les bases siguin discutides, i no assenyala l'any. És a dir, aquest Parlament es pronuncia per la necessitat que les bases del Pla d'Obres i Serveis, com a instrument que és de política econòmica de la Generalitat, siguin discutides en aquest Parlament.

Segona consideració: l'informe jurídic a què ha fet esment el Grup parlamentari del PSUC, el compartim plenament. El compartim plenament amb tots els seus ets i uts. I aquí, curiosament, s'observa una valoració del que pot ser una competència desenvolupada per la Generalitat, atribuïda en un Decret de transferències del 1978, i, lògicament aquí nosaltres ens autolimitem per uns decrets posteriors que assenyalen uns terminis en l'elaboració del Pla d'Obres i Serveis. Aquí no repetiré, per tant, la formulació jurídica, però em sembla que és molt important veure que, quan interessa, s'acorden les autolimitacions de la legislació de l'Estat; quan no interessa es diu que aquestes autolimitacions, per tant, poden laminar o poden dificultar l'autonomia. Des de la nostra perspectiva, en aquest cas, el que és és una autolimitació voluntària de la interpretació jurídica que ha fet el Consell Executiu en relació amb aquest tema.

I si és cert el que ha dit el Diputat de Convergència i Unió, per què la Conselleria de Governació no presentava les bases en el Parlament? Per què no es desenvolupaven per llei les potencialitats d'un traspàs derivat el 1978, ja que, indubtablement, a partir de la sentència del Tribunal Constitucional hi hauria hagut una possibilitat operativa des de la lògica jurídica que utilitza el Consell Executiu? Per què no s'ha fet això?

No s'ha fet, simplement i exclusiva, perquè es volia continuar amb aquesta visió estrictament administrativista i equivocada, des del nostre punt de vista, de la utilització del Pla d'Obres i Serveis.

Què ha passat en el Pla d'Obres i Serveis del 1981? Valorem-ho. Ha passat, des del nostre punt de vista, una cosa molt greu: que a les bases aprovades hi havia unes consideracions generals que eren presidides amb l'expressió «Directrius Generals del Pla», i, així mateix, s'hi assenyala, concretament, un conjunt de normes operatives. La valoració que nosaltres fem, *a posteriori*, dels resultats obtinguts és inequívocament molt negativa.

Passem a valorar-ho. En primer lloc, s'ha produït una palesa discriminació en comarques de Catalunya, que, sens dubte, presenten una greu situació econòmica i elevada situació del nivell d'atur superior a la mitjana catalana, ubicades a l'entorn de la ciutat de Barcelona: el Barcelonès, el Baix Llobregat, el Vallès Occidental, el Vallès Oriental i el Maresme, evidentment, són clarament discriminats. Que aquí no s'addueixin raons que els Socialistes no vàrem defensar la comarcalització del Pla, i voldria recordar les nostres esmenes que defensaven que per a les comarques deprimides de Catalunya la inversió per habitant fos superior a la mitjana, tema que no va ser admès al seu dia pel Consell Executiu; tema greu des del punt

de vista de no defensar les comarques deprimides, i deixàvem que fos el Consell Executiu qui assenyalsés, amb indicadors socio-econòmics, quines eren aquestes comarques.

Segona consideració: aquest Pla, que estava desenvolupat amb unes fórmules polinòmiques, indubtablement és el Pla dels petits municipis. Nosaltres vàrem defensar aquí els petits municipis, però vàrem defensar fonamentalment les possibilitats d'utilització del Pla com a racionalitat d'actuació d'obra pública en relació amb els petits municipis. En aquest sentit, per tant, potenciar tot el que fossin iniciatives de caràcter supramunicipal, d'acord municipal, de mancomunitat de municipis, d'esforços coordinats, d'una manera o d'una altra que calia que inspirés la Conselleria de Governació.

Veure *a posteriori* com només els municipis de menys de 2.000 habitants tenen més de les tres quartes parts del Pla —i cal recordar que es parlava de municipis de menys de 20.000 habitants—, veure com les prioritats que s'assenyalen en el Pla fan que el cycle de l'aigua, en alguns casos, tingui del 70 al 80% de tota la inversió del Pla, evidentment és un resultat insatisfactori perquè, si més no, des de la perspectiva econòmica, vol dir la utilització d'uns recursos escassos d'una forma absolutament erràtica i, per tant, irracional amb la seva composició final.

Totes les consideracions generals que derivaven del Pla d'Obres i Serveis no es compleixen pel que fa al seu desenvolupament posterior i la seva concreció posterior. Quan el Pla diu «potenciar, dintre els recursos disponibles, els serveis públics municipals considerats com a essencials en el vigent ordenament jurídic», això no es compleix. Quan el Pla diu que «es redactarà per comarques i àrees territorials» —i aquesta recordo que va ser una esmena Socialista aprovada perquè no hi havia prou vots dels tres Grups que acostumen a donar tradicionalment suport al Govern— això no s'acompleix. Quan diu una esmena, plantejada per un Grup parlamentari, que en aquests moments donarà el seu vot en contra de la moció: «contribuir a l'absorció de mà d'obra aturada, en particular, en aquells projectes que permetin una utilització més extensiva», quina política, en relació amb la mà d'obra aturada, s'ha fet?

El Grup Socialista vol manifestar, de forma taxativa, que lamenta veure com un Pla de 10.000 milions de deute públic no té en compte el tema de la mà d'obra aturada i pot anar a projectes en aquests moments que designi lliurement el Consell Executiu, i també veure com, quant al Pla d'Obres i Serveis, la consideració general que va fer un altre Grup parlamentari que no era el nostre no s'ha tingut gens ni mica en compte. Lamentem profundament aquesta orientació perquè tot sovint ens omplim la boca parlant de l'atur, però l'atur vol dir fer una política dirigida a l'atur i no deixar uns quants milions perquè el Conseller de Treball pugui entretenir-se i pugui discutir i es pugui anar dient que es fa una política dirigida contra l'atur.

Vull dir també que aquest element em sembla particularment greu, perquè va ser un Grup parlamentari que no acostuma mai a presentar esmenes al Consell Executiu —perquè vol dir, lògicament, que hi està d'acord, i és molt legítim—, com és Esquerra Republicana de Catalunya que presentà una esmena a les normes operatives que nosaltres judicàrem com a molt important. I aquesta esmena deia, textualment: «Un

45%, com a màxim, de les subvencions i dels crèdits, que, d'acord amb la normativa vigent, el Banc de Crèdit Local ha d'atorgar per tal de finançar el Pla, es destinarà dins de la demarcació respectiva al finançament d'obres i serveis que proposin agrupacions o associacions de municipis de menys de 20.000 habitants o municipis individualment considerats que tinguin com a objectiu actuacions de caràcter supramunicipal», amb la finalitat d'aprofitar les economies d'escala que deriven d'una política d'aquesta naturalesa.

És evident que es pot dir que en aquesta norma operativa es parlava d'un 45%, com a màxim, i no es parlava en cap moment de quina era el mínim que havia de contenir la disposició. Però això sortia de la voluntat expressada per un Grup parlamentari que en aquests moments considera que la continuïtat de les bases és del tot necessària. I, en aquest sentit, nosaltres podem dir que no s'ha fet cap esforç des de la Conselleria de Governació per tal de promoure aquestes obres, que significarien, sens dubte, uns beneficis d'economia d'escala i un canvi copernicà en relació amb el tradicional comportament estrictament administratiu que l'Administració anterior tenia respecte a aquest tema. I vull recordar aquí, perquè en aquest Parlament es present un Diputat que fou Director General d'Administració Local, que, en un moment determinat, va veure la importància que tenia per als municipis densament poblats —perquè ell en tenia una experiència i parlava de l'excepcionalitat per a aquells municipis que tinguessin uns problemes molt determinats—, que ell va fer una excepcionalitat en el Pla d'Obres i Serveis, però el Consell Executiu, lògicament, no solament no repecta una voluntat que el Govern central en el seu moment va valorar dins el Pla d'Obres i Serveis, sinó que margina absolutament aquesta consideració i no solament fa un continuisme administratiu, sinó que introdueix encara elements de major discrecionalitat que donen uns resultats polítics molt determinats en el Pla d'Obres i Serveis, la qual cosa vol dir: concreció d'obres estrictament en el cycle de l'aigua o concreció d'obres que es polaritzen en municipis de menys de 2.000 habitants.

Creiem que és important assenyalar en el Pla aquest element regressiu. Perquè nosaltres podem tenir divergències, defensant la racionalitat, obres mancomunades, economies d'escala, potenciar capçaleres de comarques i de subcomarques; nosaltres podem, evidentment, tenir una visió diferenciada, perquè nosaltres parlem de poder comarcal, no parlem de l'alcalde de Boadella; parlem de les necessitats objectives d'una comarca. I quan parlem de poder comarcal, nosaltres, el que volem és que la inversió que arribi a aquella comarca que és més pobra, sigui superior a la mitjana per habitant de Catalunya. I, aquest element, per a nosaltres és central, perquè es pot fer demagògia de moltes coses o es poden emplenar les boques com es vulgui, però, en última instància, hi ha una política que, en aquest cas, no judiquem com a partidista, però si agaféssim els resultats de, evidentment, quins són els municipis afectats, veuríem uns resultats estranyíssims i a ningú no escapa quina seria la seva composició.

Dit tot això, voldria dir que, per a nosaltres, la preocupació fonamental és què, atès que aquestes consideracions no són estrictament polítiques, sinó que són consideracions que s'han vulnerat les bases del Pla de 1981, que les bases del Pla de 1982 entrin en aquest Parlament. Hi ha base jurídica perquè hi

entrin, perquè tenim possibilitat d'establir, nosaltres, els mecanismes de les bases mateixes, com varem fer al seu dia. Hi ha sortides jurídiques indubtables en relació amb aquest tema, i avui se'ns addueix que els pobres municipis, que no rebran... No, aquest no és el tema. Aquest no és gens ni mica el tema que aquí es planteja. Es planteja la possibilitat o no, d'aquest Parlament, per a decidir sobiranament sobre el Pla d'Obres i Serveis de Catalunya, per a establir unes bases; sabem possiblement que aquestes bases no recollirien les nostres posicions però, si més no, rectificarien errors.

Per a cloure, senyores i senyors Diputats, jo sovint he manifestat —i, en alguna ocasió, també als mitjans de comunicació—, que hi ha Conselleries, com pot ser la d'Economia, sens dubte, pel que fa als temes administratius, pel que fa als temes pressupostaris, que han de donar lògica i coherència a l'actuació del Consell Executiu, que sovint és presidida per la major incoherència en les decisions de tipus pressupostari.

Hi ha Conselleries, com la Conselleria de Governació, que haurien de donar un caràcter de Govern, de voluntat d'articulació de l'Administració local, perquè, d'una forma o d'una altra, el tema central de construir Catalunya des del punt de vista administratiu pertoca a la seva responsabilitat.

I el fet que aquest caràcter, que, indubtablement caldria que el Conseller de Governació fos capaç de donar al Consell Executiu, i, en última instància, a tots els ciutadans de Catalunya, amb una actuació al més positiva i al més neutral possible, no sigui l'únic que no es dona sinó que es caigui en una grisor que inunda de continuisme administratiu i que, fins i tot, tira enrera polítiques que s'havien desenvolupat, nosaltres el lamentem profundament.

Des d'aquest punt de vista, senyores i senyors Diputats, creiem que és del tot indefugible aprovar novament unes bases en aquest Parlament perquè creiem que s'ha vulnerat l'esperit de les bases i perquè creiem que hi ha base jurídica, indubtable, per tal d'afrontar aquest problema.

Gràcies senyores i senyors Diputats; gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, anem a passar a votació la moció.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb la moció presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats i les senyores Diputades que estiguin en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

La moció ha estat rebutjada per 47 vots a favor i 59 vots en contra. Cap abstenció.

**Moció subsegüent a la interpellació
a l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament sobre possibles
irregularitats comeses pels Serveis territorials
de la Conselleria d'Ensenyament a Tarragona
en l'adjudicació de vacants i en el nomenament
de càrrecs directius a l'Institut
de Batxillerat de Campoclaro i en general**

Passem al punt següent de l'Ordre del dia que és la moció subsegüent a la interpellació a l'Honorabe senyor Conseller d'Ensenyament sobre possibles irregularitats comeses pels

Serveis Territorials de la Conselleria d'Ensenyament a Tarragona en l'adjudicació de vacants i en el nomenament de càrrecs directius a l'Institut de Batxillerat dit de Campoclaro; moció presentada per la Diputada senyora Marta Mata, del Grup Socialista.

Per a presentar la moció, té la paraula la senyora Marta Mata.

La Sra. MATA: Senyor President, senyores Diputades i senyors Diputats, la moció que defenso ara té dos punts: el primer, constatar la irregularitat que significa el fet que s'hagi procedit a posar en funcionament l'Institut de Batxillerat de Tarragona 3, abans que fos legitimat pel Decret de Creació número 402/1981, del 30 d'octubre, *Diari Oficial de la Generalitat*, 11 de novembre de 1981, i, així mateix, que s'hagin donat efectes retroactius a aquesta norma.

Crec que després de la interpellació presentada la setmana passada quedava prou clar el problema que motiva la present moció. El Grup interpellant apreciava unes irregularitats concretes en la posada en funcionament de l'Institut del barri de Campoclaro de Tarragona, apreciacions que el senyor Conseller no compartia, però en el debat també quedà prou clar que hi havia una irregularitat de fons que convertia en irregulars, de bones a primeres, totes les actuacions concretes. I aquesta irregularitat de fons era la creació, per Decret del 30 d'octubre, i publicat l'11 de novembre, d'un institut que funcionava des de l'1 d'octubre i que uns quants mesos abans ja havia tingut un procés —sense la publicitat que requereix i és conseqüència d'un bon ordre cronològic—, un procés de selecció de professorat per a l'institut no nat. Va afirmar el senyor Conseller que el retard en la publicació s'havia produït per manca d'algun requisit documental, però raó de més per a extreure la claredat d'un procés real, quan hi ha alguna mancança documental, per tal que això només sigui una mancança documental. A aquesta Diputada, poc avesada a moure's per la brolla de les normes administratives, no li escapa, això no obstant, la dificultat que també representa, per a una mentalitat purament administrativa, posar en funcionament una institució que encara no existeix i que ha de néixer petita i ha de créixer, quan les normes administratives sembla que troben la seva felicitat en el funcionament de les grans maquinàries ja existents.

Ja ho digué, per exemple, el senyor Conseller amb aquestes paraules: «De cap manera el claustre d'un centre inexistent no hauria pogut presentar proposta de director abans del 15 de juny, ni tampoc després.» Tot i que el Conseller sap que el claustre inexistent es reüní el mes de setembre, en els locals ja existents del Servei Territorial de la Conselleria, per fer alguna cosa —és de suposar—, i que el claustre inexistent d'un institut inexistent ja tenia director, sotsdirectora, secretari, cap d'estudis i cap de seminaris, tots existents i cobrant a partir d'octubre, sembla.

I la dificultat administrativa és comprensible perquè l'acte de creació d'un institut no és un acte purament administratiu; és un acte polític, que es realitzarà administrativament, també, però seguint les vies administratives que políticament es decideixen.

Pel que fa a la creació d'un institut de batxillerat, els procediments habituals són, primer, la creació *ex-novo*; després, desdoblament d'un altre institut ja existent, o més d'un, com ha resultat ser el cas de Campoclaro; o, tercer, la creació d'una

extensió d'un institut ja existent. Aquest tercer procediment és precisament el que la mateixa Generalitat ja coneix, perquè s'ha emprat en el cas de l'Institut de Ripollet, creat en el mateix Decret, 402/1981. Aquest Institut ja fa dos anys que funciona, mentre va creixent, a Ripollet, com a extensió del de Cerdanyola, formant part del seu claustre, i amb un cap d'estudis adjunt i prou; i continuarà funcionant així, reglamentàriament, després de ser creat l'11 de novembre, fins que la Conselleria dicti les seves noves normes de funcionament previstes, que potser no seran vigents fins al dia que la nova construcció sigui acabada.

La Generalitat coneix aquest model de posada en funcionament, que em sembla més clar que el que ha resultat ser el desdoblament en el cas de Campoclaro, i fins més econòmic. Als senyors Diputats no els escapa que ha de ser més econòmic crear un institut amb un cap d'estudis adjunt i prou que no pas amb un equip directiu complet com el que he esmentat —director, sotsdirectora, secretari, etc.— en el cas de l'Institut de Campoclaro, sobretot tenint en compte que en el centre de Campoclaro només funcionen tres cursos, dos primers i un segon de BUP, estant ben abastits d'equip directiu.

Nosaltres sabem l'enorme tasca que la Conselleria realitza per a la digestió administrativa dels serveis traspassats en Ensenyament, però repetim que la voldríem veure alleugerida amb les sals de la política, i que és precisament en situacions com la de creació de noves institucions que el tarannà d'una política s'ha de mostrar, i no esborrar-se sota la pantalla d'unes facultats discrecionals, però no de la Conselleria, que això seria política, sinó d'algun funcionari, que això —encara que no ho sembli— també és política, però de la de sempre, de la que ara aspirem a canviar.

Que la Conselleria nomeni un claustre i uns càrrecs directius a proposta d'un inspector no eximeix la Conselleria de la responsabilitat d'examinar les propostes i d'acceptar-les o de rebutjar-les, en exercici de la seva responsabilitat política. I quan en la proposta de comissions de serveis i de càrrecs directius hi ha tries no massa clares —hi figura un nomenament de la muller de l'inspector com a sotsdirectora—, la Conselleria, acceptant-les, es fa responsable de tot: de no haver afrontat i endegat un procés que havia d'haver tingut un sentit totalment invers: no actuant la Conselleria a l'albir d'un funcionari, que fins algun membre de la mateixa Conselleria ha titllat amb el nom genèric d'un popular tipus d'embotit, sinó que el funcionari ha de funcionar al servei de la Conselleria i, naturalment, dins les normes administratives vigents.

Sap el senyor Conseller que, encara que aquest mateix funcionari digui que els claustres dels Instituts Martí i Franquès i Ponç d'Icard van ser informats de la futura creació per desdoblament de l'Institut de Campoclaro, tal informació no consta en cap acta i que el professorat ha negat explícitament a la Conselleria que es fes, segons consta en el document de FETE-UGT, del 30 de setembre, i en la carta del mateix director de l'Institut Martí i Franquès, del 29 d'octubre. I fins sembla que no n'estava assabentada la cap de serveis de personal de la Direcció d'Ensenyances Mitges quan en el seu informe de Cap, del 5 d'octubre, parla de les normes de desdoblament només per a l'Institut Martí i Franquès. Tot consisteix a saber qui mereix més confiança al senyor Conseller, si un funcionari inspector com l'esmentat o el professorat de

Tarragona. Senyores i senyors Diputats, aquesta setmana hem discutit hores i hores per esbrinar si en un futur proper o llunyà la ferotge LOAPA ens devorà a tots, tot i retallant l'Estatut, devaluant els traspassos, etc. I aquí tenim un cas en què el Consell es deixa retallar, per un funcionari traspassat, una de les competències traspassades més valuoses: la de la creació de centres d'ensenyament d'autèntica qualitat pedagògica, qualitat pedagògica que ha d'estar fonamentada i ha de ser el nord de l'Administració educativa. Aquest és un altre aspecte que volem que quedi clar en la presentació de la nostra moció, segon punt. Instem el Consell Executiu perquè, després de la modificació del Decret esmentat, dicti les normes per al funcionament correcte de l'Institut, mantenint-lo, però naturalment endegant-lo, perquè el que s'ha conseguit fins ara, segons consta en l'informe que hem demanat al professorat, no és pas —com ho digué el senyor Conseller— que als Instituts Martí i Franquès i Tarragona-3 tots els professors fagin classes de les matèries en les quals són especialistes, sinó que la desorganització pedagògica afecta tots dos Instituts.

En l'un hi ha un professor de Física i Química que dona Matemàtiques; en l'altre hi ha un professor de Matemàtiques que dona Física i Química. Hi ha professors de Geografia i Història per a tot: Anglès —suposem que el fan modern—, Llatí —esperem que clàssic— i, fins Música —suposem que afinada. Hi ha professors de Llatí, de Filosofia i d'Història que imparteixen —mai no millor emprat aquest antipedagògic verb— Català —suposem que ben fonamentat etimològicament, enlairat filosòficament i arrelat geogràficament i històric—. Hi ha una curiosa Ètica professada pels especialistes en Dibuix, Ciències naturals i Llengua castellana. Realment s'haurà aconseguit una Ètica molt pluralista. Vet aquí el resultat de la reglamentació aplicada per segons qui, emparat per la Conselleria, que ha de tenir notícia també de les protestes fetes per pares i alumnes.

La nostra moció va encaminada que això acabi ara mateix, perquè el camí indicat pel senyor Conseller en la seva resposta no ens pot satisfer. Deixar l'arranjament definitiu per al curs 82/83 i recomanar al professorat que no hi estigui d'acord que presenti recurs contra unes decisions que ja s'ha dit que es consideraven de lliure albir d'algu, no ens pot satisfer. Primer, per l'allargament d'una situació pedagògica degradada com la que hem descrit; segon, per la possible consolidació irreversible d'unes irregularitats administratives tot al llarg d'un curs. Tercer, perquè els recursos individuals no poden solucionar un problema col·lectiu, i són cars i lents de tramitació —a Madrid, més de cent mil pessetes, més de dos anys; aquí, encara no ho sabem, ni ho voldríem saber. I, quart, perquè aquest camí és el mateix que el Delegado Provincial del Ministerio de Educación y Ciencia ens recomanava encara fa poc temps en casos semblants. Per a aquest viatge no necessitàvem aquestes alforges. Al contrari, creiem que el Govern de la Generalitat ha de marcar nous camins, i que si no ho fa, el Parlament els hi ha de mostrar, que és, en definitiva, el que pretén aquesta moció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: A aquesta moció ha estat presentada una esmena pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. Per a fixar la posició i defensar l'esmena, té la paraula el Diputat senyor Tortosa.

El Sr. LÓPEZ I TORTOSA: Senyor President, señoras Diputadas, señores Diputados, en primer lugar he de decir que nuestro Grupo parlamentario coincide totalmente con el planteamiento que, de la cuestión motivo de la interpelación, había hecho en la anterior sesión la Ilustre Diputada señora Marta Mata.

No solamente coincidimos con este planteamiento, sino que también manifestamos nuestro soporte a la moción presentada por la dicha Diputada. Y manifestamos este soporte porque aún quedaba una posibilidad, que es que la contestación a la interpelación dada por el Honorable Conseller d'Ensenyament fuese una contestación satisfactoria, pero creemos que no ha sido así, e incluso que, en parte, la misma respuesta viene a dar la razón al planteamiento que se está realizando en la moción que se debate actualmente.

Estamos ante el problema de constatar una evidencia: que la Cámara del Parlament tenga que constatar una evidencia, que es la irregularidad clara del siguiente hecho sencillo: un instituto, uno de los primeros que crea la Generalitat, ha estado funcionando de una manera subterránea hasta el 11 de noviembre, en que aparecen las normas de creación y las normas de funcionamiento.

Y ha estado funcionando porque, efectivamente, la Diputada Marta Mata ha explicado anteriormente, con una serie de detalles que así lo indican, la constitución de una dirección, de un claustro de profesores, pero ha estado actuando sin que se tuviera la constancia, sin las determinadas, las correspondientes garantías de publicidad y de claridad al respecto.

El centro no existía. Actualmente, existe. Y la norma que se ha sacado para su puesta en marcha y para su constitución, más parece la sanción de unos hechos consumados que no una correcta —desde nuestro punto de vista— política de administración.

Dicho esto, tenemos que constatar también unas irregularidades —desde nuestro punto de vista, por supuesto— en lo que hace referencia a la contratación del profesorado. Es claro que existe un vacío normativo en cuanto al proceso de desdoblamiento de centros educativos a nivel de la Generalitat de Catalunya, pero este vacío aún no está cubierto. Por consiguiente, las enmiendas que nosotros presentamos van en el sentido de constatar estas irregularidades y de proponer que se cubra este vacío existente.

Es un vacío que ha permitido buscar una solución, la que ha determinado la Conselleria, que el senyor Conseller ha apuntado en el sentido de que se habían dado unas comisiones a un determinado número de profesores para que formasen el organismo directivo del centro. Es un procedimiento —no es nuestra intención cuestionar la cuestión de las comisiones, no es ésa la idea—, pero sí que creemos que se comete una irregularidad en el momento en que a otros profesores, también del centro, no se les tienen en cuenta unos derechos que creemos que tenían reconocidos por la Orden de 4 de abril de 1970, del Ministerio de Educación y Ciencia, que establece resoluciones de situaciones de personal docente, en concreto en el caso de desdoblamiento.

La comisión de servicios se puede dar, evidentemente, en función de unas necesidades que debe conocer la Administración, pero creemos que se tienen que dar cumpliendo con todas las garantías de igualdad de condiciones y de respeto

hacia los derechos que tiene adquirido el personal docente de los institutos, en este caso, de Tarragona.

Decía que esta constatación de irregularidades, en cierta forma era reconocida también por el Honorable Conseller cuando decía que entre las medidas que pensaba tomar la Conselleria estaba la de, en un plazo breve, dar conocimiento oficial del proceso de desdoblamiento del centro mencionado. Evidentemente, si se reconoce que ahora se dará oficialmente quiere decir que anteriormente no se ha hecho, que se ha hecho al margen de un procedimiento que fuese público y claro. Asimismo, el Honorable Conseller proponía unas intenciones de actuación en las que prácticamente podemos coincidir, pero creemos que debe quedar recogida por la Cámara la intención clara de su cumplimiento; por esto proponemos una enmienda de adición a la moción presentada en el sentido de que se dicten las normas adecuadas, en el plazo de dos meses, que vengan a cubrir el hueco legislativo existente en la cuestión de desdoblamiento de centros docentes a nivel de Cataluña y que esas normas vayan encaminadas también a garantizar derechos adquiridos por el personal docente, garantizarlos sobre todo en cuanto a la publicidad de los procedimientos y en cuanto a la transparencia, también, de estos procedimientos.

Las intenciones manifestadas por el Honorable Conseller creo que caben perfectamente en este punto, y ante la evidencia de la constatación de unos hechos —aparentemente, y yo diría que con toda certeza, irregulares—, y también ante la evidencia de una coincidencia en cuanto a la intención de actuaciones, creo que no sería difícil que el Grupo parlamentario de Convergència i Unió pudiese votar también esta moción.

Muchas gracias, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Poden intervenir els Grups que no han presentat esmenes. En nom de Convergència i Unió, té la paraula el Diputat senyor Descals.

El Sr. DESCALS: Molt Honorable senyor President, il·lustres membres de la Cambra, cada nova intervenció de la il·lustre Diputada senyora Marta Mata és com una onada de gran expansió, perquè sempre porta nous elements que demanen una altra resposta; per tant, ens limitarem a respondre concretament l'escrit.

És, doncs, sobre la moció subsegüent a la interpellació presentada el passat dia 27 per la senyora Diputada Marta Mata, que voldríem fer unes puntualitzacions, i és també sobre un institut de les terres de Tarragona que tan bé coneix la il·lustre Diputada, i de les quals més d'una vegada hem parlat, ja que són al llindar del nostre Baix Penedès. I és també i amb tota la cortesia, amb tota la cordialitat i seriositat, que hem de dir-li que si la interpellació presentada tractava sobre possibles irregularitats comeses pels Serveis Territorials del Departament d'Ensenyament a Tarragona en l'adjudicació de vacants i en el nomenament de càrrecs directius a l'Institut 3 de Tarragona i en general, la resposta llarga i detallada de l'Honorable Conseller d'Ensenyament demostrava àmpliament i suficient que el procediment emprat per a l'adjudicació de noves places i càrrecs directius es va realitzar dins de la més estricta legalitat i fou feta amb caràcter provisional i/o en règim de Comissió de Serveis.

Ara, en el punt 1 de la moció, la il·lustre senyora Diputada parla de la irregularitat que presenta el fet que s'hagi procedit a

posar en funcionament l'Institut abans que fos legitimat pel decret de creació. Doncs bé, senyores i senyors Diputats, si en aquest moment no poguessin funcionar els centres, i sobretot les aules d'ampliació que per necessitats d'escolarització cal posar en marxa cada començament de curs abans de culminar el corresponent expedient administratiu, serien molts els alumnes que es trobarien al carrer, i si els diguessin que això és conseqüència d'una moció del Grup parlamentari dels Socialistes de Catalunya —que no poques vegades ha participat en la reivindicació de la creació de noves aules, que s'han obert molt abans de la seva creació legal—, creiem que el Partit al qual pertany la il·lustre Diputada, la qual sovint ha donat mostra del seu apassionament per tot allò que fa referència al camp de l'educació, no quedaria pas massa satisfet del resultat i del ressò popular. A més, davant d'un procés de legalització, què creuen les senyores Diputades i els senyors Diputats que és més important, les exigències burocràtiques o la solució d'una necessitat escolar autèntica i urgent? Tampoc no és lògic que l'Administració central doni unes facilitats per a resoldre els grans problemes pràctics que demanen una solució urgent, i que ara, aquestes facilitats la senyora Diputada vol que el Parlament ens les negui.

Aquesta manera d'actuar del Departament, que sacrifica momentàniament detalls davant d'una necessitat ben palesa, s'ha hagut d'utilitzar en més casos dels que havia desitjat, i molts d'ells corresponen justament a peticions d'administracions locals i de regidors d'ajuntaments del Partit Socialista, com per exemple el de l'Ajuntament de Reus, el de la regidora de l'Ajuntament de Barcelona, el de Ripollet, per l'Institut, i d'altres. No cal pas remarcar quina ha estat l'actuació del Departament, els fets són la resposta: ha volgut dur a terme una política educativa lligada a l'eficàcia per damunt de certs detalls burocràtics, i en aquests casos, limitatius. Aquesta fou la raó, i no cap altra, que emprà el Departament: l'anticipació d'algunes mesures per tal d'assegurar el funcionament de l'Institut-3, des del principi de curs.

La il·lustre Diputada senyora Mata considera que s'ha comès una irregularitat en donar efectes retroactius a aquesta norma. Bé, l'Administració hi sol recórrer sovint, sobretot si es tracta de salvaguardar els drets de persones a les quals no és imputable el retard amb què es publiquen algunes disposicions oficials. També és cert que la retroactivitat podria ser fins i tot inconstitucional, si fos una *reformatio in peius*, si s'apliqués a disposicions sancionadores no favorables o restrictives de drets individuals. Però aquí, en aquest cas, no es tracta d'afavorir uns pretesos drets de determinats professors en detriment dels d'uns altres —són situacions de provisionalitat en tots els aspectes—, sinó de garantir els drets acadèmics dels alumnes que no tenen cap culpa de la lentitud amb què es desenvolupen els actes administratius en els quals gairebé sempre hi falta el penúltim paper o l'últim. No admetre aquesta manera de procedir en casos com aquests i en circumstàncies com aquestes, repetim, perjudica els alumnes. Creiem que no es pot permetre que la burocràcia prevalgui sobre l'efectivitat. Així, doncs, no ens expliquem els motius de la insistència de la senyora Diputada a constatar aquesta irregularitat.

Quant al punt 2 de la moció, demana al Goven que modifiqui el Decret 402/1981, del 30 d'octubre —per lentitud que cau dins de la normalitat no fou publicat fins a l'11 de novem-

bre—, i a més, que en tregui els efectes retroactius, diu. Creiem que és una petició fora de lloc, ja que: primer, hem dit a bastament que no hi ha hagut perjudici per a ningú; segon, el curs 1980-81 ha començat sense retallades ni retards, responnent a la dictaminació de normes i resolucions per al seu funcionament normal i reglamentari. Hem de dir que el Departament, al *Diari Oficial de la Generalitat* creava, primer, l'Institut, a la plana 1374 hi consta; segon, l'ordre de funcionament normal i reglamentari, que consta a la plana 1378; tercer, donava autorització a la Direcció General d'Ensenyaments Secundaris i Professionals per adoptar mesures complementàries que el funcionament exigeix; i quart, procedir a l'adscripció definitiva del professorat abans de començar el proper curs 1982-83. D'altra banda, tenim notícies que aquestes normes ja les està preparant la Direcció General d'acord amb el que disposa l'Ordre del 4 d'abril de 1970, *Butlletí Oficial de l'Estat* del 8 de juny, que resol les situacions creades per transformació de centres docents, i es publicaran aviat en el *Diari Oficial de la Generalitat*.

A partir d'aquí suposem que hem contestat l'esmena presentada pel Grup parlamentari del PSUC i, per tant, ja no té raó de ser. Voldria, per acabar, remarcar dues coses sobre les quals s'ha insistit moltes vegades en aquest Parlament: una és l'Institut-escola, que tan sovint ens recorda la il·lustre senyora Diputada. De fet era una institució especial, en certa manera elitista, l'única possible, llavors, en mans de la Generalitat que la creà, amb un paper destacat en la formació del professorat i amb una línia pedagògica encara vàlida avui, però des del punt de vista econòmic era terriblement cara de mantenir. A més, el professorat també era escollit i triat amb criteris particulars, d'altra banda ben comprensibles. Però el panorama ara és diferent. Amb les transferències ens han passat tot el sistema, i és aquest el que s'ha de fer funcionar cada vegada millor. Quan recordem el que passava als instituts fins a l'any 1980, i ho diem per experiència pròpia, i el que ha passat aquest any en iniciar-se el curs —una bassa d'oli, en general—, no és pas per posar-nos una mica més tristos —com diu la senyora Mata en un article de la premsa—, sinó tot al contrari. Constatem com, per primera vegada des de fa molts anys, el primer trimestre escolar haurà tingut tres mesos.

És per això que demanem a la Cambra que voti en contra de la moció presentada per la il·lustre Diputada senyora Marta Mata, del Grup parlamentari dels Socialistes de Catalunya, i de les esmenes presentades pel Grup del PSUC.

Gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Algun altre Grup desitja intervenir?

(El senyor Capdevila demana per parlar.)

El senyor Capdevila?

El Sr. CAPDEVILA (de l'escó estant): El senyor Planasdemunt.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Planasdemunt, en nom del Grup de Centristes.

El Sr. PLANASDEMUNT: Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, en nom del Grup de Centristes de Catalunya vinc a parlar en aquesta tribuna per marcar el posicionament del nostre Grup enfront d'aquesta moció presentada pel Grup dels Socialistes.

Al llarg de les diferents intervencions que hi ha hagut es

constata que hi ha hagut unes irregularitats en la creació i dotació d'aquest institut, irregularitats, certament, que es vénen cometent des de fa molts anys, a fi i efecte de buscar una funcionalitat; irregularitat que ja s'havia detectat també quan els serveis d'ensenyament depenien del Ministeri d'Educació i Ciència.

Es parla aquí —i ho acaba de dir l'il·lustre Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula— que és el primer curs en què el primer trimestre haurà gaudit de tres mesos. En això jo voldria fer una petita puntualització, i és que és molt lògic que sigui així, perquè si hem acostat l'Administració al poble, allò que demanem, il·lustre Diputat senyor Descals, és lògic que puguem solucionar els problemes molt més ràpidament del que es podien solucionar abans, i tenint en compte, a més, que a l'Administració central li pertoquen una quantitat de centres, amb unes dificultats de funcionament molt més importants, tal vegada, de les que tenim a Catalunya encara. Per tant, jo celebri que aquest sigui el primer curs que hagi tingut tres mesos, i felicito, en aquest cas, el Consell Executiu, però crec que ha complert amb la seva obligació, no ha fet altra cosa que això; de cara al bon funcionament sacrificuem aquests defectes de burocràcia, que també va reconèixer al seu dia l'Honorable Conseller, considerant que és millor que es faci, al seu dia, efectiu un servei que s'ha de donar, que és l'escola al servei de l'infant, que no pas que per papers, aquell que deia el senyor Descals, l'últim o el penúltim, que falta sempre l'últim dia, no es pugui posar en funcionament un servei d'aquests.

Per tant, nosaltres no en farem qüestió. Creiem que serà bo que algun dia, a mesura que aquesta Conselleria d'Ensenyament, aquest Departament, hagi anat adquirint experiència, i tal vegada més dotació de la que avui té, també, per a poder portar les coses al seu punt just i equilibrat, que no puguin sortir després, des del Parlament, complint la seva obligació, si hi ha una cosa mal feta, detectar-la i denunciar-la i procurar que es corregeixi. Perquè, senyors i senyores Diputats, Catalunya hem de ser un exemple per a la resta de l'Estat espanyol en la nostra manera de funcionar; en això crec que estem d'acord tots els Diputats d'aquesta Cambra, i, per tant, el Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya també ha de ser modèlic en aquest aspecte.

Però, per donar un marge de confiança que es posi en funcionament aquesta maquinària burocràtica del Consell Executiu, avui, el Grup de Centristes de Catalunya votarem no a aquesta moció, que pretén corregir uns defectes que, certament, serien imperdonables si succeïssin dintre de dos anys, o tres, tal vegada, quan ja pugui funcionar del tot.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el Diputat senyor Vicens.

El Sr. VICENS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, la primera cosa que volem manifestar és la nostra estranyesa perquè, al tema que ara ens ocupa, la Mesa li hagués mantingut la qualificació d'interpellació. Pensem que les eventuais irregularitats que afecten alguns professors d'un institut de Tarragona no és motiu perquè es faci una interpellació a un govern, i això no hauria pogut passar a cap Parlament. És motiu perquè hi hagi una pregunta, i encara.

Però, a part d'això, entrant en el fons de la qüestió. Com que ens interessava, des del moment de la presentació, vam seguir molt atentament el debat de l'altre dia, i cal que diguem que rarament hem vist, en l'any i mig que aquest Parlament existeix, una resposta més justa, més concloent i més convincent que la que va donar el senyor Conseller d'Educació. És evident que els senyors Diputats del Grup de la interpellant manifesten el seu desacord aquí, però és en el *Diari de Sessions* el que va ser la intervenció i el que va ser la resposta. La intervenció i la resposta van ser d'una qualitat tal, que la senyora Marta Mata, que va plantejar la interpellació, quan li va tocar l'hora de respondre, va dir: «bé, aquí, és clar, s'han donat una sèrie de dades, jo ara no estic en condicions de contestar, els especialistes del nostre partit ja les analitzaran perquè consten a la cinta magnetofònica». I es nota, es nota que els especialistes les han analitzades, perquè el primer punt de la moció que ens proposa es torna a referir a la irregularitat, malgrat que no sosté gairebé cap de totes les raons que ens citava al seu sosteniment de la interpellació per dir que hi havia hagut irregularitats.

La senyora Marta Mata ens deia, per exemple, que era irregular perquè no s'havia donat publicitat als barems. Ara, d'això, no se n'ha parlat, evidentment, perquè el senyor Conseller va dir que els barems eren tan coneguts que eren els pactats amb els sindicats, i els sol·licitants els citaven tots en les seves sol·licituds. Ens va dir que era irregular, a més, perquè no hi havia hagut suficient publicitat sindical. Naturalment, ara no n'ha parlat, d'això, perquè el senyor Conseller va explicar que els serveis territorials de la Conselleria havien passat a les centrals sindicals les llistes de totes les puntuacions. Ens va dir que era irregular perquè no s'havia esperat que hi hagués sol·licituds de Comissió de Serveis. Naturalment ara no n'ha parlat, perquè el senyor Conseller li va contestar que la Comissió de Serveis és una cosa discrecional de l'Administració, i no un dret adquirit pels funcionaris a qui s'hagi de donar, etc.

Però, malgrat tot, el primer punt de la moció que se'n sotmet continua dient que hi ha hagut irregularitats, i continua havent-hi les irregularitats per una sola cosa: pel fet que el senyor Descals deia que hi ha d'haver un tràmit burocràtic que el Decret sigui anterior a normes d'organització. No vull insistir aquí sobre les raons que s'han donat, perquè el que interessa és, creiem, primordialment, atendre les necessitats escolars de la població de Tarragona i l'educació dels infants, que pugui anar de la millor manera possible, i atès, sobretot, quan, ja va explicar el senyor Conseller, i això va quedar clar, que els dos claustres de professors dels instituts Tarragona-1 i Tarragona-2 estaven perfectament assabentats que s'estaven desdoblant els instituts.

Quant al segon punt de la moció, també cal dir el mateix. Les respostes que va fer el senyor Conseller eren prou concloents, i potser no cal que m'estengui fent una repetició, com he fet respecte al primer punt.

Nosaltres, evidentment, per tots aquests motius hi votarem en contra. Però no vull acabar aquí la meua intervenció, perquè vull dir també que critiquem que d'una manera sistemàtica, com una tàctica que es va repetint, cada vegada que es planteja una interpellació se li hagi d'estirar la moció, independentment de la resposta que doni el Govern, com si la re-

sposta del Conseller fos una cosa etèria i fos un tràmit burocràtic pesat pel qual cal passar. Nosaltres no estem d'acord amb això, i creiem que quan les respostes del Govern són eficients, documentades i convincents, pel simple fet d'intentar veure si s'erosiona el Consell Executiu, no és lícit d'insistir sistemàticament a presentar mocions.

Critiquem això, perquè creiem que això és en perjudici del prestigi, de la credibilitat del Parlament de Catalunya, com ho és un dels arguments que ha utilitzat la senyora Mata, ara fa una estona, quan ens ha dit que aquest Parlament ha estat utilitzant una quantitat de temps extraordinària sobre la ferotge LOAPA, amb aquest adjectiu utilitzat de forma irònica, «la ferotge LOAPA», quan el que és important és que s'ocupi d'un inspector d'ensenyament que pot retallar competències de la Generalitat de Catalunya en el cas concret d'un institut de la ciutat de Tarragona. Miri, senyora Mata, nosaltres pensem que el fet que el Govern d'UCD i el Partit de vostè pactin coses que, tal com el Parlament de Catalunya va aprovar ahir majoritàriament en les seves resolucions, afecten les competències de la Generalitat, i que en el cas que tot això no es corregeixi, les esmenes que s'han de fer en el Congrés de Diputats, a les Corts Generals, ens haurem de veure obligats, com a Parlament de Catalunya, a presentar un recurs d'inconstitucionalitat, és un afer molt més seriós perquè el Parlament s'ocupi d'ells que no pas el que planteja vostè avui aquí. I encara que no fos més que per aquest argument, tan absurd, valdria la pena que per a defensar el prestigi d'aquest Parlament també votéssim en contra de les seves dues mocions.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: La senyora Marta Mata té la paraula per a indicar si accepta les esmenes presentades pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, intervenció taxada en cinc minuts.

La Sra. MATA: Senyor President, senyores Diputades i senyors Diputats, entenc que no tinc la paraula per a rèplica, sinó que tinc la paraula per a explicar per què acceptem o no acceptem les esmenes del Grup parlamentari del PSUC.

La nostra explicació és que, davant del conjunt d'irregularitats comeses o permeses i mantingudes en la posada en funcionament del primer institut creat per la Generalitat, i el tercer de la ciutat de Tarragona, irregularitats que ara he vist que estaven defensades pel senyor Descals i altres, la moció del Grup Socialista remarca i pretén donar solució, específicament, al problema polític i administratiu del retard de la creació oficial que ha donat lloc a una situació de discrecionalitat i d'inhibició de la Conselleria, i després de suport a la indiscretíssima actuació discrecional d'un inspector que crear un claustre i un equip directiu a la seva imatge i conveniència.

Nosaltres, en la nostra moció, no anàvem a crear una tempesta gratuïta en aquesta bassa d'oli que sembla que ha estat el començament de curs, sinó a detectar-hi algunes anilines, que em sembla que valia la pena.

Llavors, l'esmena del Grup parlamentari del PSUC fixa, a més a més, un termini de dos mesos, i afegeix la consideració de la necessària garantia dels drets del professorat, reconeguts en la legislació vigent; drets defensats també en la nostra interpellació, i per això nosaltres acceptem aquesta esmena, i també perquè la rèplica del senyor Conseller de la setmana passada —que sí que hem llegit atentament amb especialistes i

no especialistes— no ens va tranquil·litzar gens quant a la garantia d'aquests drets, que l'esmena del PSUC especifica. No ens va tranquil·litzar gens perquè, concretament, el senyor Conseller deia que les normes que va dictar la Direcció General d'Ensenyament Secundari del 21 de maig no eren d'aplicació als centres de nova creació, i, en canvi, la senyora que Carme Laura Gil i Miró, Cap dels serveis de professorat de batxillerat de la Generalitat, informà a FETE-UGT que sí que es podien aplicar.

No ens va satisfer aquest informe que ha satisfet al senyor Vicens, aquesta resposta que ha satisfet tant al senyor Vicens, perquè quan el senyor Conseller deia que la resta de càrrecs directius els nomena amb caràcter provisional el Grup de Serveis Territorials, a proposta del director, nosaltres no hem trobat cap circular sobre això del Departament d'Ensenyament, i, per tant, és de compliment l'Ordre del Ministeri d'Educació i Ciència, segons la qual la junta directiva ha de ser aprovada pel claustre de professors.

També el senyor Conseller va dir que la concessió de les comissions de serveis no depenen del cos al qual es pertany ni de l'antiguitat del servei, a nosaltres se'ns ha informat de manera totalment diferent. Cal que els funcionaris siguin numeraris i tinguin número de registre personal. També el senyor Conseller diu que la formulació correcta és que la comissió de servei no s'ha conferit a un catedràtic, i que s'ha concedit a una professora agregada; nosaltres tenim la llista de les comissions de servei feta per la Generalitat, i aquesta professora agregada no hi figura. I així aniria contestant, explicant per què hem d'acceptar l'esmena del PSUC respecte als drets dels funcionaris que la resposta del senyor Conseller no ens va deixar prou garantits.

Tot això ens fa dubtar de la fermesa d'aquesta garantia, més encara també quan el senyor Conseller ens dona la seva versió i visió de com es compleixen els pactes; visió i versió ben diferents de les que consten a l'informe que FETE-UGT ens ha fet arribar. És a dir, això que queda tan clar segons el senyor Vicens, en la resposta del senyor Conseller, aquí FETE-UGT ens diu: «la relació de vacants i personal contractat va ser facilitada a les centrals sindicals el dia 7 de novembre, després de ser presentada aquesta interpellació i quan ja feia un mes que s'havien fet els contractes, sense que els sindicats en sabessin res i sense haver-hi participat». Sabem que l'atorgament de plaça fou fet als sol·licitants per telèfon i no per escrit, les renúncies en cap cas estan constatades per escrit, i ens és impossible, per manca de dades, de comprovar llur veracitat. La sol·licitud de participar en la contractació, presentada al seu dia als Serveis Territorial, encara no ha estat contestada.

Nosaltres no hauríem volgut arribar a aquests detalls. Compartim amb el senyor Vicens la vergonya que s'hagi hagut de presentar aquí una interpellació amb tants de detalls, la compartim totalment. Voldríem no haver-la de compartir més. Per aquestes raons, nosaltres acceptem, senyor President, les esmenes presentades pel Grup parlamentari del PSUC, i només n'alterem l'ordre tècnicament, és a dir, l'esmena número 2, que és afegir un punt, el 3, a la moció, nosaltres considerem que ha d'acabar amb l'esmena número 1, és a dir, allà on diu: «a fi de garantir els drets del professorat, reconeguts en la legislació vigent...», hi afegim la frase, esmena número 1: «per tal d'evitar que es tornin a produir situacions semblants

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, anem a passar a la votació de la moció, tal com la senyora Diputada ha indicat que quedarà definitivament redactada, és a dir, amb l'acceptació de les esmenes del Partit Socialista Unificat, amb l'esmena número 1 que s'afegeix al final de l'esmena número 2.

Els senyors i senyores Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els senyors i les senyores Diputats que hi estan en contra?

Els senyors i les senyores Diputats que s'abstenen?

La moció ha estat rebutjada per 46 vots a favor, 58 vots en contra i cap abstenció.

Modificació de l'ordre del dia

Proposició no de Llei relativa a una declaració sobre el tercer aniversari de l'aprovació de la Constitució

Senyores i senyors Diputats, com els vam informar i com coneixen ja vostès pel text que els ha estat distribuït, tenim ara pendent la Proposició no de Llei relativa al tercer aniversari del referendament pel ciutadans de la Constitució vigent. D'acord amb la petició unànime dels senyors Portaveus de tots els Grups parlamentaris, i d'acord amb el que disposa l'article 61, apartat 4, del Reglament, els proposo la inclusió de l'aprovació d'aquesta Proposició no de Llei indicada en l'ordre del dia en el moment present, és a dir, abans de passar al darrer punt, que és el de preguntes amb resposta oral.

Si cap dels senyors i senyores Diputats no està en desacord amb aquesta proposta, passarem, doncs, immediatament a donar lectura a la Proposició no de Llei. *(Pausa.)* Entenc que per assentiment els senyors Diputats estan d'acord amb la proposta que els acabo de fer, i demano al senyor Secretari que llegeixi la Proposició no de Llei.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «El 6 de desembre del 1978 els ciutadans espanyols referendaren majoritàriament la Constitució democràtica avui vigent que acabava formalment amb la vigència de les lleis franquistes i obria les portes a l'autèntica democratització de la vida pública, social i individual a Espanya. Una Constitució la vigència de la qual és la millor garantia d'afermament i consolidació de la democràcia i, amb ella i en ella, de l'autogovern de Catalunya en el marc del nostre Estatut.

»Un altre 6 de desembre, el del 1932, es va constituir el nou Parlament autonòmic català com a institució d'autogovern establerta en l'Estatut del 1932, sobre la base de les previsions de la Constitució del 1931.

»La data del 6 de desembre és, doncs, una data d'obligada referència, de passat i de present, per a tots els demòcrates catalans, per a tots els ciutadans de Catalunya. És per això que el Parlament de Catalunya arriba a l'acord següent:

»En ocasió de celebrar-se el 6 de desembre d'enguany el tercer aniversari del referendament pels ciutadans de la Constitució espanyola avui vigent, els representants del poble català en el Parlament de Catalunya manifesten que només en la vigència dels drets i llibertats individuals i socials i en la de les

institucions representatives establertes en la Constitució pot basar-se el normal desenvolupament econòmic, social i cultural i l'enfortiment de l'autonomia de Catalunya.»

El Sr. PRESIDENT: Algun representant d'algun dels Grups proposants desitja fer ús de la paraula? *(Pausa.)* Aleshores, senyors Diputats, anem a passar a votació la Proposició no de Llei.

Els senyors i senyores Diputats que hi estiguin d'acord que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstinguin?

La Proposició no de Llei commemorant el tercer aniversari de la Constitució i també l'aniversari de la constitució del primer Parlament de Catalunya d'aquest segle ha quedat aprovada per unanimitat dels presents.

Preguntes amb resposta oral

Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Treball sobre quins han estat els compromisos de l'ANE que han estat assumits i posats en pràctica per l'Administració de la Generalitat

Passem ara al darrer punt de l'ordre del dia, que és Preguntes amb resposta oral. La primera d'aquestes preguntes és la formulada pel Diputat senyor Antoni Cuadras a l'Honorable Sr. Conseller de Treball sobre quins han estat els compromisos de l'ANE que han estat assumits i posats en pràctica per l'Administració de la Generalitat.

El senyor Cuadras té la paraula.

El Sr. CUADRAS: Gràcies senyor President, si el senyor President m'hi autoritza, i sempre que el senyor Conseller no hi tingui cap inconvenient, tenint en compte que les dues preguntes que jo tinc presentades i que avui van a l'ordre del dia tenen a veure amb el debat del dia 29 de juny i tenen alguna relació, per economia de temps en faria la presentació conjuntament.

El Sr. PRESIDENT: Em penso que tots ho agraiem al senyor Cuadras.

El Sr. CUADRAS: Bé, aquestes són dues preguntes que, com he dit, estan relacionades amb el debat que va tenir lloc en aquesta Cambra el dia 29 de juny, que han passat per una sèrie de vicissituds reglamentàries i que, finalment, poden arribar aquí al Ple. Les he mantingudes perquè em penso que tenen plena actualitat i en vaig a fer la presentació.

En el debat que es va celebrar el dia 29 de juny de 1981, es va aprovar, per majoria dels Diputats, la Resolució número 33, publicada en el *Butlletí Oficial*, número 39, del 6 de juliol, la qual diu textualment: «El Consell Executiu promourà la concertació sobre l'ocupació entre les centrals sindicals, les organitzacions empresarials i l'Administració de la Generalitat mitjançant l'aportació dels compromisos de política econòmica i social que el Consell Executiu hagi de prendre, per tal de fer efectius els objectius de lluita contra l'atur de la concertació.»

Tenint en compte que així mateix el Ple del Parlament, en la sessió tinguda el dia 25 de setembre, va aprovar una resolució en la qual s'exigeix al Consell Executiu la presentació d'un pla de mesures urgents de lluita contra l'atur, en relació amb el qual s'hauria de preveure la imprescindible concertació entre les centrals sindicals i les organitzacions empresarials, jo comprenc, senyor Conseller, que el seu Grup parlamentari en aquest debat del dia 25 de setembre li va jugar una mala passada en deixar-lo sol, deixant aprovar aquesta resolució, però el fet cert és que aquesta resolució es va aprovar, que, per tant, és una resolució d'aquest Parlament. I han transcorregut ja, amb escreix, els tres mesos en què es fixava i el Parlament no n'ha tingut o no en té encara coneixement, no té informació d'iniciatives que hagin estat preses en aquest sentit pel Consell Executiu, ni del desenvolupament de les conclusions de les negociacions que van tenir lloc entre el Departament de Treball, les centrals sindicals majoritàries —Comissions Obreres i UGT— i les organitzacions empresarials —el Foment i la PIMEC.

Per tant, jo formulo la següent pregunta que és: quines iniciatives ha adoptat el Consell Executiu per a promoure la concertació entre les centrals sindicals i les organitzacions empresarials.

I pel que fa a l'altra, anava en el sentit també que, després d'haver passat els tres mesos, ja amb escreix, dic, com a conseqüència de totes aquestes vicissituds reglamentàries que ha passat aquestes dues preguntes, vam aprovar en la sessió del dia 29 de juny una resolució per la qual el Consell Executiu es comprometia a informar trimestralment la Comissió de Política Social d'aquest Parlament, del compliment de l'ANE. Aquest acord no ha estat complert pel Consell Executiu, i és en aquest sentit que nosaltres, jo, concretament, formulo aquesta pregunta. O sigui: quins han estat els compromisos de l'ANE que, consegüentment han estat assumits i posats en pràctica per l'Administració de la Generalitat; quan preveu el Consell Executiu que donarà compliment als compromisos que no han estat per ara posats en pràctica per l'Administració de la Generalitat, i si el Consell Executiu té la intenció de verificar l'aplicació a Catalunya d'aquells compromisos que es refereixen fonamentalment a l'Administració central i, en cas afirmatiu, si pot donar una informació puntual d'aquesta aplicació.

Aquesta és una preocupació que nosaltres tenim en relació amb l'ANE. Hem observat —no és que s'hagi explicitat d'una forma clara i concreta— un cert recel de la Generalitat envers els acords de l'ANE. Si la memòria no m'és infidel, fins i tot en alguna ocasió vostè, senyor Conseller, ha manifestat aquí que hi ha hagut una certa actitud reticent a Catalunya per les centrals sindicals, que s'ha facilitat l'acord a Madrid i, en canvi, s'ha dificultat l'acord aquí, a Catalunya. Jo penso que això no és així, que vostè sap molt bé que les dificultats fonamentals per a arribar a acords a Catalunya no han vingut de les centrals sindicals, i molt concretament de Comissions Obreres. I després de la formulació d'aquestes preguntes vostè ha fet públic un Pla Rigol, no sé si és el número 6 o el número 7, ja. En definitiva ens agradaria saber com està tota aquesta sèrie de qüestions.

Moltes gràcies, senyors Diputats. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a respondre la pregunta, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Treball.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, ara que estem en una certa, jo diria, intimitat (*rialles*)..., abans hem discutit un tema referent a l'oli, després hem dit que les escoles són una bassa d'oli i jo els haig de dir que la concertació es porta a l'oli en aquest país, perquè és molt difícil arribar a un acord, i després explicaré tot el que hem avançat en aquest sentit i veure on estem encallats i quina és la sortida que hi intentem donar.

Aquest Parlament va instar el Consell Executiu perquè promogués una concertació, voluntat d'aquest Parlament i voluntat també del Departament, sota tres condicionants: primer, l'aplicació de l'ANE; segon, sobre la base d'uns acords que ja s'havien establert a Catalunya entre la UGT i el Foment, i posant en exercici l'aplicació de l'article 83.2 de l'Estatut dels Treballadors, que és amb el que aquests acords s'intenten portar amb eficàcia general.

En funció d'això, el Departament de Treball va convocar les parts, és a dir, va convocar Comissions Obreres, UGT, el Foment del Treball i PIMEC, i ho va fer a finals de juliol i es van perllongar les converses durant la primera setmana d'agost. No explicaré ara en aquest moment les vicissituds d'una negociació d'aquesta mena, que, com vostès ja poden intuir, és complexa i molt difícil, i diré quins eren els punts a què s'havia arribat en aquest acord, i ho diré d'una manera molt reduïda perquè és bastant extensa la relació d'aquests acords.

Al primer a què es va arribar va ser al d'integrar —sobretot pel que feia referència a la creació dels 350.000 llocs de treball, que per a vostès i per a un servidor és la màxima preocupació i el punt possiblement més dèbil per a portar-ne un control respecte als compromisos que es van assumir a l'ANE a Madrid—..., aleshores es va arribar a un acord entre les parts que, pel que feia referència a la Generalitat, intentaríem integrar, no només en el «Butlletí d'Ocupació» els increments d'aturs que hi ha, sinó el transvasament de creació de llocs de treball i d'atur per a poder portar un cert inici de comptabilitat nacional de Catalunya de llocs de treball.

Un altre punt en el qual també es va arribar a un cert acord —i aquest haig de constatar que va ser difícil— era la voluntat de les parts en el que s'anomena l'ocupació comunitària. Vostès saben que hi ha alguna de les parts que no veu això com un tractament vàlid. En canvi, la Generalitat i les centrals sindicals ho veiem des del punt de vista existencial i d'arribar a les persones que realment estan més tocades per aquesta situació de crisi. En això també es va arribar a una redacció on tots vàrem poder assolir l'acord.

Respecte a les inversions públiques i al deute públic. Vostès saben que l'ANE diu que es crearà una Comissió de Seguiment, a través de la qual l'Estat anirà explicant com es van desenvolupant les inversions públiques en l'àmbit de tot l'Estat.

A la Generalitat de Catalunya vàrem voler fer un pas més, de concreció, i vàrem dir tres coses. Primer, que la Generalitat consultaria a les organitzacions empresarials i sindicals, totes aquelles inversions públiques la finalitat fonamental de les quals sigui l'impacte sobre problemes puntuals i específics de desocupació. Una primera zona de consulta.

(El M. H. Sr. President surt de la Cambra i tot seguit la Vicepresidenta Primera ocupa la Presidència.)

Una altra: que la Generalitat donaria informació de la inversió pública general dels pressupostos, tant de la Generalitat com dels que ens vénen dels traspassos.

I, després, una tercera zona de control d'aquelles mesures que la mateixa Generalitat ha autoassumit que en totes les llicenciacions d'obres hi hagi un percentatge de parats de la comarca i que no siguin subsidiats.

Per tant, hi ha tres nivells: consulta, informació i control. Aquest era un dels punts que s'havien assolit.

Hi havia un altre punt, que era instar totes les parts que aquell fons que creà l'ANE de 15.000 milions de pessetes per a l'atur industrial també pogués anar canalitzant cap a Catalunya.

Hi havia un altre acord, que eren que unes grans línies de política de l'INEM, en el cas que fos traspassat a la Generalitat de Catalunya en un període en què l'ANE estigués en vigència.

Un altre acord sobre el control del frau a fi i efecte que les organitzacions empresarials i les organitzacions sindicals ajudessin en aquest gran regeneracionisme del frau que hi ha en tots dos nivells, i a fi i efecte de poder potenciar els organismes administratius que tenim d'inspecció del treball, etc. en virtut d'allò mateix que es va denunciant des del mateix coneixement d'on s'executa el frau.

Pel que feia referència a la pluriocupació, es demanava que el Departament de Treball, en col·laboració amb les diverses organitzacions, elaborés en un termini de tres mesos, un estudi sobre quantificació de la pluriocupació, la incidència possible d'aquesta mesura en creació de llocs de treball, la proposta i l'actuació de control, la proposta i l'actuació de seguir enfront de l'Administració i el registre d'estadística. I un cop fet aquest estudi, passar-lo a la Comissió de Seguiment d'aquests mateixos acords perquè ho fes operatiu.

Més o menys el mateix quant a hores extraordinàries. Penso que val la pena de remarcar uns acords a què s'havia arribat pel que fa als expedients de regulació d'ocupació, que diuen textualment: «El Departament de Treball sol·licitarà al Consell de Treball estudis sobre l'assumpció d'aquestes competències així com de la possibilitat d'establir recomanacions i mesures encaminades a l'efectivitat i l'agilització d'aquests tràmits procedimentals fonamentals per a la política d'ocupació a Catalunya.» En aquest sentit, jo voldria fer traspassar als senyors Diputats que supera la redacció del mateix ANE en el sentit que a l'ANE l'únic que es diu és que es compleixi el procediment. En aquest sentit, hi havia una nova instància en què el fet de l'expedient ja no era una cosa purament particularitzada entre l'empresa i l'Administració sinó que tenia una zona de reconeixement i de reconducció.

En els plans de reestructuració sectorial, tot i reconèixer les parts que la majoria d'ells superen l'àmbit de Catalunya, es creava també una comissió de seguiment i d'instància d'això.

Un altre punt que també s'havia acordat és el de la formació professional. En aquest sentit, llegeixo textualment: «Tant els sindicats com els empresaris han d'intervenir en els dissenys de programes de formació.» D'una manera o d'una altra volíem implicar les parts, i d'una manera possiblement particular els empresaris, perquè en el naixement o en la formulació de noves professions entrés ja la mateixa programació de la formació professional, amb el benentès que no és únicament la

formació professional del reciclatge que hi ha al voltant de l'INEM, sinó també la mateixa formació professional reglada.

En aquest sentit, també es deia esment que la Generalitat ofereix al Foment del Treball Nacional la celebració d'un conveni de col·laboració per a la creació de nous llocs de treball, i, recollint la iniciativa feta en l'àmbit estatal, canalitzar-la a través de la Generalitat de Catalunya. Hi ha més detalls sobre això; per exemple, que la promoció de l'ocupació dels joves se cercarà també a través de recomanacions a les empreses que sol·licitin avals al CARIC, que sol·licitin crèdits a la Direcció General de Comerç Interior, per a intentar integrar en tots els aspectes de les diverses conselleries una política d'atur conjuntament. També es feia esment de la promoció de cooperatives, societats anònimes laborals; hi havia una voluntat expressa de les parts en transferències de competències, en jubilacions, i en la participació institucional assumint el mateix que s'assumeix amb l'ANE pel que fa a aquells instituts ja traspassats a la Generalitat, com l'IMAC i els del Temps Lliure.

Aleshores, hi havia tota una colla de mesures de divulgació i de propagació d'aquests acords. Es va arribar fins aquí en la negociació i, com vostès poden intuir, això va quedar truncat. Per quina causa va quedar truncada aquesta negociació? Fins aquí era un acord que fonamentalment vinculava l'Administració de la Generalitat respecte a les parts, tot i que hi havia col·laboracions voluntàries de les parts envers la Generalitat.

Va arribar el moment en què s'havia d'aplicar, i va sortir sobre la taula, la qüestió de les 1.880 hores com a temps límit assumit per les parts en la negociació de convenis.

Això era un acord que estava ja pactat en l'acord UGT-Foment i, aleshores, hi va haver la posició d'UGT en aquest sentit de dir, donat que nosaltres hem fet aquest esforç, que sigui també l'altra central sindical que assumeixi el mateix text i així això tindrà una eficàcia general. D'una manera o d'una altra així s'intentava fer dues dinàmiques: una negociació, d'un cantó, centrals sindicals, patronal i Generalitat; i de l'altre, la que sortia de la filosofia de l'acord UGT-Foment, que era que entre les parts es podia arribar, sense la participació de l'Administració, a aquests acords.

Com que, d'una manera clara i precisa, nosaltres teníem ben clar l'acord fet en aquesta Cambra que s'havia d'aplicar l'article 83.2, en el qual s'havia d'arribar a acords d'eficàcia general pel que fa a la concertació, això va ser l'autèntic bloqueig, pel qual això no va poder arribar a assolir-se, després de múltiples negociacions i de textos alternatius.

Tot això penso que va ser un bon treball que va quedar truncat, que no va poder aportar a Catalunya aquesta convocatòria de tothom per a establir una política contra l'atur i, d'una manera o d'una altra, la Generalitat es fa dipositària d'aquest treball fet i ho canalitza.

Com nosaltres veiem possible canalitzar això? Hem presentat a la Permanent del Consell de Treball la possibilitat que aquests acords siguin assumits d'una manera parcial i treballats en el si del Consell de Treball. En aquest sentit, properament hi haurà una reunió en el Plenari, però ja n'hi ha hagut una de la Permanent del Consell de Treball, en la qual s'ha assumit un Ordre del dia del nostre Departament en el qual d'una manera o d'una altra hi són presents tots aquests acords perquè vagin essent assumits d'una manera parcial per les forces socials i econòmiques.

Aquesta és la via que nosaltres veiem que hi ha per a reconduir tot aquell bon treball que es va fer, que no va arribar a bon fi i que, d'una manera o d'una altra, el poble de Catalunya necessita.

Jo voldria constatar aquí una cosa que almenys és voluntat nostra, que és que l'aplicació de l'ANE a Catalunya realment sigui efectiva i que sigui assumida des de la mateixa dinàmica de Catalunya. Això és una cosa difícil perquè tampoc nosaltres, des de la pròpia Administració, no tenim motius d'incentivació prou forts, a través de ressorts de política econòmica i financera, per a poder ser determinants en la cristallització d'aquests acords, però sí que hi ha un factor moral, que és el de la mateixa Generalitat, que tots respectem, i, fruit d'aquest factor moral, és possible d'anar avançant —possiblement no amb l'agilitat amb què els fets socials ens ho reclamarien a tots plegats—, d'anar intentant vertebrar aquest diàleg que arribi ja a acords concrets, que puguin arribar a tota la ciutadania de Catalunya, és a dir, que tothom se senti implicat per aquests acords fets a Catalunya. Penso que aquesta és una tasca que hauríem volgut que ja s'hagués fet molt abans, però és el fil conductor de la nostra política, en aquest sentit, i, de moment, no deixem i noensem pas deixar mai.

Aquest és el sentit de les coses que s'han estat fent a la Generalitat, i aquí voldria també fer referència a la pregunta que se'm feia de si hi havia fet o no fet un programa de mesures urgents, i com deia el Diputat senyor Cuadras, amb un cert sentit irònic, a mi se m'havia fet una mala passada. Jo diria que les males passades de resolucions sobre l'atur, si es van fent molt sovint, ens les fem entre tots plegats. I, per tant, no és respecte a mi, sinó que és respecte al conjunt de les persones que estem en aquesta Cambra. Jo diria que recentment —i això no és objecte de la pregunta d'avui— sí que hi ha hagut un posicionament, al meu entendre, clar pel Departament de resituar el tema de l'atur a un altre nivell. Intentaré explicar-me: jo havia fet una convocatòria —i al llarg de totes aquestes negociacions tripartides penso que ha anat sortint d'una manera clara— on entenc que el poder econòmic de Catalunya es basarà i tindrà el seu gran ressort en la mesura en què estiguem en una societat fortament sindicalitzada i fortament agrupada en el nivell empresarial. És l'escletxa que tenim per a ser determinants en l'aspecte econòmic, i, en aquest sentit, hauríem de fer, al meu entendre, el gran esforç perquè el nostre país quedés ben organitzat, ben travat, ben estructurat sindicalment.

Altrament, aquest mecanisme que tenim de concertació ens fuig, se'ns escolen en els grans problemes socials i econòmics d'aquest país, i això ens porta a situacions realment greus.

Aquesta convocatòria sindical i patronal per a resoldre l'atur era una convocatòria que es va fer en un moment determinat, fugint dels propis interessos dels afiliats sindicals i dels afiliats patronals i intentant cercar una posició imaginativa de convocatòria de tots plegats. Tots vostès coneixen el fracàs, en aquest sentit, i aleshores el replantejament que s'ha fet, si és això al que vostè feia referència, és de resituar el problema de l'atur des dels mateixos protagonistes de les relacions laborals que tenen un lloc de treball, tant els empleats com els empresaris.

Des d'aquí intento, d'una manera o d'una altra, veure si, traduint el problema de l'atur en l'àmbit de les relacions labo-

ral efectives, no des del món dels parats, es pot reconduir una situació d'increment d'atur.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: El senyor Antoni Cuadras desitja repreguntar? Té la paraula el senyor Antoni Cuadras.

El Sr. CUADRAS: Moltes gràcies, senyora Presidenta. Sí, molt breument, per dir-li que, bé, jo, personalment, em sento satisfet per la resposta que vostè ens ha donat sobre els dos temes. Ara bé jo li voldria insistir en una qüestió, perquè em sembla que fins i tot com a mètode és molt millor: és en la necessitat de portar aquesta informació, entre altres coses perquè és compliment d'una resolució del mateix Parlament, d'una manera trimestral a la Comissió de Política Social d'aquest Parlament.

Em sembla que és la millor fórmula perquè fins i tot es presta millor a poder fer una discussió, un diàleg, una col·laboració en tots aquests temes, perquè penso que, almenys per part del nostre Grup parlamentari, ha trobat i continuarà trobant sempre un esperit de col·laboració, perquè em fa l'efecte que el tema que ens ocupa, sobretot el tema de l'atur, és prou greu perquè no ens permetem frivolitats.

I és evident que pel sistema de la pregunta en el Plenari, tots veiem per desgràcia el resultat d'aquest sistema; vull dir: no té cap més transcendència que el fet que la premsa, a través del mitjans de comunicació, etc. se'n faci ressò. Per tant, insistiria en la necessitat que s'informés puntualment la Comissió de Política Social.

Moltes gràcies, senyora Presidenta.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: El senyor Conseller vol replicar? *(Pausa)*.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Bé, jo penso que això que diu el senyor Cuadras és important i intentaré dir quelcom més en aquest sentit.

Jo penso que el diàleg entre les forces socials, 'ha de portar a través dels mateixos protagonistes. Estic dient una evidència. El diàleg sindical i patronal ha d'ésser portat per les associacions patronals i per les associacions sindicals.

Tot i amb això, al meu entendre —i em puc equivocar però cada vegada tinc més grau de certesa— ens trobem davant d'uns fenòmens cada vegada més importants i sociològicament determinants en la societat catalana.

Ens trobem amb fenòmens com el de l'economia submersa, com el de ja perdre la consciència davant del frau, com el del desgavell que significa la Seguretat Social, etc.; tota una colla de fenòmens d'aquest tipus.

Jo dic que, en aquests fenòmens a Catalunya hi podem incidir en la mesura en què les centrals sindicals i la patronal arribin a concertar-hi. La resta és fer denúncia i traslladar els grans problemes a Madrid.

Quan el senyor Diputat em diu que, això, ho haig de dir a la Comissió de Política Social, hi estic tan d'acord com penso que si aquests problemes realment ens porten a un gran dimensionat, possiblement la convocatòria a la Comissió de Política Social no haurà de ser estrictament informativa; coincidiré, per tant, amb els diversos Grups parlamentaris en el fet que des d'allà pugui sortir una certa iniciativa que realment sigui efectiva. Penso que això, en tot cas, ha de ser una segona

etapa i que no ha d'interposar-se, d'una manera o d'una altra, en el diàleg necessari que hi ha d'haver entre les forces socials i econòmiques.

Jo agraeixo que hagi tingut ocasió de poder dir això, ho tinc programat; però penso que s'ha de fer amb tota delicadesa perquè els autèntics protagonistes dels interessos són els treballadors, d'un cantó, i els empresaris, de l'altre.

Moltes gràcies.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Passem ara a la següent pregunta que formula la Diputada senyora Rosa Barenys, a l'Honorable Conseller de Sanitat i Seguretat Social.

Té la paraula la Diputada senyora Barenys.

Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social sobre mesures preses davant la Delegació Territorial d'INSALUD per tal d'esmenar l'exclusió de 22 dones «per raons de sexe» de la convocatòria per a la provisió de vacants de personal no sanitari a les Institucions Sanitàries de la Seguretat Social, de la categoria professional de Zeladors

La Sra. BARENYS: Senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats, la pregunta que vaig a formular a l'Honorable Conseller de Sanitat i Seguretat Social ve donada per una actuació totalment irregular que la Delegació Territorial de l'INSALUD ha provocat a causa de no admetre, per raons de sexe, crec que eren vint-i-dues dones que havien sol·licitat la plaça de zeladora en una recent convocatòria per a les institucions de l'INSALUD.

Si plantegem aquesta situació, anticonstitucional, evidentment, i també antiestatutària —perquè l'Estatut de Catalunya proclama, igual que la Constitució, la igualtat com un dels valors superiors de l'ordenament jurídic i de la vida col·lectiva—, la plantegem perquè creiem que hi ha una greu discriminació, per raons de sexe, que ja no es pot donar en els moments en què estem vivint.

Creiem que també és important recordar que l'article 27.3 de l'Estatut estableix que a Catalunya la Generalitat adoptarà les mesures necessàries per a l'execució dels tractats i dels convenis internacionals, i en aquest cas ens hauríem de referir al conveni de l'OIT, el 111, que és relatiu a la discriminació en matèria d'ocupació, i que especifica en el primer article, l'esmentat conveni, que s'han de portar a cap polítiques, en matèria d'ocupació, que donin igualtat d'oportunitats i tracte a ambdós sexes.

De fet, amb el recent traspàs de les institucions de l'INSALUD, creiem que el Consell Executiu ja té coses a dir sobre aquesta mena d'actuacions, i és per això que nosaltres estàvem totalment estranyats de l'actuació d'aquesta Delegació territorial aquí, a Catalunya, que creiem que, d'una part, està una mica —i perdonin l'expressió— *in albis* respecte a aquestes principis de defensa que tenen una base constitucional, i a la vegada, que darrera d'aquesta actitud, superficial, penso jo, hi ha també unes actituds que es poden considerar discriminatòries ja que hi ha un rerafons cultural dintre les actuacions en aquesta mena de situacions, que condicionen la

classificació del treball de dones i el treball d'homes, i les diferencien en moments determinats, i aquest seria el cas que ens ocupa. A nosaltres ens estranya que les dones, en la Institució de l'INSALUD, no puguin fer de zeladores, i fer de zelador suposa, doncs, estar a la porta, transportar lliteres amb malalts, estar en les recepcions d'urgència, ajudar els auxiliars sanitaris... Creiem que no hi ha cap motiu per a discriminar, en el moment d'una convocatòria, les dones que han presentat, correctament i dintre del termini, la seva instància.

En fi, no em vull estendre més; és tard, crec que únicament és això el que calia remarcar i dir a fi i efecte que el que el senyor Conseller de Sanitat i Seguretat Social ens donés una resposta, i aquest era el motiu de la pregunta que se centrava en ¿quines mesures s'havien pres davant la Delegació Territorial de l'INSALUD per esmenar tal decisió discriminatòria, a fi que les afectades per aquesta mesura siguin acceptades a les proves de selecció?

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: L'Honorable Conseller de Sanitat té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Senyora Presidenta, senyores Diputades, senyors Diputats, intentaré també respondre breument, atesa l'hora que és, sobretot, a aquesta pregunta, prou important, que em formula la Il·lustre Diputada senyora Rosa Barenys.

En primer lloc, jo el que voldria fer constar és que, efectivament, nosaltres hem rebut les transferències dels Instituts assistencials de la Seguretat Social a Catalunya; pel que fa a matèria de personal, des del primer de novembre passat, no pas abans.

Segonament, he de remarcar que, efectivament, a través d'una resolució publicada en el *Butlletí Oficial* del mes de juny de 1981, de la Direcció General de l'INSALUD, es van establir unes normes d'aquestes convocatòries a realitzar a nivell provincial, entre cometes, en funció de les vacants. I es va establir un tribunal provincial a Barcelona, presidit pel Subdirector general de personal, que incloïa la convocatòria de vacants de diferents categories. Només en diré algunes: governantes, telefonistes, auxiliars administratives, calefactors, fusters, zeladors, bugaderes, planxadores, netejadores, etc., per posar un exemple.

Hi havia, doncs, una discriminació entre aquelles professions o categories que es poden considerar, per qui sigui, com a tradicionalment femenines, i altres que es poden considerar com a tradicionalment masculines. Ara, cal dir que en aquesta resolució no s'establí cap condició quant a sexe per a optar a qualsevol de les dues categories.

Evidentment, l'estatut del personal no sanitari de les institucions sanitàries de la Seguretat Social tampoc no fa directament cap precisió pel que fa a la tipificació masculina o femenina de les diferents categories. En el cas dels zeladors, en parlar de les seves funcions, diu, però: «Realizarán excepcionalmente aquellas labores de limpieza que se les encomiende cuando su realización por el personal femenino no sea idónea o decorosa en orden a la situación, emplazamiento, dificultad de manejo, peso de los objetos o locales a limpiar.»

de la Il·lustre Diputada que ha fet la pregunta, són anticonstitucionals, antiestatutaris i atempten també contra l'Estatut del Treballador. Per tant, jo, de forma molt explícita, haig de dir que ni en l'estatut del personal ni en la normativa de la convocatòria no es donaven precisions sobre aquest tema, i que no hi havia cap raó real per a excloure ningú del concurs per raó de sexe.

Ara, en funció de la resolució abans esmentada i de totes les disposicions a les quals he fet referència, es van convocar les vacants, va ser exposada la relació de persones admeses i excloses en tots els centres a partir del 7 d'octubre. I ens consta que, efectivament, vint-i-dues dones van ser excloses del concurs de zeladors per raons de sexe. Ara, l'apartat setè de la convocatòria deia, també molt clarament, que l'acord d'exclusió serà recurrible en el termini de sis dies a partir de la publicació, i nosaltres no tenim constància que a Barcelona cap de les vint-i-dues dones excloses hagi presentat recurs. D'altra banda... Això és la relació dels fets; fets en els quals nosaltres, evidentment, no hem tingut cap intervenció.

Ara li puc dir quines són les nostres intencions i què és el que nosaltres pensem fer d'ara endavant.

En primer lloc, no cal dir que el Departament ha donat instruccions perquè en les properes convocatòries a realitzar en les Delegacions Territorials de l'INSALUD de Catalunya o del seu ens continuador no hi hagi, evidentment, en cap cas, una exclusió per raó de sexe.

D'altra banda, li puc assegurar, a la Il·lustre Diputada que formula la pregunta, que el Departament de Sanitat i Seguretat Social, de forma similar a la manera com ho han fet els altres Departaments del Consell Executiu, o com ho ha fet el mateix Parlament, ha convocat places de categories tradicionalment assignades a personal masculí, subalterns, conserges, etc., totalment obertes i que han estat sol·licitades per un nombre important de dones.

També aquests dies hem vist en el llistat de persones que han sol·licitat llocs d'uir del Parlament, per exemple, moltes dones. Tot això, a partir d'ara, ha de succeir també en el camp assistencial sanitari, i aquest és el nostre ferm criteri.

Finalment, pel que fa a la convocatòria dels zeladors en curs, o, vaja, ja dictada, que va ser resolta per la Delegació provincial, la llista de persones admeses i excloses abans de l'entrada en efectivitat dels traspassos és difícil —entenem nosaltres— de rectificar, atès que —com ho he dit abans— no ens consta, no sabem, que les interessades hagin presentat cap recurs.

De tota manera, també vull dir a la senyora Diputada que ja fa uns dies hem dirigit una carta al Secretari d'Estat per a la Sanitat, atès que és un concurs convocat per ells i que els corresponia, en definitiva, a ells decidir-ho, perquè prenguéss les mesures oportunes solucionant amb caire urgent tota aquesta problemàtica que estem discutint. El que sí, per acabar, puc fer una vegada més, és donar tota mena de garanties a la Diputada interpellant, a les dones que han pres part en aquest concurs i han estat rebutjades i a tots els membres del Parlament, que, d'ara endavant, tots els llocs de treball que convoqui el Departament o les seves entitats adscrites seran plenament constitucionals, les convocatòries, respectuoses amb l'Estatut de Catalunya, no cal dir, i absolutament respectuoses amb l'Estatut dels Treballadors.

Moltes gràcies, senyora Presidenta, moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: La Diputada senyora Rosa Barenys vol repreguntar? *(Pausa)*

La Sra. BARENYS *(de l'escó estant)*: Des de l'escó mateix, jo voldria informar l'Honorable Conseller que aquesta resolució de la Delegació Territorial de l'INSALUD va arribar tard a mans de les dones que havien fet la sol·licitud de la plaça, i em consta que sí que han presentat recurs però, és clar, fora de termini. Lògicament, hauran de buscar la manera de poder confirmar aquest fet perquè aquesta resolució no sigui vàlida o el termini s'allargui una mica més. El que sí que em consta és que l'examen és el 15 de gener, i penso que si vostè ho vol en podríem parlar, a veure quines possibilitats hi hauria, i suposo que si vostè no té encara un escrit en el seu despatx, deu estar a punt d'arribar, perquè crec que la setmana passada crec que es van adreçar, també, entre d'altres personalitats, a vostè, per explicar-li aquesta situació.

Només em queda dir-li que em sembla molt bé que a partir d'ara en qualsevol convocatòria de plaça que es faci a nivell de les institucions públiques, puguem anar vençant de mica en mica aquesta discriminació que, de fet, es produeix encara que, de dret, no s'hauria de produir.

Res més, gràcies.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: L'Honorable Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL *(de l'escó estant)*: Gràcies, senyora Presidenta, agraeixo la informació que em facilita la Diputada interpellant. Evidentment, a les meves mans no ha arribat l'escrit al qual fa referència. En el moment que hi arribi jo veuré què és el que legalment puc fer, i no cal dir que em ratifico en tot el que hem dit abans i em sembla que, en el fons, estem totalment d'acord sobre el tema.

Moltes gràcies.

*Pregunta a l'II. Sr. Conseller de Governació
sobre les irregularitats econòmiques i administratives
de l'Ajuntament de Cardona*

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Passem ara a la darrera pregunta, que és la que formula a l'Honorable senyor Conseller de Governació el Diputat senyor Felip Lorda.

El Sr. LORDA: Senyora Presidenta, senyores Diputades, senyors Diputats. Senyor Conseller de Governació, m'excuso davant de vostè i de la resta de la Cambra de retenir-los en els seus escons fins aquestes hores que ja comencen a ser veritablement impies per als nostres estómacs.

Bé, des de fa uns mesos, aquest Diputat ha reunit tota una sèrie de dades sobre el funcionament de l'Ajuntament de Cardona. A hores d'ara disposem d'un dossier, ja força voluminós, constituït per l'acumulació d'aquestes dades. A què es deu aquest especial interès que posem nosaltres per l'Ajuntament de Cardona? Bé, en realitat, més que interès nostre, és interès, ben comprensible —com ho veuran després— de les

nostres fons d'informació, que han estat alguns regidors del mateix Ajuntament de Cardona. D'aquest ja voluminós dossier que hem reunit, s'infereix que la Corporació municipal de Cardona, que aquesta Corporació municipal es troba col·lapsada, materialment col·lapsada com a conseqüència d'un procés de deteriorament, l'origen del qual es remunta ja, o coincideix, amb la instal·lació dels ajuntaments democràtics.

La particularitat del cas de l'Ajuntament de Cardona consisteix que, malgrat el període de més dos anys i mig que ens separa de les eleccions municipals, aquest Ajuntament encara no s'ha democratitzat, i el seu batlle, el senyor Ramon Oms, i alguns dels regidors que li donen suport, actuen con en plena època canovista, segons l'estil més depurat del caciquisme.

Com a mostra podem presentar un botó, una crònica, que procuraré que sigui breu, de com funciona l'Ajuntament de Cardona. En primer lloc, haig de dir, haig de parlar del senyor Carabias, batlle pedani de la Coromina, que és, a més, no solament regidor, sinó que a més és tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Cardona, que és copropietari d'una empresa comercial de material elèctric.

Es presenta a l'Ajuntament la proposició d'il·luminació del camp de futbol. Se celebra una reunió de la permanent i es parla d'aquesta proposició, i tothom hi és d'acord —la permanent amb l'assistència de tot el consistori, tothom hi és d'acord— i s'envia, es decideix enviar unes circulars a les diferents empreses de material elèctric de la població per tal que presentin uns propostes, unes memòries. Reaccionen tres empreses: la del senyor Codina, que s'ajusta més o menys al pressupost que es destina a la realització del projecte, la del senyor Carabias, que, a més a més, ofereix una subvenció al Club de Futbol Cardona, i després la del senyor Foraster, que presenta un pressupost 350.000 pessetes més baix que el que té disposat l'Ajuntament.

La resolució és que es passa a una altra permanent, en aquesta Comissió permanent s'aprova d'adjudicar el projecte a aquell que l'ha ofert més econòmic, més barat; queda, per tant, adjudicat al senyor Foraster, i aquí el senyor Carabias, personatge que ja coneixen, protesta i diu que el d'ell, aquest empresari, és el millor. Bé, impera a la fi el bon sentit i es diu «bé, sol·licitarem informes dels tècnics». En aquests moments el senyor Carabias ja havia instal·lat els pals de la instal·lació elèctrica al camp de futbol, en aquests moments ja els tenia instal·lats, aquests pals, i els informes tècnics diuen que el projecte del senyor Foraster és el millor. El senyor Carabias no hi és conforme, i el senyor batlle li fa costat, i s'adjudica, sense votació, la realització del projecte a l'empresa del senyor Carabias. Bé, es podria continuar la història, perquè no s'acaba aquí, ni aquest és l'únic cas d'irregularitat que existeix a l'Ajuntament, però els en faré gràcia perquè ja és una mica tard, i naturalment tot això és susceptible de ser ampliat, però justifica, jo crec, plenament, de moment, la pregunta que adreçem al senyor Conseller de Governació, perquè, com és natural, tot aquest procés ha conduït l'Ajuntament de Cardona a una situació que realment té característiques catastròfiques. Què ha fet fins ara, què pensa fer i quina informació ens pot facilitar el Departament de Governació quant a la greu situació en què es troba l'Ajuntament de Cardona?

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Per a contestar, té la paraula l'Honorable Conseller de Governació, senyor

Joan Vidal i Gayolà.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats, efectivament la Conselleria de Governació té coneixement de la situació per la qual travessa l'Ajuntament de Cardona, i de la qual es poden explicar moltes coses més. He de dir que no és l'únic ajuntament de Catalunya que fa les coses malament, per desgràcia, i, en tot cas, he d'explicar quina és la nostra possibilitat d'actuació enfront d'aquestes irregularitats, algunes d'elles altrament ben curioses i ben particulars.

Bé, com vostès saben, nosaltres durant un temps podíem suspendre els acords dels ajuntaments quan aquests acords que presentaven una manifesta illegalitat —dic durant un temps, perquè com vostès també saben, i per imperatiu de la Constitució, del principi d'autonomia municipal, aquesta facultat va ser eliminada—, però he de dir que així i tot, i tenint en compte que hi ha molts ajuntaments a Catalunya que no fan les coses prou ben fetes —no perquè no vulguin, sinó perquè no en saben més—, hem tingut interès a continuar mantenint el servei que abans era de règim local en un sentit d'assessorament, revisant totes les actes, i fent, a tall d'observació i per tal d'orientar la tasca dels ajuntaments, les advertències que ens semblava que era lògic de fer, fent esment sempre que no representaven res més que un assessorament per tal que, en tot cas, si l'error havia estat impensat, el poguessin corregir. Però és necessari per a poder fer això rebre les actes, i nosaltres, tot i que insistim periòdicament en què ens les trametin tots els ajuntaments, n'hi ha una quantitat d'ajuntaments que no ens les tramet amb regularitat, i una altra quantitat d'ajuntaments que no ens les tramet mai, com a conseqüència, entre altres coses, de la mala organització i del mal funcionament dels mateixos ajuntaments, tema sobre el qual, fins a aquest moment, malgrat haver-hi insistit, demanat i perseguit amb constància, no hem pogut encara tenir competència.

Bé, aleshores tampoc no podem exigir als ajuntaments que ens trametin l'acta, no hi ha cap previsió en la Llei de Règim Local vigent ni en cap dels seus reglaments que permeti d'obligar a fer això, i com a conseqüència tot i la nostra bona intenció i la nostra bona fe a ajudar que no passin coses d'aquest tipus, que en alguns casos poden ser produïdes per evident mala fe, i d'altres —que potser no és el cas de Cardona, no vull prejudicar— per mal assessorament i per mala informació, no hi podem intervenir. Quan rebem les actes, en l'època en què podíem suspendre els acords amb manifesta illegalitat, suspènem aquests acords i seguïem el tràmit en el Tribunal contenciós administratiu. Posteriorment, per un decret del 3 de desembre de 1981, en el qual es regulaven novament uns certs aspectes del règim local, va quedar establert que només podíem suspendre aquells acords que, a més a més de ser il·legals afectessin les nostres competències. Definitivament, amb una llei que em sembla que és la 40 de l'any 81, aquest Decret legislatiu va ser tramitat després com a projecte de llei on se'n diu que no podem suspendre els acords, que l'única cosa que podem fer —en el cas que es donin aquests dos supòsits— és impugnar-los davant el contenciós administratiu i, en tot cas, demanar la suspensió, però no els podem suspendre nosaltres mateixos.

Bé, però les irregularitats hi són, i jo m'he de lamentar en

aquest Parlament que el principi d'autonomia municipal indispensable en un règim de llibertats no hagi estat seguit per part de les autoritats competents de la posada en marxa d'un sistema eficaç per a garantir la legalitat dels acords municipals, és a dir, de la posada en marxa d'uns tribunals més ben dotats —especials o no— que els actuals, i d'una fórmula a la qual poguéssim tenir accés fàcil, tant els regidors que volguessin oposar-se a l'actuació de l'Ajuntament per considerar que ha estat il·legal, com els ciutadans que poguessin ésser objecte de perjudici per decisions il·legals dels ajuntaments.

Això no ha estat així, i nosaltres ens trobem en una situació, com a país, no tant com a Conselleria ni com a Consell Executiu ni com a Parlament, com a país, en una situació d'evident indefensió davant d'actuacions com aquesta. Hi ha la possibilitat de recórrer al Tribunal contenciós administratiu, però en tot cas aquesta possibilitat genera resultats a molt llarg termini, i degut a això, les persones que podrien acudir-hi no hi acudeixen, no ho fan, se'n desenten i abandonen aquesta possibilitat. He de dir també que per als acords il·legals, a partir de la Llei 40/81 a què he fet referència, els mateixos regidors que han votat en contra d'un acord municipal per considerar-lo il·legal, poden demanar la impugnació d'aquest acord en el tribunal; per tant, els regidors de Cardona, en aquest moment també ho podrien fer.

Bé, què ha fet la Conselleria de Governació atès que no pot fer cap d'aquestes coses a les quals he fet referència? El que ha fet ha estat posar-se a disposició de l'Ajuntament quan li ha estat demanat i, de fet, l'Ajuntament de Cardona, a proposta d'una part dels seus regidors, en el Ple municipal del dia 5 de novembre proppassat, va demanar a la Generalitat, atès que suposaven l'existència «d'irregularitats econòmiques i administratives que podien ocasionar un desprestigi i deteriorament de la imatge de l'Ajuntament» —cito textualment de l'acord del Ple—, va demanar a la Direcció General d'Administració local que s'encarregués —i això va ser acordat per l'Ajunta-

ment en Ple— d'una censura de comptes de l'Ajuntament. L'encàrrec és del dia 18 de novembre proppassat, i en aquest moment la Conselleria de Governació, a petició de l'Ajuntament, està realitzant aquesta censura de comptes de la qual encara no els puc fer conèixer el resultat, que evidentment serà tramès a l'Ajuntament, que és qui l'ha demanat —i no cal dir que a aquesta Cambra si ho demana—, perquè cal recopilar algunes dades que estan essent recollides per tècnics municipals sota la direcció del Departament de Governació, concretament de la Direcció General d'Administració Local, com per exemple, amidaments i valoracions d'alguna de les obres realitzades, com la que ha citat el senyor Lorda, aquesta tan pintoresca de la il·luminació del camp de futbol.

Així que disposem de la informació serà facilitada a l'Ajuntament i aleshores els regidors que consideren que han estat presos acords il·legals podran emprendre les accions legals oportunes.

Res més, moltes gràcies, senyora Presidenta.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: És que el senyor Lorda vol fer ús de la paraula per a repreguntar?

El Sr. LORDA (*de l'escó estant*): Des de l'escó, només per a agrair la informació al senyor Conseller i desitjar-li èxit enmig d'aquestes limitacions en què es troba, desitjar-li èxit, perquè la imatge de l'Ajuntament de Cardona canviï totalment, perquè avui dia és vertaderament una negació del règim democràtic que ens hem donat els catalans.

Moltes gràcies.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: El senyor Conseller vol intervenir? Bé, doncs, amb la formulació i la resposta d'aquesta pregunta donem per acabada aquesta sessió del Ple. La propera sessió els serà comunicada, com és costum, mitjançant una carta.

S'aixeca la sessió.

(*Són tres quarts menys dos minuts de tres de la tarda.*)